BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN ~ JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

1 ARALIK 1987
400 TL
Nº 39

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

PARLAMENTER DEMOKRASİ MASKELİ FAŞİZME H A Y I R !
EMPERYALİZMİN UŞAĞI HAKİM SINIFLARIN SEÇİM SAHTEKARLIĞINA H A Y I R !

Ülkemizde demokrasi işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimiyle kazanılacaktır!

29 Kasım 1987'de, emperyalizmin uşağı hakim sınıflar bir seçim sahtekarlığı daha düzenliyorlar.

Referandum sahtekarlığı sonrasında sahnelenen bu yeni "erken seçim" sahtekarlığında işçiler, köylüler, tüm ezilenler yine sandık başına çağrılıyor. Her biri birbirinden şerefsiz ve namussuz olduğunu pratiklerinde yüzlerce kez ispatlamış hakim sınıf siyasetçileri, en bol vaatleri, en tatlı dilleri, en masum görünüşleri ile yığınlardan oy istiyor. Her biri kendine, kendi partisine oy istiyor. Ama hepsi birden, "demokrasi" adını verdikleri parlamenter maskeli faşist d ü z e n e oy ve onay talep ediyorlar. O düzen ki, hepsinin ortak çöplüğü, ortak arpalığıdır.

Bugünkü erken seçim sahtekarlığının hakim sınıflar açısından öncelikle iki temel işlevi vardır (ki bu işlevler ülkemizde şimdiye kadarki tüm parlamento seçimlerindeki işlevlerdir. Bu bağıntıda özde bir değişiklik yoktur):

* Parlamenter demokratik maskeli faşizmi, güya "demokratik seçimlerle" halk yığınlarına onaylattırarak onun "demokratikliğini" göstermek; ve "meşru"luğunu sağlama bağlamak. (Bu noktada şimdiki parlamenter demokrasi maskesinin çok kaba olması işin özünü değiştirmiyor. Hakim sınıf sözcüleri bu parlamenter seçimi 1983'teki "genel seçim"le karşılaştırıp, nihayet "eksiksiz demokrasi"ye geçilme yolunda çok önemli bir adım olduğu propagandasını utanmazca yapıyor.)

* Hakim sınıfların çeşitli siyasi partilerinin önümüzdeki 5 yıl içinde, parlamento denen, ülkemizde faşizmin kaba maskeleme aracı olan ahırda, hangi oranda temsil edileceğini tespit etmek. (Bu ikinci temel işlev, parlamenter demokrasilerin "en demokratiğinde" de parlamento seçimlerinin esas işlevidir. Belli aralıklarla ezilen yığınlara kendilerini "kimin ezmesini", kimin hükümeti altında ezilip sömürülmek istediği sorulur!

Ülkemizdeki temel farklılık, parlamentonun hiçbir dönemde gerçek anlamda burjuva demokrasisinin bir kurumu olmamış; her zaman faşizme geçirilmiş bir maske olan içi boşaltılmış bir kurum olmuş olmasıdır.)

(Devamı s.2'de)

* *

İÇİNDEKİLER

* *

● Bir Grev ve Öğrettikleri (Deri-İş Grevi üzerine), s.13 ● Emekçi Kadınlar Katılmadan Devrim Olmaz! Devrim Olmadan Emekçi Kadınlar Kurtulamaz!, s.19 ● Burjuva Kadın Hareketi (Clara Zetkin), s.22 ● TKP/ML Menşevizmi III. Konferansını Yaptı: Radikal Süslü Laflar Menşevizmin İflasını Örtemez!, s.27 ● "Sosyalist İşçi" mi? "İşçi Kuyrukçusu" mu?, s.35 ● Paris'teki BP Taraftarlarının Oportünistlerin Karşı-Devrimci Sosyal-Faşistlerle 12 Eylül'de Eylembirliğine Karşı Protesto Bildirisi, s.44 ● Okuyucu Mektupları, s.46 ●

(S.1'den devam)

Bu iki temel işlev de işçiler, köylüler, ezilen Kürt ulusu ve tüm milliyetler, tüm ezilenler açısından, kendilerine karşı; işçilere, köylülere, tüm ezilen ve sömürülenlerin çıkarlarına ters, onlara düşman işlevlerdir.

12 Eylül askeri faşist cuntası, iktidarı bütünüyle ele geçirdiği gün "demokrasinin yeniden tesis edileceği", "ama bir kez daha 12 Eylül gibi bir müdahaleye gerek kalmayacak bir demokrasinin tesis edileceği"ni ilan etmiştir. Ve o zamandan bu yana böylesi bir "demokrasi"nin tesisi için hummalı bir faaliyet göstermiştir. 12 Eylül askeri faşist cuntasının emperyalizm ve onun uşakları adına ülkemizde tesis etmeye çalıştığı "demokrasi"; gerçekte 1982 Anayasasında hukuki ifadelendirilmesini bulan, maskesi çok kaba olan "parlamenter demokratik" maskeli bir faşizmdir. Bu tipte faşizm, ülkemiz açısından yeni bir olgu değil; bütün Cumhuriyet tarihi boyunca emperyalizme bağımlı hakim sınıfların yönetim biçimi olmuştur. Çeşitli dönemlerde uluslararası ve ulusal konjonktüre, sınıf mücadelesinin durumuna vb. bağlı olarak, b i ç i m de öze ait olmayan belirli değişiklikler olmasına rağmen, ve bazı demokratik haklar yer yer yasalara rağmen kullanılmış olmasına rağmen, öz hep aynı, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın "faşist ve yarı-faşist" olarak adlandırdığı öz olarak kalmıştır.

12 Eylül sonrası değişen, önce 12 Eylül öncesindeki devrimci durumu bastırmakta —biraz da hakim sınıfların kendi iç dalaşmaları sonucu— yetersiz kalan "parlamenter demokrasi" maskesini bir süre için kaldırıp atmak; daha sonra ise hakim sınıflar açısından daha uygun ve sağlam temellerde bu maskeyi "yeniden tesis" için adımlar atmak olmuştur. Açıktır ki, bu siyasi operasyonu zorlayan siyasi gelişmeler, ekonomik birtakım gelişmelerin de doğrudan sonucu ve ifadesidirler de. (24 Ocak kararlarının uygulanması için gerekli ortamın yaratılması ihtiyacı vb.)

Atılan adımlar: 1982 Anayasası üzerine referandum; cunta markalı partilerle genel seçim; hakim sınıfların bir süre "siyaset dışı" tutulması yararlı görülen bölümlerinin de siyasete fiilen sokulduğu ara seçimler; bir takım eski siyasetçilerin siyaset yasağının resmen kaldırılması/kaldırılmaması alternatifi ile yapılan referandumdan geçerek, şimdi erken seçimde noktalanmıştır. Hakim sınıfların siyasi sözcülerine göre bu adımlarla ya "demokrasiye dönülmüş", ya da en kötü halde dönülme yolunda çok büyük mesafe kaydedilmiştir. Ufak-tefek pürüzler vardır, ama yön "demokrasi" yönüdür. Bunun ne büyük sahtekarlık olduğunu tespit için şunları kısaca saymak yeter:

Bugün Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da (Türkiye Kürdistanında) demokrasiyi savunmak demek:

- Türkiye'nin emperyalizmin, emperyalist devlet ve tekellerin iktisadi sömürü ve siyasi boyunduruğundan kurtarılması; emperyalizme tüm bağımlılık zincirlerinin kırılmasını savunmak demektir.

Türkiye'de demokrasi isteyen:

- Her türlü emperyalizme karşı olmak, tutarlı anti-emperyalist tavır takınmak zorundadır. Hem emperyalizmden yana, hem de demokrasiden yana olmak mümkün değildir.
- Tüm ezilenlerin örgütlenme özgürlüğünden yana olmak, bu alandaki her türlü sınırlamalara, kısıtlamalara karşı olmak zorundadır.
- Lokavta karşı olmak zorundadır.
- Sendikal örgütlenmeye konan her türlü sınırlamalara karşı olmak zorundadır.
- Toprak ağalığının, toprak köleliğinin yokedilmesinden yana olmak zorundadır.
- Kürt ulusunun ayrılma hakkından, tüm ezilen milliyetlere tam hak eşitliğinden yana olmak zorundadır.
- Kıbrıs'ın kuzeyinden işgalci-faşist Türk ordusunun derhal geri çekilmesinden yana olmak zorundadır.
- Kadın-erkek arasında tam hak eşitliğinin sağlanmasından yana olmak zorundadır.
- İlerici-devrimci basın üzerindeki tüm baskı ve sansürün kalkmasından; bilim üzerindeki tüm baskı ve kısıtlamaların kaldırılmasından; eğitimde tam eşitlik ve özgürlükten; YÖK vb.nin tümüyle tasfiyesinden yana olmak zorundadır.
- Tüm devrimci tutukluların derhal salıverilmesinden yana olmak zorundadır.
- İşkenceye son verilmesinden, işkencecilerin en ağır şekilde cezalandırılmasından yana olmak zorundadır.

*

Bugün Türkiye'de harıl harıl "demokrasiye" geçmek, demokrasi kurmak vb. ile iştigal eden hakim sınıflar, emperyalizmin, emperyalizme bağımlı holdinglerin temsilcileridir. Bunların demokrasisi, halk üzerinde faşist diktatörlükten başka birşey değildir. Gerçek demokrasi Türkiye'de ancak ve yalnız işçi sınıfı önderliğinde devrimle kazanılabilir. Türkiye'de gerçek demokrasi talebi, demokratik halk devrimi

talebi ile üstüste binmiştir. Ve bu talebin en tutarlı savunucuları, sosyalizme giden yolu açmak için gerçek demokrasiden, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğünden geçilmek zorunda olduğunun bilincinde olan komünistler, sınıf bilinçli işçilerdir.

Emperyalizmin uşağı komprador patronların, toprak ağalarının, burjuvalaşmış büyük toprak beylerinin, bir avuç tefeci, vurguncunun 12 Eylül sonrası düzenlediği "demokrasiye geçme" sahtekarlığının "oy verici" "onaylayıcıları", "figüranları" olmak, bunlar tarafından ezilen yığınlara çizilmiş roldür. Sınıf bilinçli hiçbir işçi; demokrat hiçbir köylü; Türk hakim sınıflarının milli zulmü altında inleyen hiçbir Kürt, Ermeni, Arap vb. emekçisi ve aydını; hiçbir gerçek aydın; ezilmişler içinde en ezilmişler olan kadınlar, kendilerine çizilmiş bu rolü kabul etmemelidir. Bu seçimlerde de, verilmiş geçerli her oy, hakim sınıflar tarafından "düzenle hemfikirler" hanesine yazılacaktır. Ve objektif olarak onların bu demagojisine de dayanaklık yapacaktır. Bugünkü güç dengesinde, bilinç seviyesinde, örgütlülük seviyesinde, seçime katılacakların, ve geçerli oy kullanacakların çok büyük çoğunluğu oluşturacağı; bu yüzden de varolan çerçeve içinde b i l i n ç l i işçi-köylü-emekçi yığınların da şu veya bu partiye veya adaya geçerli oy vermesi gerektiği biçiminde bir gerekçe, ileri kesimin de kendini geri ve orta kesime uydurması gerektiği düşüncesinin ürünü ve ifadesi olan bir gerekçedir. Parlamenter maskeli faşizmin meşrulaştırılması esas temel işlevlerinden biri olan bir seçimde, geçerli oy kullanmak hiçbir gerekçe ile haklı gösterilemez. (Bunun bazı istisnaları vardır: Seçimin konusu olan kuruma komünist propaganda-ajitasyon temelinde doğrudan komünist adaylar sokma, ve onlar üzerinden o kurumu, öncelikle o kurumun dağıtılması gerektiğini göstermek için kullanma imkanı olur. O zaman, işlevlerinden biri demokratik olmayan bir rejimi meşrulaştırmak olan bir seçimde de komünist propaganda temelinde katılan adaylara oy verme çağrısı yapılır. Ama o adaylar da propagandalarında, seçilecekleri kurumun işlevleri konusunda en ufak bir hayal yaymazlar!) (Bkz.*, s.12)

29 Kasım seçimlerinin "düzeni sağlamlaştırma" temel işlevi konusunda, hakim sınıfların siyasi sözcüleri arasında özde bir mutabakat vardır. Özal ANAP'ının kendine aşırı avantajlar sağlayan seçim kanununu değiştirme üçkağıtları sonucu, yeni meclis-te çok küçük gruplar olarak kalabileceklerini düşünen ANAP dışı partilerin ilk anda seslendirdiği "boykot" tavrı, çok değil 24 saat içinde yerini —sorumlu uşaklara yaraşır biçimde— "madem ki seçimler yapılıyor, rejim açısından katılmak görevdir" e bırakmıştır.

Yine de sonuçlar ANAP dışındaki partiler açısından olağanüstü kötü olursa, bunların "rejimin selameti" ve "istikrarı" ve de efendim "demokrasi" açısından, yapılan seçimlerin "gayri-meşru" olduğunu ilan etmeleri hiç de şaşırtıcı olmaz. Bunun işaretleri çoktan verilmiştir. O zaman sözkonusu partilerin yapacağı, "daha adil, demokratik şartlarda" "yeni bir erken seçim"i zorlamak, ANAP'a 5 yıl iktidar fırsatı vermemeye çalışmak olacaktır. Ama bunlar seçim sonrası işlerdir. Şimdilik her biri birbirinin kirli çamaşırlarını ortaya dökerek, kendi oy oranını yükseltmeye çalışmaktadır.

ANAP-DYP-SHP-DSP-RP-MÇP-IDP ve birtakım bağımsız adaylar (Bunların içinde kendine "bağımsız sosyalist aday" diyenler de var. Buna aşağıda değineceğiz), işçiler, köylüler ve tüm emekçilere sesleniyor: Bize oy verin!

Seçim gerçekte en iyi halde (eğer DSP %10 barajını aşarsa, ki bu şu andaki anketlerde imkansız görünüyor) dört, normal olarak üç parti arasında tercih şeklinde olacaktır. Önümüzdeki 5 yıl içinde Özal önderliğinde bir ANAP hükümeti mi; İnönü önderliğinde bir SHP; Demirel önderliğinde bir DYP hükümeti mi; yoksa bunların birinin önderliğinde bir koalisyon hükümeti tarafından mı yönetilmek istiyorsunuz? İşte 29 Kasım'da verilecek oylarla pratikte belirlenecek olan budur!

(Ecevit, Türkeş, Erbakan, Edibali üzerinde burada durmuyoruz. Bunun nedeni, bunların diğerlerinden özde bir farklılığı olması değil. Bunların her biri, Özal-Demirel-İnönü gibi emperyalizmin uşağı hakim sınıfların partisidir; ve her birinin iktidara gelmesi halinde uygulayacağı, değişik ton ve biçimlerde faşizm olacaktır. Bunlar üzerinde durmamamızın nedeni, bunların seçimler sonrası ortaya çıkacak parlamentoda ya hiç olmayacağı, ya da önemli bir rol oynamayacağı gerçeğidir.)

Seç seç, beğen beğen, al! Faşizmi kimin uygulamasını istersiniz? Zamları, zulmü kimin uygulamasını istersiniz? Kürdistan'da milli zulmü, ezilen uluslar üzerindeki faşist baskıları kimin uygulamasını istersiniz? İşbirliği adına Türkiyeli işçilerin, emekçilerin alınterinin, göznurunun, bütün yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin emperyalist devlet ve tekellere kimin tarafından peşkeş çekilmesini istersiniz? Kıbrıs'ın işgalinin hangi "fatih" torunu tarafından yürütülmesini istersiniz? Kadın-

lar üzerindeki en ağır baskıların "kadın-erkek eşitliği vardır" teraneleri altında hangi "erkek hükümet" tarafından yürütülmesini istersiniz? İşçi sınıfının grevlerinin ezilmesinin hangi hükümet altında olmasını istersiniz? Köylülerin hangi hükümet altında daha fazla yoksullaşmasını istersiniz? vb. vb. İşte bu seçimde gerçek alternatifler budur. Kırk katır mı/kırk satır mı? Aids mi/Kanser mi?

*

Peki ama, sınıf bilinçli işçilerin; ve toplumun en azından bilinçli kesiminin, önlerine sunulan bu alternatifler karşısında ille de bunlardan biri lehinde tavır takınma zorunluluğu var mı? Biz ne birini, ne ötekini istemiyoruz; istediğimiz gerçek demokrasidir, onu da devrimle er geç söke söke alacağız demenin önünde, her birey açısından —kendi dışında— engel var mı? Bunun da yolu "Seçim sahtekarlığına hayır... Seçim değil, Devrim!" demektir! Pratik olarak bu, bu seçimde hiç oy kullanmamak, ya da geçersiz oy kullanmak demektir. Bu noktada, geçersiz oyda, bilinçli olarak geçersiz kılınan oyların gerçek dökümünü yapmak çok zor olduğundan, bu oyların da önemli bölümü düzen çerçevesi içinde oy olarak görünmek durumunda kalacaktır. Bunun da bilincinde olmak gerekir. Ama benzer bir durum, kullanılmayan oylar için de sözkonusudur. Bilinçli, düzeni protesto için kullanılmayan oylarla; siyasete duyulan ilgisizlikten kullanılmayan oyların tam kesin bir dökümünü yapmak çok zor; bugünkü şartlarda hemen hemen imkansızdır. Yine de bilinçli protesto "oyları" bu kesim içinde esas unsur olacaktır.

O Yani biz 29 KASIM SEÇİMLERİNDE SI-
O NIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER BAŞTA OLMAK
O ÜZERE, TÜM EMEKÇİLERİ SEÇİM SAH-
O TEKARLIĞINA KARŞI ÇIKMAYA; VE
O BUNU PRATİKTE OY VERMEYEREK,
O VEYA GEÇERSİZ OY VEREREK YAPMA-
O YA ÇAĞIRIYORUZ.

Açıktır ki, bu seçimlere müdahale etmemek değildir. Seçim dönemi, yığınların hakim sınıflar tarafından da en aktif biçimde siyaset içine çekildiği dönem olarak; yığınlara doğru komünist siyaseti taşımak, yığınlara doğruları açıklamak için fırsatların en iyi biçimde değerlendirilmesi gereken, büyük fırsatları içinde taşıyan bir dönemdir. Bizim seçimlere "katılmamız", çıkış yolu olarak işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devriminin, sosyalizmin, komünizmin en geniş biçimde propaganda ve ajitasyonunun yapılması biçiminde bir katılma olacaktır. Ama bugünkü şartlarda komünist propaganda temelinde, komünist adaylara oy verme çağrısı yapma, bunun için çalışma biçiminde bir katılma olmayacaktır. Çünkü bu bugünkü şartlarda mümkün değildir.

*

Bizim Komünistlerin hangi şartlarda seçimlere nasıl katılacakları konusundaki görüşlerimiz daha önce ortaya konmuş olduğu için [Bkz. BP sayı 12, Ekim/Kasım 1983; "Emekçiler İçin Tek Seçim: Demokratik Halk Devrimi"] burada üzerinde durmuyoruz. Ama 29 Kasım seçimlerinde Marksizm, Marksizm-Leninizm, Sosyalizm adına konuşan birtakım oportünist-revizyonist örgütlerin tavırlarına kısaca göz atmakta yarar görüyoruz:

*

ŞİMDİ TİP İLE BİRLEŞEREK FİRMA ADINI TB"K"P OLARAK DEĞİŞTİREN VE LEGALLEŞMEYİ AMAÇ EDİNMİŞ, RUS SOSYAL-EMPERYALİZMİNİN UŞAK PARTİSİ KARŞI-DEVRİMCİ T"K"P'NİN TAVRI: ANAP OLMASIN DA!...

Bu karşı-devrimciler seçim konusunda:

"Erken Seçim: Türkiye Daha Büyük İstikrarsızlığın eşiğinde

Ya Seçim İttifakı, Ya Bunalım"

başlıklı bir yazıda (Atılım sayı 19/209, s. 1 ve 20) tavır takınıyorlar.

Daha başlıktan, komünizm adına konuşan T"K"P'nin nasıl naylon komünist olduğu bellidir. Bunlar soruna işçi sınıfının sınıf mücadelesinin çıkarları vb. bakış açısından değil; genel, sınıflar üzeri "Türkiye" bakış açısından yaklaşıyorlar. Onlar için Türkiye'nin "istikrar"ı (yani faşist Türk devletinin, emperyalizmin uşağı hakim sınıfların "istikrar"ı) çıkış noktasıdır. Ve aynı Özallar, Demireller, Ecevitler vb. gibi, Kutlu-Yağcı efendilerin, şimdi onun ikiz kardeşi haline gelen Sargın efendilerin de derdi Türkiye'nin "istikrarı" olmuştur! Öyle ya, "artık dar sınıf bakış açısını terkederek" (aslında hiç bir zaman proletaryanın bakış açısından yaklaşmadılar soruna!) "geniş ufuklu" düşünen bu baylarımız için şimdi de Türkiye'nin "istikrarı" konusunda bunca kaygı onca şaşırtıcı değildir.

Bu naylon komünistler için bugün esas dert, "ANAP" hükümetine karşı "bütün demokrasi güçleri"ni birleştirmektir. (Atı-

lım 18, s.1) Bunlara göre:

Aslında ANAP'ın seçim kanununun "amacı, Meclisi ANAP meclisi haline getirmektir." (Atılım 19, s.1) "ABD'nin açık stratejik planlama desteği ile hazırlanan bu senaryonun başlıca sonucu Türkiye'de demokrasinin daha baştan boğulması olacaktır. Özal hükümeti, ANAP eğer amaçlarına ulaşırsa, Türkiye, mecliste olağanüstü fakat yurt çapında [ne demekse artık; herhalde dizgi hatasıdır —BN] ancak bir azınlığın oylarına, desteğine sahip, güçsüz, temsil yeteneği olmayan, dediği dedik bir parti, bir hükümet eliyle yönetilmeye, İSTİKRARSIZLIĞIN BATAKLIĞINDA YÜZMEYE BAŞLAYACAKTIR."

Yine T"K"P'ye göre:

! Halkın desteğine ve oylarına sahip, ONUN
! İSTEKLERİNİ YANSITAN DEMOKRATİK
! MUHALEFET ise [DYP-SHP-belki DSP
! mecliste, RP-IDP meclis dışında, hepsi
! "halkın isteklerini yansıtan demokratik
! partiler"!!! Siyasi düşkünlüğün bu kadarı az görülür! —BN] mecliste hemen
! hemen temsil edilmeyecek, zorbalık, ANAP
! milletvekilleri kör çoğunluğun eliyle ama
! parlamenter bir görünümle kendini gösterecektir." (agy)

ANAP'ın çıkardığı seçim kanununun "sonuçlarını" böyle değerlendiren T"K"P, bu sonuçlar karşısında "Seçimlerin boykotu doğru tutum olurdu" tespitini yapıyor.

! Devamla: "Ne yazık ki, başta DYP tara-
! fından şöyle bir ortaya atılmış olan se-
! çim kanununun ve seçimlerin boykot edil-
! mesi gündemden kalktı. Muhalefet parti-
! leri açıkça antidemokratik olan seçim ka-
! nununu protesto etmekle birlikte, seçim-
! lerin boykot edilmesi doğru tutumunda
! birleşemediler. Şimdi artık bu konu gün-
! demden çıkmıştır" diyor. (agy)

İşte T"K"P'nin lafta bağımsız, gerçekte bakımsız siyaseti böyledir. Bu siyaset bugün artık DYP-SHP vb.leri tarafından belirlenmekte, gündem onlar tarafından belirlenmektedir.

Eh, onlar seçim boykotunu gündemden çıkardıklarına göre, T"K"P de ancak onların kuyrukçusu olarak bakımsız bir siyaset izlediğine göre, artık

! "Anti-demokratik bir seçim kanunu ile
! yapılacak erken seçimlerde Özal hükü-
! metinin yenilgiye uğratılması, olumlu bir
! sonucun elde edilmesi, daha başka bir
! deyişle bu seçimlerden demokrasinin ka-
! zançlı çıkması nasıl mümkün olacaktır so-
! rusu gündeme gelmiştir." (agy, s.20)

Siz bunu, MÇP dışındaki partiler nasıl kazançlı çıkacaktır biçiminde okuyun, çünkü MÇP dışındaki partiler (ANAP zaten hedef) "demokratik muhalefet partileridir" T"K"P'ye göre.

Buna "resmi" cevap olarak T"K"P "seçim ittifakı ile" diyor.

Buna göre, bütün "demokratik muhalefet partileri" aralarında anlaşacaklar, ve ANAP karşısına her seçim bölgesinde tek adayla çıkacaklar. Anlaşma güç oranına göre olacak, vb. MÇP dışındaki tüm muhalefet partileri 1982 anayasasına hayır, ve demokratik bir seçim kanunu "talebi temelinde güçlerini birleştirecek." (agy) "Devrimci sola düşen sorumluluk" da var TKP'ye göre. O da şöyle:

! "Devrimci sol güçler verecekleri ve yön-
! lendirecekleri oylarla seçim sonuçlarına
! önemli ölçüde etkide bulunma olanağı
! elde ediyorlar. Bunun koşulu ise dev-
! rimci sol güçlerin her seçim bölgesinde
! aralarında anlaşabilmeleri ve o bölgede-
! ki ANAP karşısında en şanslı muhalefet
! partisine ve adaylara kanalize edebilme-
! leridir." (agy, s.20)

T"K"P, "devrimci sol"un DYP-SHP-DSP'nin kuyrukçusu olmasını, onlara oy verilmesini sağlamak için mücadele edilmesini "sorumluluk" olarak adlandırıyor. Bu revizyonist "taktik", boyalı Türk basınına verilen mülakatlarda çok daha açık görünüm kazanıyor. Bay Yağcı, "Hürriyet"e verdiği bir mülakatta, kendilerinin gönlünün "demokrasi için" tabii bir SHP seçim zaferinde olduğunu; "Tercüman"a verdiği mülakatta ise yalnızca SHP değil, tüm demokrat adayların desteklenmesini istediklerini açıklıyor. "Tercüman"lı faşistin ısrarı üzerine, "ANAP'ta da böyle demokratlar varsa, onlara da oy vermeye çağırırız" diyor.

Gerçek sorumluluk, tam da bu gibi kuyrukçuların sahte sosyalist-komünist maskesini indirmekle yerine getirilir. T"K"P'nin kendisi en adisinden bir reformist partidir. Onun "devrimci sol" adına konuşması, ve kendi reformist, kuyrukçu siyasetini "devrimci solun sorumluluğu" lafları altında satması ise sahtekarlığın zirvesidir.

T"K"P'nin yeri faşist Türk devletinin safıdır!

*

RUS SOSYAL-EMPERYALIZMİNE UŞAKLIK YARIŞINDA, YARIŞI "RESMİ"LERE KAPTIRAN, VE BU YARIŞ SÜRECİNDE İYİCE REFORMİST OLAN "RESMİ"LER

KARŞISINDA, "SOL"DA OLUŞAN BOŞLUĞU DOLDURMAYA ÇALIŞAN TKP/İŞÇİNİN SESİ KANADI: DÜN SHP'YE DESTEK, BUGÜN BOYKOT... AMA İKİSİ DE DOĞRU!

Dünün en militan anti-Maocu'luğundan bugün Maocu pozisyonların (bilinçli olarak, Mao Zedung pozisyonları değil, Maocu pozisyonlar diyoruz. Bunu bir başka yazıda gerekçelendireceğiz) savunuculuğuna "evrimlenen" "İşçinin Sesi", 29 Kasım seçimleri ile ilgili olarak yaptığı MK çağrısında pratik tavır olarak boykot tavrını takınıyor. Ama bu tavırda ilginç olan, bu tavrın ilkesiz, faydacı bir siyasetin ürünü olan bir tavır olmasıdır.

"İşçinin Sesi" bir yandan 29 Kasım'daki boykot tavrını, seçilecek alternatiflerin hiç birinin demokrasi alternatifi olmadığına bağlıyor. Ama diğer yandan 1983'te şimdiki SHP'nin öncülü olan SODEP'i destek çağrısını da savunuyor.

Onlar şöyle diyorlar:

" 1983 seçimlerinde partimiz o zamanki adıyla SODEP'e oy verilmesini savundu. O tutum, o günün güçler dengesi içinde doğruydu. SODEP'in çok oy alması, ülkede koşulları olumlu yönde etkileyecek, faşizmin çözülüşünü hızlandıracaktı. Bugün herhangi bir burjuva partisini desteklemek gereken bir durumda değiliz. Her seçimde en ehven burjuva partisini desteklemek durumunda değiliz. Dahası, seçenek yalnızca bağımsız aday çıkarmak, bir burjuva partisini desteklemek ya da seçimleri boykot arasında değildir.

Tüm bunların ışığında partimizin bu seçimlerde tutumu geçersiz oydur." ("İşçinin Sesi", S.339, s.2)

Görüldüğü gibi, "İşçinin Sesi" hep doğru yapmıştır. Dün doğru idi, bugün de dünün tersi bir tavır doğrudur.

Neden? Çünkü "İşçinin Sesi" böyle buyurmuştur. Hazretler yanılmaz!

Bu şarlatanların da bugünkü "sol"culaşmasının nedenleri iyi kavranmalıdır. "İşçinin Sesi" modern revizyonist siyasetinin özünde birşey değişmemiştir. Özde değişiklik, ancak geçmişteki çizgiden köklü bir özeleştiri ile kopmakla olur.

"İşçinin Sesi" ise utanmazca hem geçmişteki tavrını, hem de o seçimlerle bu seçimler arasında hiçbir özsel değişiklik olmadığı halde, şimdiki tavrını aynı yazı içinde savunabilmektedir.

"İşçinin Sesi"nin solcu laflar altında gizlenmiş revizyonist seçim taktiğinin anahtarı, MK açıklamasının başlığında ve mantığında bulunan: "Halkımız bu partilerden hiçbirine inanmıyor. Geçersiz oyla bunu yansıtalım" sözleri ile dile geliyor. Yani "halkımız" bunların birine inansa!!!, o zaman bu naylon komünistler, o inanılana oy verme çağrısı yapacaklar! Bunun adına da "komünist tavır" denecek. Bu en adisinden kuyrukçu-artçı bir tavırdır. "İşçinin Sesi" gibi revizyonistlere layık olan da budur zaten!

Onlar bu seçim taktiklerini "Geçersiz partilere geçersiz oy" başlıklı bir yazıda da şöyle açıklıyor:

" Ülke ortamı soruyu önümüze, SHP mi güçlensin, öteki burjuva partiler mi diye koysaydı, yanıt da kuşkusuz SHP olurdu. Bundan önce anlatılanlardan çıktığı gibi, yaşam soruyu böyle koymuyor. Tam tersine, Ülkede gerçek sol, işçi solu zaten güçleniyor. Soru, gerçek sol hızla mı güçlensin, yoksa sahte sol, burjuva sol kendisi güçlenerek bu hızı yavaşlatsın mı, diye geliyor. O zaman neden SHP deyip de, gerçek solun güçlenmesini yavaşlatmaya çalışan bir partiyi kendi ellerimizle şişirelim?

Eğer bu seçimlerde SHP'nin iktidara gelme şansı var gibi görünseydi, belki o zaman bunu yapardık. Çünkü bu, şişirmek değil, cakasını söndürmek olurdu." (agy, s.3)

"Cakasını söndürmek" adına SHP'ye oy çağrısı da komünist taktik; ama iktidara gelme şansı olmalı!!!

İşte "sol"culaşmış "İşçinin Sesi"nin gerçek kuyrukçuluğu da böyledir.

*

DEVRİMCİ ÇEVRE İÇİNDE DEVRİMCİ OLARAK DOLAŞAN KARŞI-DEVRİMCİ TKP(B)'NİN TAVRI: "GÖSTERMELİK SEÇİMİ BOYKOT"

TKP/B çıkardığı 25.9.1987 tarihli açıklamada seçimleri boykota çağırıyor. Bu boykot çağrısının da temelinde yatan, Marksist-Leninist çözümlemeler değil.

Bunlar kendi içinde tutarsızdırlar. Bir yandan bunlara göre faşizm "Evren/Özal faşist diktatörlüğü"dür. Diğerleri ise ("katil Türkeş ile, fanatik bir sünni diktatörlüğü peşinde koşan Erbakan" dışındakiler) burjuva partileridir!

Yani TKP/B revizyonistlerine göre, söz konusu partiler, somut olarak DYP, SHP ve DSP "faşizme karşı" "burjuva demokrasisi"ni savunma konumundadır. FAŞİZME

KARŞI burjuva demokrasisi ile geçici anlaşmalar, seçimde destek vb. neden olmasın?!

Bunun cevabını TKP/B, "burjuva politikacılarının" faşizme karşı tutarlı mücadele etmemiş olmaları ile veriyor. Şöyle diyor:

"Yüzde otuzluk oy oranıyla iktidardaki diktatörlüğü korumak için çıkarılan antidemokratik yasalar karşısında [Sanki yasa böyle olmasa demokratik olacaktı!— BN] burjuva politikacılar bir gün boykot lafını geveleyip, bir daha ağızlarına almadılar. Şimdiye kadar olduğu gibi demokrasi için mücadeleyi değil, uysal bir biçimde diktatörlüğe boyun eğmeyi seçerek seçimlere katılacaklarını açıkladılar."

İşte bu "uzlaşmacılıkları"dır ki, "burjuva partilerini" TKP/B revizyonistlerinin gözünde "yeni bir seçenek sunma" yeteneğinden mahrum kılıyor. Yani TKP/B, DYP ilk anda takındığı boykot tavrını sürdürse, alimallah bunların kuyruğuna takılacak! İşte TKP/B revizyonistlerinin "komünist"liği de bu kadardır.

Demokrasi konusunda TKP/B, Türkiye'de demokrasinin kazanılmasının devrimle olacağının (propagandasını merkeze koymayı bıraktık; revizyonistlerden bu çok şey beklemek olur) lafını bile etmiyor.

Demokrasi konusunda tek dedikleri şu:

"Demokrasi için mücadele parlamento dışında sürecektir."

Bildiri şu temel sloganlarla kapanıyor:

"Zindanlar boşalsın-genel af!
Faşist 1982 anayasasını yırtacağız!
Başta faşist generaller olmak üzere bütün işkenceci katillerden hesap soracağız!
Faşizme karşı ileri!"

Bunları söyleyenler, bunları komünist olma adına söylüyor. Devrim propagandası mı? Sosyalizm propagandası mı? Canım onlar programlarında var! Güncel seçim kampanyasında onların işi ne???

Revizyonizm, pratik siyasette en iyi halde inceltilmiş reformizmden ileri gidemez. Bu reformizm, "boykot" gibi çok "sol" görünümlü bir biçimde de gelse, öz reformist olarak kalmaktadır.

*

"SOSYALİST İŞÇİ": SOSYALİZM ADINA ARTÇILIK TAKTİĞİ!

"Sosyalist İşçi" Yazı Kurulu açıklamasında, seçimlerde boykot ya da boş oy taktiği "siyasal olgulardan kaçmak" olarak değerlendiriliyor ve "Bu tür öneriler ancak (abç) doğrudan mücadelenin yoğun olduğu, devrimci bir durumun olduğu koşullarda geçerlidir" denilerek, boykot ancak bir durumda, o da ihtimal olarak, devrimci durum şartlarında kabul ediliyor. ("Sosyalist İşçi", S.36, s.2)

Bağımsız sosyalist (!?) adaylara tavır konusunda ise şöyle deniyor:

"3-5 bağımsız adayın alacağı birkaç bin oy hiçbir biçimde sosyalizmin işçi sınıfı hareketi içindeki etkinliğine tekabül etmeyecektir. Sınıf hareketini ileriye çekmek bir yana, tam tersine olumsuz bir etkide bulunacaktır." (aynı yerde)

Boykot taktiğini, boş oy taktiğini ve hatta bağımsız sosyalist(!?) adayların desteklenmesini reddeden bu hızlı(!) "sosyalist"lerimize sonuçta komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir partisini destekleme çağrısından başka alternatif kalmıyor! "Sosyalist İşçi" de öyle yapıyor, SHP'yi destekleyelim diyor. Gerekçesi ise şöyle:

"Türkiye işçi sınıfı hareketini ileriye çekecek olan taktiğin SHP'ye oy verilmesi..." olduğu! (aynı yerde)

Sosyal-faşist TB"K"P ile kendi taktiklerinin özde bir ve aynı olması gerçeği karşısında, TB"K"P ile kendi aralarında bu seçimlerde SHP'ye tavır konusunda olmayan ayrım çizgileri çekiyorlar. Ayrım, "reformist sol(un) sosyal-demokrasiyi eleştirisiz desteklemekte" olmasında, "Sosyalist İşçi"nin ise SHP'yi eleştirerek desteklemesinde çekilmeye çalışılıyor.

Ama bu ayrım çizgisi sahtedir. Çünkü TB"K"P'nin ya da "reformist sol"un SHP'yi eleştirisiz desteklediği, "Sosyalist İşçi"nin bir uydurmasıdır. Sosyal-faşist sol, SHP'ye ve "demokrasi güçleri" dedikleri diğer partilere dayanışma içerisinde eleştirilerde de(!!!) bulunuyorlar.

1985 ara seçimlerinde de "Sosyalist İşçi", SHP'ye "eleştirel destek" çağrısı yaptı. Bu çağrıyı yaparken, "bütün sınıfın" değil, "öncü işçilerin" SHP'yi destekleme tavrı içinde olmalarını gerekçe gösteriyor; bütün sınıfa göre değil, sözümona "öncü işçilere göre tavır" belirliyorlardı. İki yıl gibi bir sürede "öncü işçilere taktik göstermek"le kendini "sınırlayan" "Sosyalist İşçi", şimdi "bütün sınıfa" taktik gösterme havalarına girecek kadar büyümüş! Büyüme gerçekte değil, "Sosyalist İşçi" yazarlarının kendilerini dev aynasında görecek kadar hayata yabancılaşmış olmalarından; "proleter politika" adına burjuvazinin kuyruğuna takılma politikasını kendilerine taktik edinmelerindendir.

"Proletarya, sen tek devrimci sınıfsın, ama sen yine de burjuvaziyi destekle!"

İşte bu işçi sınıfı "dost"larının işçi sınıfına söyledikleri bu!

Bu "taktiğin" de temeli, kendiliğinden hareketin seviyesinde onun kuyruğuna takılmak; hep "ehven-i şer"in kuyrukçusu olmayı komünist siyaset sanmaktır.

*

"DEVRİMİN SESİ": DÜNÜN BÜTÜN PİSLİKLERİNİN SORUMLULARI "TASFİYECİLER"DİR! BUGÜNÜN TAKTİĞİ: DEVRİMCİ-DEMOKRAT ADAYLARIN DESTEKLENMESİ VEYA GEÇERSİZ OY!

"Devrimin Sesi" sayı 57'de "Referandum ve Önümüzdeki Seçimler Üzerine" başlıklı bir yazı yayınlandı. Bu yazıda 29 Kasım seçimleri konusunda şu taktik öne sürülüyor:

" Faşizm ve sermayeden tek kurtuluş yolu mücadeledir. İşçiler ve emekçiler kendi mücadelelerinin dışında, faşizmden, sömürü ve baskıdan kurtulamazlar. Faşizmin anladığı tek dil mücadeledir. Faşizme karşı kinimiz ve öfkemiz hiçbir zaman sönmeyecektir. Türkiye'de faşizmi işçiler, köylüler eninde sonunda yenecektir.

Bunun için önümüzdeki seçimlerde, devrimcilerin, ilericilerin potansiyelini inkar edenlere karşı, faşist generalleri hedef alan, Özal'ın gitmesiyle demokrasi yolunda en küçük bir adım atılamayacağını söyleyen devrimci-demokrat adayları destekleyeceğiz. Onlara oy vermeye çağıracağız. Bunun yanı sıra esas olarak, işçileri, emekçileri, gençleri hiçbir partiye oy vermemeye, devrimci-demokrat adayların olmadığı yerlerde geçersiz oy vermeye çağırıyoruz! Bu yolla, Türkiye devrimci hareketinin potansiyeli daha da belirginleşecektir. Onu küçümseyenler, gerçeği bir daha göreceklerdir. Ama esas bu seçimlerdeki siyasi faaliyetimizin hedefi, gerçeklerin halka açıklanmasıdır. İşçilere, emekçilere, gençlere, tüm halka faşizme karşı mücadele edilmeden, demokrasinin elde edilmeyeceğini açıklayacağız.

Bu seçimler vasıtasıyla askeri faşist diktatörlüğü, faşist generalleri, holdingleri, toprak ağalarını hedef alan propagandaya ağırlık verilmelidir.

Sloganımız,

"Kahrolsun askeri faşist diktatörlük!

Faşizme ölüm halka hürriyet!

Yaşasın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesi!"" (agd, s.10)

Burada ilginç olan odur ki, "Devrimin Sesi", daha önceki sayılara oranla oldukça "sol"culaşmış görüntüsüne rağmen, yine de geçmişin reformist çerçevesi bütünüyle aşılmış değildir. "Devrimin Sesi" yazarları "faşizme karşı mücadele"den sözedip duruyorlar. Mücadelesiz faşizmin yıkılmayacağını söylüyorlar. Ama bunu alelade bir burjuva demokratı da söylüyor. Burjuva demokratlarını, komünistlerden ayıran "mücadele" mi / değil mi değildir. Bu mücadelenin ne mücadelesi olduğu sorunudur. Faşizm yalnızca "mücadele" ile değil, işçi sınıfı önderliğinde halk yığınlarının örgütlü-silahlı güçlerinin d e v r i m i ile, silahlı devrimle, devlet çarkı <u>şiddetle</u> parçalanarak yıkılacaktır. Ve işte tam da propagandada merkeze konması gereken şey budur. "Devrimin Sesi" "mücadele" ile yetiniyor. Ve bunu devrimci tavır olarak görüyor.

Bunun ötesinde "Devrimin Sesi" genel bir "devrimci-demokrat adayların desteklenmesi" çağrısı yapıyor. Bu adayların nerede, nasıl olduğunu söylemeden, sanki bunlar varmış gibi, bunlara oy verme çağrısı yapmak, komünist tavırdan başka herşeydir. (Kastedilenler belki de birtakım dergilerin desteklediği, hepsi de İstanbul'da beş adaydır. Eğer öyle ise, komünist tavır bunu açıkça ortaya koymak olurdu.) Eğer gerçek taktik üretilme —taktik üretme oyunu değil!— ise sözkonusu olan, o zaman komünistler çok somut olarak nerede kime oy verileceği yönünde tavır takınır, çağrı yaparlar. "Devrimin Sesi"nin yaptığı tipte çağrılar, olsa olsa kuyrukçuluğun çağrısıdır.

"Devrimin Sesi", demokratik/devrimci aday konusunda iki kıstas koyuyor:

"Faşist generalleri hedef alan, Özal'ın gitmesi ile demokrasi yolunde en küçük bir adım atılmayacağını söyleyen..."

Demokrat/devrimciliğin kıstasını böyle çizmek de, gerçekte devrim propagandasını unutup, "mücadele" propagandası ile yetinen "komünist"lere uygun bir tavırdır.

Sorun Özal'ın gitmesi ile demokrasinin gelmeyeceğini, bu yönde adım atılmayacağını söylemekle bitmez. Asıl yapılması gereken, demokrasinin nasıl kazanılacağını anlatmaktır yığınlara. Demokrasinin devrimle kazanılacağını anlatmaktır. Yığınları bunun için örgütlemeye çalışmaktır.

Bunun yapılmadığı yerde, laflar ne kadar "sol" olursa olsun, hareket alanı,

reformizmin —inceltilmişinin— alanıdır!

"Devrimin Sesi"nin yazısında bir başka dikkat çekici tavır, Türkiye'de hiçbir dönemde gerçek anlamda bir burjuva demokrasisinin olmadığı doğru tezi savunulurken, güya bu tezi kavramamış olan "bütün Türkiye solu"na karşı yürütülen polemiktir.

"Devrimin Sesi" yazarı ya İbrahim Kaypakkaya'yı, TKP/ML'i, TKP/ML(B)'yi "Türkiye solu"na saymamaktadır; ya da geçmişte Ecevit'i vb. demokrat gösterme, onun kuyruğuna takılan çağrılar yapmış olmanın ezikliği içinde, şimdi kendi dışında kimsecikler olmadığı havalarına girmektedir. İkincisi olduğu, bu yazının içinde yer yer geçmişte "Devrimin Sesi"/"Emeğin Sesi" adına takınılan bazı tavırlar konusunda "kendisine TDKP ismini veren azınlık"a atfedilerek yapılan saldırılarla bellidir. "Devrimin Sesi" yazarları büyük bir pişkinlikle, geçmişte savunulan açık reformist çizginin tüm günahlarını içlerinden ayrılanlara yükleyerek, kendilerini pir-ü pak göstermeye çalışıyor. Onlar bunları yaparken siz nerelerde idiniz? Nerede sizin mücadelenizin belgeleri?

Aslında çizgide süreklilik olduğu, "Devrimin Sesi"nin "en solcu" hale geldiği bugünkü seçim konusundaki tavırdan da bellidir. Sorun kişiler sorunu değil, çizgi sorunudur. Gidenler bu çizgiyi mantıki sonucuna doğru ilerletmişlerdir, o kadar!

*

"GELENEK", "İLK ADIM", "İŞÇİLER VE TOPLUM", "YENİ AŞAMA", "YENİ ÖNCÜ", "ZEMİN" DERGİLERİNİN DESTEKLEDİĞİ "BAĞIMSIZ SOSYALİST ADAYLAR"IN SEÇİM İTTİFAKI: İLLE DE SEÇİMLERE "KATILMA" ADINA, İNCELTİLMİŞ REFORMİZM!

29 Kasım seçimlerinin özelliklerinden biri, 12 Eylül'den bu yana ilk defa bu seçimlere açıkça "sosyalist" olduğunu ilan etmiş olan bazı adayların da katılıyor olmasıdır.

Bu adaylar "Gelenek", "İlk Adım", "İşçiler ve Toplum", "Yeni Aşama", "Yeni Öncü" ve "Zemin" dergileri tarafından desteklenmekte, ve bütün sosyalistlerin, demokratların da kendilerini desteklemesini talep etmektedir.

Bu seçimlere bu şekilde aday göstererek, onlara oy verme propagandası yürüterek katılmayı savunan bu çevrelerin, bu katılımı gerekçelendirmelerinde —sosyalizm, Marksizm, Leninizm adına— yürüttükleri mantık aynıdır. Bu mantık kısaca şöyle özetlenebilir:

> "Çağını doldurmuş bir kurum olmasına rağmen, karşısına fiili alternatifini yerleştiremeyecek olduğumuz durumlarda parlamentoya [ve parlamento seçimlerine —BN] katılmamak Lenin açısından bir çocukluk hastalığından başka birşey değildir." ("Yeni Öncü", S.7, s.3, "Parlamento Seçimi Üzerine")

> "Dolayısıyla sosyalistlerin ancak belli koşullar altında gündeme getirebilecekleri boykot olayının [Aslında "belli koşullar"dan anladıkları tek şey, seçimin konusu olan kurumun karşısına fiili alternatifini çıkarabilecek durumda olmaktır. —BN] yerine siyasal gerçekleri açıklamanın, genel siyasal çalışmanın bir parçası olarak yapılan her türlü seçime katılmak oluşturmalıdır." (aynı yerde) (abç)

Önce Lenin'in böyle yorumlanması Lenin'in çarpıtılmasıdır. Lenin adına, bir tek şart dışta tutulursa, sürekli olarak adaylar koyarak seçimlere katılmayı savunmak, Lenin'deki taktik zenginliğini olağanüstü ölçüde kısıtlamaktır.

Lenin "'Sol' Radikalizm"de, "Parlamento tarihi olarak çağını doldurmuştur (Sovyetler karşısında!). Bu yüzden gerici parlamentolarda çalışmak yanlıştır" diyen solların bu çocukça gerekçesine karşı çıkmış, sorunun böyle konamayacağını ortaya koymuş; sorulması gereken esas sorunun parlamentonun "siyasi olarak" çağını-zamanını doldurup doldurmadığı sorunu olduğunu ortaya koymuştur. Bu polemikten, bazılarının çıkardığı "fiili alternatifini koyamadı isek" sonucunu çıkarmak, Lenin'in demediğini ona söyletmektir! Ki Rusya'da Ekim devrimi sonrasında Bolşeviklerin "Kurucu Meclis" seçimlerine katılmış olmasını bu mantık açıklayamaz!

Bu bağıntıda, siyasi olarak zamanını doldurmamış parlamentoda çalışmayı ilke olarak reddetmek ne kadar çocukluk, solculuk ise; Lenin'in bu sözlerinden, siyasi olarak miyadını doldurmamış h e r parlamento için yapılan her türlü seçime, komünistler sınıf mücadelesinin durumuna, seçim yapılan kurumun niteliğine, durumuna, kendi durumlarına vb. bakmaya gerek kalmadan, m u t l a k a katılırlar biçiminde bir ilke çıkarmak da o kadar sağcılıktır.

Lenin "'Sol' Radikalizm"de sorunu çok açık bir biçimde, seçime girdiklerinde gerçekten komünist propaganda temelinde

sözkonusu parlamentoya girip, "gerici parlamentoda çalışabilecek" durumda olan "kitle partileri" için tartışmaktadır. Burjuva demokrasisinin var olduğu ülkeler için tartışmaktadır vb.

(Biz bundan hiçbir şekilde, kitle partisi olmayan partiler aday göstererek seçime katılamaz biçiminde bir genel kural; burjuva demokrasisinin olmadığı yerde aday göstererek seçime katılınmaz biçiminde bir genel kural çıkarmıyoruz. Karşı çıktığımız, bütün diğer şart ve verilerden bağımsız, karşısına alternatifi konamıyorsa her seçime "adayla" katılınır biçimindeki tezin Leninizm adına savunulmasıdır.)

Bizim "sosyalistlerimiz" için ise bunlar hiç önemli değildir. Bunlar bugünkü Türkiye'de yapılacak parlamento seçimlerinde göstermelik olarak katılımlarına göz yumulan, varolan güç dengesi, ve kanunlar çerçevesinde parlamentoya girme şansı sıfır olan; hakim sınıfların "demokratik seçim yaptık" demagojisinin egzotik gülleri olacak olan, objektif işlevleri bu; bunun ötesinde en iyi halde iyiniyetli birtakım sosyalist eğilimli işçilerin legalizm batağına batması, tanınması vb. olacak olan "bağımsız sosyalist adaylar"la —yapılacak propagandanın içeriğini doğru varsaysak bile — bir katılımın sağcılık olduğunu görmüyorlar. İllegal temelde yapılacak bir boykot çalışmasının, sosyalizm adına konuşan güçlerin hem tümü, hem tek tek örgütler açısından çok daha sağlam sonuçlar vereceğini, düzen üzerine çok daha az hayal yayacağını, legalizm konusunda kitleleri çok daha doğru eğiteceğini vb. görmüyorlar. Görmeleri de mümkün değil, çünkü kendileri legalizm batağı içinde yüzüyorlar!

Bir de, "bağımsız sosyalist adaylar"ın "Sosyalizm" adına yürüttükleri, ve "sosyalistler"den, demokratlardan destek istedikleri —"oy vererek, kampanyayı destekleyerek vb."— bir propaganda var. Bunun içeriği var.

Bunlar ortaklaşa çıkardıkları "Seçimlerde Sosyalist Tavır" bülteninde, "Yaşasın Sosyalizm!" başlığını atmışlar. Gerçekten yalnızca lafta değil, içerik olarak da sosyalizm savunulsa, diyecek lafımız yok. Gider oyumuzu da veririz!!!

Ama Türkiye'de faşist bir Anayasa var! Türk Ceza Kanunu'nun 141-142. maddeleri var. Yani legal planda gerçek sosyalizmi, komünizmi, Marksizm-Leninizmi savunmak resmen yasak. Bu yasak tabii ki, kitlelerin devrimci hareketi ile işlemez hale getirilebilir. Peki bugün durum öyle mi? Kitlelerin devrimci hareketleri, hakim sınıfların yasakladığı birtakım hak ve özgürlükleri —Komünizmin propagandası gibi— taşıyacak durumda mı? Henüz hareketin boyutlarının o olmadığı açık. O halde "Yaşasın Sosyalizm" nasıl savunuluyor? Cevabı Bülten'in içindedir. Sosyalizm adına savunulan, gerçekte inceltilmiş reformizmdir.

Bu bağıntıda bültenin önsözünde, bülteni yazanlar şu tavrı takınıyor:

> "... elinizde tuttuğunuz kitapçık, bağımsız sosyalist adayların bu seçim kampanyası süresince dile getirecekleri ve tartışacakları, propagandalarında temel olarak alacakları sorunları kapsamaktadır.
>
> Şüphesiz ki bu sorunlar kataloğunu genişletmek ve detaylandırmak mümkündür. Ancak böylesi bir çaba bağımsız sosyalist adayları ve onların bu girişimini destekleyen Gelenek, İlk Adım, İşçiler ve Toplum, Yeni Aşama, Yeni Öncü ve Zemin gibi yayınların çerçevesini aşacak olan bir süreçtir. O nedenle eksikler unutkanlıktan değil, bilinçli bir seçimden kaynaklanmaktadır."

Türkçesi: Biz her ne kadar sosyalizm adına konuşuyorsak da, bugün legal planda sosyalizm adına savunulabilecek şeyler sınırlıdır. Bu çerçevenin dışına çıktık mı tepemize binerler. Bilinçli olarak kendimizi sınırladık!

Nerede nasıl sınırlandığına somut bakmadan önce sormak gerek: Sosyalizm adına gerçekte sosyalizmle ilgisi olmayan bir çizginin savunulması, "legal olanaklardan yararlanma" mıdır? Yoksa kitleleri kandırmak mıdır?

Bir de bilinçli tercih yapıldığı söylenen şeyin içeriğine bakmak gerek.

Sözkonusu bülten:

* Türkiye'de demokrasinin kazanılması için işçi sınıfı önderliğinde antiemperyalist demokratik bir devrimin mutlak zorunluluk olduğunun propagandasını yapmıyor. (Merkeze koymayı bir kenara bıraktık!!!)

* Bülten tek kelimeyle şiddete dayalı devrim propagandası yapmıyor!

* Bu "bağımsız sosyalistler" bültenlerinde tek kelimeyle emperyalizme bağımlılık zincirinin d e v r i m l e yıkılması gerektiğinden sözetmiyor, sosyal-emperyalizme karşı tek sözcük etmiyor.

* Bültende ulusal sorun bağıntısında ne söylendiği belli değildir. Çünkü bu bölüm "legallik" adına sansürden geçirilmiştir. Bülten içinde bu konuda genel bir "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı"nın evrensel ilke olarak savunulması var. Ama

"evrensel ilke" olarak savunulduğunda; bunu lafta emperyalist burjuvazi de savunuyor.

Adayların tek tek konuşmalarında da hiçbir kıvırtmaya meydan vermeden "Kürt ulusunun ayrılma hakkı" savunulmamaktadır; ya da mesela Kıbrıs'taki işgalden tek sözcük yoktur.

* Bu "sosyalist"lerimiz, bültenlerinde, "devrim" sözcüğünün yerine: "Biz ıslah edilmekten değil, dönüştürülmekten yanayız"ı geçirerek işi halletmişlerdir!

Bu "dönüştürülme"nin şiddete dayalı devrimle —başka hiçbir yolla değil!— olacağının propagandasını yapmayanın "Yaşasın Sosyalizm!" lafları, Kautsky'nin,Bernstein'ınkiler kadar değer taşır ancak!

Legallik adına bu gerçekte sosyalizmin propagandasından vazgeçmektir.

Sonuçta ortaya Sosyalizmden, "Yaşasın Sosyalizm!" sloganı dışında hiçbir şey kalmamakta; savunulan somut talepler açısından burjuva demokrasisinin sınırlarını aşmayan, reformist bir program çıkmaktadır.

Böyle bir programın sosyalizm adına piyasaya sürülüp, sonra da sosyalistlerden, demokratlardan, biricik alternatif olarak bu programa, onu savunan adaylara destek istemek, sosyalizm adına zuldür.

*

O SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER BU SEÇİMLERE, SEÇİM ORTAMINDAN AZAMİ DERECEDE DEVRİM PROPAGANDASI YAPMAK; ÖRGÜTLENMELERİNİN SAĞLAMLIĞINI ARTTIRMAK, KİTLELERLE TEMASLARINI SIKLAŞTIRMAK, PARTİ İNŞASI GÖREVLERİNİ YERİNE GETİRMEK İÇİN KATILACAKTIR.

O AMA ONLARIN SEÇİMLERE KATILMAKTAN ANLADIĞI İLE, SEÇİM BOYKOTU İLE "SİYASAL GERÇEKLERİ AÇIKLAMA"YI BİRBİRİNİN KARŞISINA KOYAN ("Yeni Öncü", S.7, s.3 "Parlamento seçimi üzerine") HIZLI(!) SOSYALİSTLERİMİZİN "HER TÜRLÜ SEÇİME" LEGAL KATILMAK İÇİN "YAŞASIN SOSYALİZM!" LAFI DIŞINDA SOSYALİZMDEN ESER OLMAYAN PROPAGANDA İLE KATILMASI ARASINDA DAĞLAR KADAR FARK VARDIR!

O BİZİM SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER BAŞTA OLMAK ÜZERE TÜM EZİLENLERE ÇAĞRIMIZ ŞUDUR:

O SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR!

O ÜLKEMİZDE DEMOKRASİ, İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEVRİMLE KAZANILACAKTIR!

O GÖREV İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE, —SOSYALİZMİN YOLUNU AÇMAK İÇİN — DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İÇİN ÖRGÜTLENMEK, MÜCADELEYE ATILMAKTIR. SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER BU MÜCADELENİN ÖNCÜ KURMAYI OLAN BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞA GÖREVLERİNE OMUZ VERMELİ; SEÇİMDEN BU GÖREVLERİ ÇÖZME YÖNÜNDE YARARLANMALIDIR!

12. 11. 1987

*

(Diğer örgütlerin resmi tavırları elimizde olmadığı için tavır takınmadık.

Ama burada takındığımız tavırların esasta belli gruplaşmalar açısından tipik olduğunu düşünüyoruz.)

*

SEÇİM KONUSUNDA YURTDIŞINDA YAPILAN BİR YÜRÜYÜŞE ÇAĞRI BİLDİRİSİ VE TAVIR:

Yukarıdaki yazıyı kaleme aldıktan sonra elimize "ATİF, DİDF, Dev-İşçi, Kawa, Mücadele Bayrağı, TKP/ML Hareketi, TKP(B)" imzalarını, destekleyen olarak TSK/DK imzasını taşıyan ve 28 Kasım'da Köln'de yapılacak bir yürüyüşe çağrı yapan: "29 Kasım erken seçim sahtekarlığını reddedelim! Düzen partilerine oy yok! Zindanlar boşalsın genel af! Halklarımızın kurtuluşu devrimci-demokratik iktidar ve sosyalizmdedir!" başlığını taşıyan bir ortak bildiri geçti.

Özellikle anti-sosyalemperyalist olduklarını söyleyen, devrimci olarak değerlendirdiğimiz güçler açısından yüzkarası olan bu çağrı üzerinde kısaca da olsa durulmak zorundadır.

Her biri kendine Marksist-Leninist/komünist diyen güçler tarafından imzalanan bu çağrıda —herhalde birlikte hareket etme kaygısı ile!— karşılıklı ilkesel tavizler verilmesi temelinde eklektik, ve yığınların bilincini karartıcı bir tavır sergilenmektedir.

Önce bu çağrıda, birbirlerini sosyalist-komünist olarak değerlendirmeyen bir dizi güç, hep birlikte "sosyalizm" propagandası yapmaktadır. Her birinin sosyalizmden anladığı ayrıdır. Ama hep birlikte yığınlara —sanki anladıkları birmiş gibi, ve tek kelime ile aralarındaki ayrılıklara değinmeden— "kurtuluşun... sosyalizmde" (de... buna daha sonra döneceğiz) olduğunu söyleyebilmektedir.

İmzalayanlardan mesela TKP(B)'nin sosyalizm anlayışı, Rus sosyal-emperyalisti Sovyetler Birliği'ni sosyalist olarak gören bir anlayıştır.

Ve bu grup ile, anti-sosyalemperyalist olduğu iddiasında olan mesela "Mücadele Bayrağı", "kurtuluş... sosyalizmdedir" diyor. Bu yığınları kandırmak, bunların hepsinin aynı şeyi savunduğu mesajını vermek demek değil midir? Bu sahtekarlık değil midir? Bu yığınların bilincini kararma değil midir?

Bu çağrıyı imzalayanların her biri, Türkiye'de devrim aşaması konusunda da ayrı telden çalmaktadır. Ama bu sorun da herkese birşeyler veren "devrimci-demokratik iktidar v e sosyalizm" şiarı ile çözülüvermiştir. Devrim aşamaları konusunda kafa karıştırmaktan başka işe yaramaz bir şiarla, tam oportünistlere yaraşır bir usta(!)-lıkla, bir kavga konusu bir kenara konuvermiş, yığınlara sanki hepsi aynı şeyi savunuyormuş mesajı verilmiştir.

Çağrıda emperyalizme karşı tutarlı tavır yoktur. Rus sosyal-emperyalizminden tek kelime söz yoktur! Ama ABD dışında diğer batılı emperyalistler bağıntısında da tek söz yoktur!

Çağrıda Türkiye'de faşizm açık-seçik olmasa bile askeri faşist cunta —12 Eylül dönemi— ile sınırlandırılmaktadır.

Çağrıda bugünkü kendiliğinden harekete, onda olmayan vasıflar atfedilmekte, harekete yağ çekilerek, kuyrukçuluk yapılmaktadır.

Çağrıda, nüfusunun önemli bir bölümü köylülük olan ülkemizde, köylülükle ilgili tek sözcük yoktur.

Çağrıda, kendileri komünist-devrimci olma iddiasında olan örgütler, burjuvazinin bir kesiminin başlattığı genel af kampanyasının kuyrukçusu olmuşlar; böylece devrimci tutukluların mücadelesini, onların siyasi tutuklu olarak kabul edilmesi taleplerini, devrimci siyasi tutuklulara özgürlük doğru talebini arkadan hançerlemişlerdir. Siyasi tutuklular ile, diğer tutukluları aynı kefeye atan, hepsinin bir "cahillik", "kader", "düzen kurbanı" olarak "suçlu" durumuna düştüğünü kabul eden genel af talebinin kuyruğuna takılmak devrimcilerin işi değildir.

Çağrıda Kürdistan'daki mücadeleden "ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesi" lafları altında sözedilerek, bugün Kürdistan'daki mücadelenin esasta ve öncelikle milli mücadele olarak geliştiği gerçeğinin üzeri örtülmekte; bir yandan sözkonusu mücadelenin başını çeker durumda olan PKK'dan tek söz edilmezken, diğer yandan objektif olarak o mücadeleye, sınıfa karşı sınıf mücadelesinden başka birşey olmayan sınıf mücadelesi sıfatı da yakıştırılıp, PKK'ya yağ çeker konuma da girilmektedir.

Bir bütün olarak sözkonusu çağrı, tutarlı antiemperyalist bile olmayan, devrim talebi ve propagandasını merkeze koymayan, imzalayıcı güçlerin aralarındaki görüş ayrılıklarının üzerini örten, oportünist, devrimci olmayan bir çağrıdır.

Bu çağrı temelinde yapılacak bir yürüyüş, Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki ayrım çizgilerini bile birbirine karıştıran bir yürüyüş, devrimci olmaktan başka herşeydir.

(*) Ya da komünistlerin sözkonusu seçimlerde doğrudan komünist propaganda yapması imkanları (burjuvazinin basın-yayın araçlarını kullanma vb. açılardan) adaylar göstererek katılma halinde çok daha genişlemektedir. O zaman da durum değerlendirilerek seçimlere aday gösterilerek katılınabilir. Ya da komünistlerin yalnızca kendi güçleri ile sözkonusu seçimin konusu olan kuruma doğrudan aday göstererek girme imkanı yoktur; ama demokrat-devrimci gruplarla geçici bir seçim anlaşması temelinde bir blok kurarak ya da bir başka biçimde seçime girilmesi halinde, komünistlerin de seçilme olasılığı vardır. Böyle bir durumda —komünistlerin serbestçe doğrudan bağımsız komünist propaganda yapma koşulundan hiçbir taviz vermeden, birlikte seçimlere girilenlerin burjuva karakterlerinin teşhirinden de taviz vermeden— seçimin konusu kurumun niteliği hakkında doğru bir propaganda temelinde seçimlere katılınabilir. Ya da seçimlere katılan, gerçekten devrimci bir propaganda temelinde seçimlere katılan devrimci bir grup ya da adaylar, yine komünizmin açık propagandasından bir an vazgeçmeden, komünistler dışındakilerin devrimciliğinin sınırı sürekli vurgulanarak, bilinçlere çıkarılarak vb. desteklenebilir vb. vb.)

BİR GREV VE ÖĞRETTİKLERİ (Deri-İş Grevi Üzerine)

Bir dizi öğretici dersi bağrında taşıyan Deri-İş grevi, 129 günlük mücadele dolu bir dönemi geride bırakarak başarıyla sonuçlandı. Hiç kuşkusuz, grevde geçen süre, bir sürecin belli bir kesiti idi sadece. Örneğin, grevi hazırlayan koşullar ve hazırlık dönemi ile grev sonrası gündeme gelecek yeni gelişmeler de bu süreç içinde ele alınmak zorunda.

Grevin başlamasından önce; 119 işyerinde Türkiye Deri İşverenleri Sendikası ile Deri-İş arasındaki toplu sözleşme uyuşmazlıkla sonuçlanmış ve resmi arabulucu yoluyla da bir anlaşma sağlanamayınca, sendika, üyelerini toplayıp durumu anlatıp, tartışmalar sonucu işçilerle birlikte grev kararı alıp yaşama geçirmiştir.

Bu toplantılardan en önemlisi, Deri-İş'in ve deri işçilerinin öncü ve temel güçlerinin birarada bulunduğu İstanbul-Kazlıçeşme'de yapılanıdır.

1800 işçinin katıldığı toplantıda Şube başkanı, mevcut durumu özetleyen ve önlerinde duran görevlerle muhtemel gelişmeleri ortaya koyan konuşmasını yaptıktan sonra, 1800 işçi hep bir ağızdan "Grev!" kararını ilan ederek, deri işçilerinin mücadelesinde bir anlamda yeni bir sayfayı da açmış oldular.

Özellikle grev kararının alınışında özel yere sahip Kazlıçeşme işçilerinin Şube başkanı Hüseyin Ateş'in konuşması, işçi sınıfı adına konuştuğunu iddia eden bir dizi "Marksist-Leninist" markalı revizyonist-oportünistlerden daha olumlu olması ve sınıfın sendikal örgütlülüğü düzeyinde sorunları irdeleyip çözüm üretişi anlamında da aydınlatıcı olması bakımından aktarılmaya değer sözlerdir.

Deri patronlarının mantığını özetlediği bölümde H. Ateş şunları söylüyor:

"İşverenlerle görüşmeye başladığımız 26 Şubat'tan bugüne kadar yeni ilave maddelere işverenler hep hayır dediler. Almış oldukları ilke kararlarını sözleşmelere yazdırmamak için ne lazımsa onu yapmaya çalıştılar, çalışıyorlar. İlke kararlarını sizlerin yaşamınızdan daha önemli buluyorlar. (24 Ocak kararları, iç tüketim kısılması.) Neden? Çünkü 24 Ocak kararlarını hayata geçirmek onların temel hedefidir. Çünkü onlar daha çok kâr etmek ve sizleri köleden beter hale getirmeye çalışıyorlar.

İşte bu nedenlerden dolayıdır ki, "Biz istediğiniz maddelere karşı değiliz. Yeni maddelerin yazılmasına karşıyız" diyorlar.

Onlara işçiler olarak cevabımız şudur: Burada bulunan bütün arkadaşlar olarak haykırıyoruz: Sizin ilke kararlarınız artık bize vız gelir. Çünkü sizin ilke kararlarınız yüzünden çocuklarımıza ekmek bile götüremiyoruz, bakkala uğrayamaz olduk. Pazardan patates ve ıspanaktan başka birşey alamaz olduk. Çocuklarımız meyva yüzüne hasret kaldı.

Ve biz bu salondan bütün deri işçileri olarak ilan ediyoruz: Sizin ilke kararlarınızı yeneceğiz, yeneceğiz, yeneceğiz.

Çünkü mutfak kapılarımızda ARTIK İLKE KARARLARI GİREMEZ levhası asılıdır."

Burada dile getirilenler hiç kuşkusuz doğru tespitlerdir. Ancak bütünün bir parçasını yansıtması, sadece kendi somutlarındaki belli olguları sıralaması anlamında da eksik sözlerdir. Çünkü, deri patronları mevcut faşist düzenden çıkarı olanların bir parçasıdır sadece. Bu anlamda, kısa da olsa mevcut düzenin sürmesini isteyenlerin genel durumu (ekonomik kararlar olan 24 Ocak kararları ile bunun politik sonucu olan 12 Eylül) ile genelde işçi sınıfı ve halka, özelde de deri işçilerine 1980 sonrasının getirip götürdükleri üzerinde durmakta yarar vardır düşüncesindeyiz.

Doğal olarak toplu sözleşme ve grev anında birincil olarak deri işçilerinin karşısına dikilen düşman güç deri patronlarıdır ama, onları doğrudan destekleyen diğer patronlar ile çatı örgütleri; devletin değişik isimler altındaki güçleri (Hükümet-polis-asker-yasalar vb) de tüm bu mücadele sürecinde deri işçilerinin karşısına dikilen ve dikilecek olan engeller, düşmanlardır. Bunlara dikkat çekmek, bilince çıkartmak sendika önderlerinin <u>d e</u> görevleri arasındadır.

Konuşmanın devamında şu tespitler yapılmaktadır:

"Arkadaşlar, bugün burada hem kendi-

(Devamı s.16'da)

MÜCADELEMİZİ SINIF BİLİNCİ İLE BİRLEŞTİREREK BAŞARIYA ULAŞTIK!

24/6/987 Otuzüç işyerinde Deri-İş greve başladı.

30/6/987 Yüzonyedi işyerinde işverenler insanlık suçu lokavt ilan ettiler. Üçbin beşyüz deri işçisi tek vücut tek yumruk oldu ve lokavt protesto edildi.

30/10/987 İnsanlık suçu işleyenler yenildi ve işçiler haklılıklarını mücadele ederek bir kez daha kanıtladılar.

Evet, Deri-İş grevinin genel şeması bu. Bu yüzeysel değerlendirme bizler için yeterli değil. Bir süreci olumlu ve olumsuz yönleriyle tehlil etmek ancak bizlere ışık tutacaktır. İşkolumuzun mevcut işkolları içinde çok ağır koşullar getirdiği, çalışan insanların sosyal güvenliklerinin hemen hemen olmadığı, karşılığında çok düşük işgücüne emeğin satıldığı tüm kamuoyu tarafından bilinmektedir. Soframızdaki ekmeğimizi geçici süre için de olsa büyütmek, iş koşullarımızı düzeltebilmek için grev kararı aldık.

Seksenli yıllar sonrası adeta içi boşaltılmış silah durumuna getirilen grev, kısıtlanan tüm haklara rağmen Kazlıçeşme işçileri sorumluluklarının bilinci ile örgütlü organlı sınıf çıkarlarına dayalı mücadele anlayışı ile ekonomik ve demokratik kazanımları uğruna mücadeleye başladılar.

MÜCADELEMİZDE HEDEFLERİMİZİ ŞÖYLE BELİRLEDİK:

- Bu şartlarda grev yapılamaz diyenlerin bu düşüncelerini boşa çıkarmak.
- İşçiye yeni haklar verilmemeli diyenleri (IMF tavsiyeleri doğrultusundaki TİSK kararlarını) yenmek.
- Seksenli yıllar sonrası işçi sınıfı üzerine çöken yılgınlığı, güvensizliği vs. tüm olumsuzlukların mücadele ile yok edilebileceğini kanıtlamak, mücadeleyi yükseltmek.
- Gaspedilen özellikle demokratik hakların mücadelesini vermek.
- "Sendika-içi demokrasi ve Tabanın söz ve karar sahibi olma" ilkesini pratikte uygulamak ve tüm diğer sendikalara bu konuda önayak olmak.
- Grevi ve sendikayı okul haline dönüştürmek, işçilerin eğitim ve bilinç seviyelerini yükseltmek.

Kazlıçeşme işçileri 129 günlük mücadele sonrasında hedeflediği bu amaçlarına ulaşmıştır. Mücadele süreci boyunca işçiler birarada kaynaşmış, dostlarını ve düşmanlarını tanımış, yaşadığı pratik olaylardan olumlu ve olumsuz pekçok ders çıkarmıştır. Esas mücadelenin bundan sonra başlayacağının, sermaye sınıfının daha çok saldırıya geçeceğinin bilinci ile hareket etmektedir. İşçi sirkülasyonu yaratılarak mücadelede kenetlenmiş olan insanları bölmek, parçalamak, pasifize etmek, ekonomik ve demokratik kazanımlarını sıfıra indirmek için saldırıya geçeceğini bilmektedir. Grev süresi boyunca sürdürdüğümüz dayanışmayı had safhaya ulaştırmak sorumluluğu ile karşı karşıya bulunmaktayız.

Grev süresi boyunca karşılaştığımız tespit ettiğimiz eksikliklerimizi de şöyle belirtebiliriz:

- Bizim dışımızdaki işkollarında çalışan sendika ve tabandaki işçi arkadaşlarla gerekli organik bağları oluşturamadık.
- Grev süresi boyunca özel sayı dışında yayın organı yayınlayamadık. Böylece işçi sınıfına, demokratik tüm kurum ve kuruluşlara yeterince duyarlı olmalarını sağlayıcı şartları sağlayamadık.
- Düzenlediğimiz MİTİNG'de gerekli propagandayı yapamadığımız için gerekli katılımı sağlayamadık.
- Grev süresi boyunca gözcü nöbetlerde ve bazı faaliyetlerimizde eksikliklerimizi tespit ettik.
- Basınla gerekli diyalogu sağlayamadık ve kamuoyu yaratamadık.

Mücadele süresince olumlu ve olumsuz yanlarımızı tartışarak hatalarımızı aşmak, bundan sonraki mücadelemizde gerek kendimize gerekse tüm işçi sınıfına pratik olarak üzerimize düşen tüm sorumluluğu yerine getirmeye hazırız.

Birşeyden emindik: Haklıydık, mücadele ettik ve kazandık.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ SINIF MÜCADELESİ!

4.11.87
Bir Deri İşçisi

TÜRKİYE DERİ-İŞ SENDİKASI İLE T. DERİ SANAYİİ İŞVERENLERİ SENDİKASI ARASINDA ANLAŞMA SAĞLANAN ÜCRET VE SOSYAL YARDIMLARIN BAZILARI

	ESKİ	YENİ
DİSİPLİN KURULU	Kurulun Başkanı, İşveren Sendikası'nın seçeceği kişilerden biridir.	Kurulun Başkanlığı dönemeçli olarak yapılacaktır.
ÜCRET ZAMMI	1.yıl 700.-TL. Brüt 2.yıl 720.-TL. Brüt	1.yıl 2.000.-TL.Brüt 2.yıl 2.050.-TL.Brüt
İZİN DÖNÜŞ HARÇLIĞI	11.000.-TL. Brüt	35.000.-TL.Brüt
YAKACAK YARDIMI	3 ton 1.kalite linyit (çam ağaç) kömürü. Üyelerin toplu oturdukları mahallere teslim. 10 ayını doldu-ranlara kıstelyevm olarak verilir.	3 ton 1.kalite linyit (çam ağaç) kömürü. Kömür eve teslim yapılacaktır. Tüm üyelere kıs-telyevm verilir.
İKRAMİYE	4 aylık tutarında	4 aylık tutarında
YIPRANMA PRİMİ (Yeni Madde)	-	1.yıl 100.000.-TL. Brüt 2.yıl 120.000.-TL. Brüt
ÇOCUK PARASI	250-300-400.-TL.	Bütün çocuklar için ayda net 1.000.-TL.
TAHSİL YARDIMI (Yeni Madde)	-	23.000-23.000-25.000.-TL.
EVLENME PARASI	25.000.-TL.	50.000.-TL.
DOĞUM YARDIMI	11.000.-TL.	30.000.-TL.
ÖLÜM PARASI	20.000-30.000-50.000.-TL.	40.000-80.000-400.000.-TL.
ASKERLİK YARDIMI	6 aya kadar hiz. olana 10.000- 6 aydan fazla " 15.000- net.	6 aya kadar hiz. olan 40.000- 6 aydan fazla " 50.000- net.
AİLE YARDIMI (Yeni Madde)	-	Devlet memurlarına ödenen.
ERZAK YARDIMI (Yeni Madde)	-	Ayda Brüt 18.000.-TL
BAYRAM HARÇLIĞI	Dini Bayramlarda 12.000'er TL.	Dini Bayramlarda 35.000'er TL.
AREFE GÜNLERİ (Yeni Madde)	-	Tam gün çalışılmış gibi kabul edilecektir.
GECE ZAMMI	-	%10, mesailerde kumanya verilir
İHBAR TAZMİNATI	Yasal sürelere 3 gün ilave.	Yasal sürelere 3 gün ilave.
KIDEM TAZMİNATI	Yılda 35 günlük	Yılda 35 günlük
DERİ CEKET	Söz. dönemi için bir deri ceket.	1988 Ekim ayı içinde, 2.deri-den Deri Mont verilir.

miz için, hem de bütün işçiler için onurlu bir karar vereceğiz. Bu karardan herkes nasibini alacaktır. Sizlerin bu kararlı mücadelenizden,

1. Sendikalizm batağına gömülenler ders alacaktır.

2. İşçilerin yanında saf bağlamayıp, işverenlerin yanında olanlar ders alacaktır.

3. Sizin birliğinizden korkanlar ders alacaktır.

4. Yasaların arkasına sığınıp, bir şey yapılamaz deyip teslimiyeti baştan kabul edenler ders alacaktır.

5. Lafa gelince mangalda kül bırakmayan, işe gelince köşelere saklanmayı tercih edenler ders alacaktır.

6. Sermaye sınıfı ve onun yandaşları ders alacaktır."

Bu tespitler, bizlerin de katıldığı doğru sözlerdir. Ve deri işçilerine kavratılıp, yol gösterilmeye çalışılması anlamında da önemli bir tavırdır. Özellikle 1. maddede bir sendikacı olarak "sendikalizm"e tavır alması, bugün "siyasi örgütüm" demesine karşın sendikalist-reformist çalışmadan ötesine geçemeyen oportünist-revizyonistlere de verilmiş bir cevaptır aynı zamanda. Biz daha sonraki sayılarımızdan birinde bu grevden kimin nasıl ders aldığını aktarmaya çalışacağız. O zaman H. Ateş'in sözünü ettiği derslerden herkesin nasibine ne düştüğünü hep birlikte göreceğiz.

*

Şube başkanı konuşması içinde, "Bizleri grev yapmaya mecbur bırakanlar, sizlere bir lokma ekmeği çok gören işverenlerdir" (abç) diyerek, bize göre, grev silahının işlevi bağıntısında eksik ve tekyanlı bir düşünce taşımaktadır deri işçilerine.

Yapılan somut grev bağıntısında gerçekten de durum H. Ateş'in ortaya koyduğu gibidir. Deri işçileri için eğer işgüçlerini bile yeniden üretmek istiyorlarsa, yaşamlarını sürdürmek istiyorlarsa, greve gitmek zorunlu hale gelmişti.

Aynı şey, 1985'ten bu yana tüm grevler için geçerlidir. Ama bu grevlerde bu somut durumun tespiti ile yetinilmesi, bunun ötesine geçilmemesi, grevin genelde yalnızca bir savunma aracı olduğu bilincini işçilere ister istemez taşır. Bu ise bütünü ile yanlıştır.

İşçi sınıfı sadece işverenlerin mecbur bırakması üzerine greve gitmez. Grev silahı, sadece savunma aracı değildir. Yalnızca patronlar işçileri "mecbur bıraktığında" başvurulan; şartlarını bu anlamda patronların tespit ettiği bir silah değildir grev silahı. O aynı zamanda işçi sınıfının saldırı aracıdır da! İşçi sınıfı sadece ekonomik talepler için ve sadece "mecbur kaldığı zaman" grev yapmadığı, bazen ekonomik talepli saldırı grevleri de yaptığı; yapabileceği gibi; siyasi grevlerle tek tek işverenlerden öte, bunun bir bütün olarak sömürü düzenini hedefleyen ve en üst biçimi olan genel grevler de yapabilir. Ve evet işçi sınıfı, kendisi için en uygun zaman ve koşullarda, bir silahlı ayaklanmanın da başlangıç ifadesi olarak genel greve gidebilir. Ya da gaspedilen siyasal ve örgütsel haklarını korumak, geri almak için de siyasi talepli savunma grevleri yapabilir. Vb.vb.

Dolayısıyla, tüm grevler, işverenin işçi sınıfını grev yapmaya "mecbur" bırakması temelinde savunma türünden grevler olmayıp, inisiyatifin işçi sınıfı tarafından bilinçli olarak kullanıldığı saldırı grevleri de vardır ve grevler somutunda hedef, sınıfı bu aşamaya getirmektir. Bu ise komünistlerin en önemli görevlerinden biridir. Dolayısıyla H. Ateş'in deri işçilerine taşıdığı eksik ve objektif olarak yanlış düşünceyi komünistler eleştirmeli ve doğrusunu göstererek tüm işçi sınıfına taşımayı kendilerine görev bilmelidir.

*

Çalışma koşullarını özetleyen H. Ateş, devamla bizce çok önemli görülen şu sözlerle sürdürüyor konuşmasını:

"Arkadaşlar,

Bizlerin sözleşmeden istediklerimiz sizleri kurtarmayacaktır. Sakın ola ki, böyle hayallere kapılmayalım, kapılmayınız. Çünkü sözleşmeler ancak her gün artan hayat pahalılığına enflasyona karşı uyuşturucu ilaç vazifesi görürler. Uyuşturucu etkisi her gün artan hayat pahalılığında birkaç ay sonra kaybolacaktır. Onun için mücadelemizin devamlı ve kalıcı olmasını sağlamalıyız. Kalıcı olması kalitenin artırılmasına bağlıdır. Kalite ise eğitimdir."

Bir sendika önderinin bu tespitleri açık açık tabanına iletip, yol göstermesi, ekonomik talepler elde edilince sorun çözülür diyenlerin suratına vurulmuş bir şamardır aynı zamanda. Burada sendikaların görevinin sadece ekonomik mücadele olarak görülmemesinin yanısıra, sınıfın eğitimi ve kalitenin yükseltilmesi üzerinde durulması da bizce çok önemli ve doğru sözlerdir. Ve açıktır ki sınıfın eğitimi, "kalitenin yükseltilmesi"nde sendikalara, gerçek anlamda sınıf sendikalarına düşen çok önemli görevler vardır. Ancak, sınıfın ne eği-

timinde ne de mücadelesinde, bir sendika tek başına yeterli araç değildir.

Sınıfı, kendi iktidarı olan Sosyalizm bilinci ve onun bilimi Marksizm-Leninizm ile en kapsamlı bir biçimde eğitebilecek olan birincil araç; sınıfın bütün diğer örgütlerine de yol-yön gösterecek araç, işçi sınıfının Bolşevik tarzda örgütlenmiş olan Marksist-Leninist partisidir. Sınıfın tüm örgütlerinin en yüksek biçimi ve hepsinin öncüsü olan Komünist Partisi, sadece işçi sınıfının eğitiminden değil, mücadelesini doğrudan iktidar hedefine yöneltip yönlendirmesi, tüm diğer örgütlenme biçimlerini bu hedefe ulaşmanın araçları olarak koordine etmesi ve ekonomik-demokratik mücadelenin siyasi mücadele ile doğrudan bağını kurup yönlendirmesi anlamında da belirleyici araçtır.

Dolayısıyla, sınıfın sendikalizm batağına saplanmaması ve anarko-sendikalist ya da ekonomist sendika önderlerinin ve şimdi "moda" "işçici" reformist-revizyonist siyasi akımların yedeğine düşmemesi için komünistler sadece deri işçilerine değil, bir bütün olarak Türkiye işçi sınıfına, bu konuşmada ve bütün grev boyunca aijtasyon-propagandada eksik olanları iletip, örgütlemeli ve kapsamlı mücadele hedeflerini gösterip o yöne yöneltmelidir.

Bugünkü Türkiye'deki somut şartlarda bir sendikacı bu gercekleri ne ölçüde söyler ve H. Ateş söylemeli mi? Söylemedi ise nedenleri nedir? vb. gibi konular üzerinde; Şube Başkanı H. Ateş'in niyetleri üzerinde tartışmayı burada sürdürmeyi yersiz gördüğümüzü belirtip, eksik bırakılanı tamamlamakla yetindiğimizi vurgulamak istiyoruz.

*

H. Ateş'in sözlerinin devamında ise ortaya konanlar şunlar:

"Evdeki çocuğunuz belki sizden elma isteyecektir, çikolata isteyecektir. Onlara grevde olduğunuzu, bunları alabilmek için bu mücadeleyi başarmak gerektiğini anlatacaksınız. Evli erekler karılarına, evli kadınlar kocalarına anlatmalı ve bu mücadelede daha çok birbirlerine destek olmalıdırlar.

Grevin ne demek olduğunu ve sizleri greve gitmeye mecbur bırakan nedenleri herkese anlatmalısınız.

Grev nöbetlerinizi disiplinli bir şekilde ve aksatmadan tutmalısınız.

Bugünden sonra sizin bu kararlılığınızdan korkanlar, yarın sizleri bölmek ve parçalamak için hazırlıklar yapacaklardır. Aranıza zayıf karakterli unsurları sokarak sizleri bölmeye çalışacaktır. Grevde grev kırıcılığı yapmak isteyenler olacaktır.

Belki de grev içinde, Netaş'taki işçilere yaptıkları gibi el altından yüksek yetkililer tarafından teklifler gelecektir. Bunların hepsine karşı uyanık olacak ve aldırış etmeyeceksiniz.

Aksine bu tür tekliflere karşı birbirinize daha sıkıca sarılmalı ve kenetlenmelisiniz. Eğer böyle yaparsanız, hiçbir güç sizi yenemeyecektir.

Her türlü bozgunculuğa karşı kararlıca sahip çıkacağınıza inanıyor, hepinize bu mücadelede başarılar diliyorum."

İşte bu sözlerle noktalanan toplantı sonrasında binlerce deri işçisi, kadın-erkek, genç-ihtiyar omuz omuza, onurlu bir grev mücadelesi sonrası taleplerinin çok önemli bir bölümünü elde etmeyi başarmıştır.

İmzalanan anlaşmada elde edilen kazanımların başlıcaları şunlardır: (Bkz. s.15'deki çizelge)

Kazanılan haklardan da görülebileceği gibi, ekonomik kazanımların yanısıra, disiplin kurulu gibi önemli bir kurumda dönüşümlü başkanlığın elde edilmesi, bazı yeni ek hakların elde edilmesi, özelde deri patronları, genelde de tüm patronları çileden çıkaracak boyutlardadır.

Netaş grevi sonrası 100'ün üzerinde aktif işçiyi işten çıkartan sömürücü mantığı, demiryolu grevi hazırlığında yüzlerce işçiyi süren sömürücü mantığı, hiç kuşkusuz burada da kendini gösterecektir. Ve deri işçilerinin yanısıra, bu mücadeleye omuz veren devrim güçleri de sorunun bilincinde olarak, zafer sarhoşluğuna kapılmadan, yeni görevlere kendilerini hazırlamalıdır.

Grevde aktif yer alan bir deri işçisinin s.14'te yayınladığımız değerlendirmesi ve önümüzde duran görevler bağıntısında söyledikleri, bizleri haklı çıkaracak türdendir.

Başta da belirttiğimiz gibi, deri işçilerinin mücadele sürecinde yeni bir kilometre taşı olan ama sürecin tümünü içermeyen grev mücadelesinin ortaya koyduğu gerçeklerin ışığında, başta yoldaşlarımız olmak üzere tüm devrimci dostlarımızı sınıfın ekonomik-demokratik mücadelesine en aktif bir biçimde katılmaya çağırıyor, yoldaşlarımıza bununla da yetinmeyerek Marksizm-Leninizm bilimini işçi sınıfımıza her türlü engeli aşarak taşımaya ve önümüzdeki dönemde yükselecek olan sınıf mücadelesinin reformist-revizyonist pisliklerden arındırılmış olarak, demokratik halk iktidarı ve durmaksızın sosyalizm hedefine ulaşması için canla başla çalışmaya çağırıyoruz.

İşçi sınıfının sınıf mücadelesine, onun içine sosyalist bilinci taşıyarak katılma; bugün Marksizm-Leninizm açısından temel görev olan Parti inşasının görevlerinin en önemli alanlarından biridir. Öncünün komünizm davasına kazanılmasında bu çalışma olağanüstü önemdedir, ve sınıf mücadelesinin gelişmesine paralel olarak daha da önem kazanacaktır.

Bu mücadelede komünistlerin katılmasında sorun, gerçekten "öncü" olarak katılınıp katılınmadığı; "öncü"lük adına hareketin kendi seviyesinde onun kuyruğuna takılınıp takılınmadığıdır.

Bugün Marksizm-Leninizm adına konuşan istisnasız tüm revizyonist-oportünistlerin tavrını belirleyen gelişen sınıf mücadelesi karşısında onunla dayanışma ve onun içinde çalışma adına; hareketin kuyruğuna takılma; önünde secde etmedir.

Bunların hareketin kendisi karşısında tavrı "yolgösterici" değil, yol gösterilen olmaktır.

Biz komünistlerin tavrı bu olmadı. Bizim gelişen harekete desteğimiz eleştirici-ilerletici-yol gösterici bir destek oldu ve olacaktır.

● MİGROS GREVİ ●

(Okuyucu mektubu)

Grev 100. gününü doldurdu. Kısaca durum şu:

Sendika ağaları grevi satmaya çalışıyorlar, fakat bölgedeki Tez-Koop-İş'in sendika yöneticileri ve işçilerin karşı koymaları sonucu bunu başaramıyorlar.

Grev merkezden maddi-manevi destek görmemektedir. Yakında merkezde seçimler olacaktır. Bölgedeki sendika yöneticileri, yöneticilerin değişmesine çalışıyorlar. Tahminleri bunu başaracaklarıdır.

Grev şu anda başarılı bir şekilde sürmektedir. Grevdeki işçiler maddi(öncelikle) ve manevi yardıma ihtiyaç duymaktadırlar. Bu konuda hemen bir kampanyanın başlatılmasının doğru ve yararlı olacağı kanısındayım.

27.11.87. İstanbul'dan bir işçi

Haklı olmak yetmez. Hakkını almasını da bilmek gerekir. Biz hakkımızı almak için greve çıktık.

EMEKÇİ KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ! DEVRİM OLMADAN EMEKÇİ KADINLAR KURTULAMAZ!

Değerli kadın ve erkek okuyucular,

Bolşevik Partizan'ın bu sayısından itibaren, henüz düzensiz aralıklarla (hedefimiz her sayıda kadın sayfasıdır) Kadınların Kurtuluşu sorunu üzerine makaleler yayınlayacağız.

Bolşevik Partizan çevresinde, Partizan'dan ayrılık sonrasında, daha Partizan döneminde konulmuş belli doğru ilkeler temelinde sürdürü - len kadın çalışmaları, özellikle 1986 8 Mart'ında ve sonrasında yürütülen tartışmalar sonrasında daha planlı ve sistemli bir hale gel di. Kadınların Kurtuluşu sorununda, sorunun bugünün esas görevi olan Parti İnşası sorunu ile bağı tartışmaları, ve daha bugünden Komünist Parti inşası çalışması içinde erkek şövenizminin etkilerini yok etmeye yönelik belirli örgütsel tedbirler alınması yönünde talepler üzerinde tartışmalar içinde bu çalışmalarda bir sıçrama oldu.

Bu konuda Komünist Enternasyonal'in ve Komünist Enternasyonal parti lerinin kadın sorununa ilkesel yaklaşımları bizim için çıkış noktası ve yolgösterici oldu.

Şunu bu tartışmalar ve Komünist Enternasyonal belgelerinin incelenmesı süreci içinde çok daha berrak gördük:

> o Kongre, kadınlar arasında komünist çalışmanın hiçbir şekilde
> o Komünist Partilerinin yan görevi olmadığını, tersine devrimci
> o proletaryanın mücadelesini ve zaferini örgütlemek için önemli,
> o hatta esas görevinin tayin edici bir parçası olduğunun altını
> o kuvvetle çizer." ("Komünist Enternasyonal V. Dünya Kongresi -
> o nin Tezleri" - 1924, "Emekçi Kadınlar Arasında Komünist Parti
> o lerinin Çalışması", "Die Komintern und die werktätige Frau",
> o 1935, Moskova-Leningrad, s.52)

Biz bu bağıntıda yürütülen çalışmaların meyvelerini Bolşevik Partizan üzerinden, makaleler, raporlar ve uluslararası işçi hareketinin önemli belgelerinin tercümeleriyle propaganda etmek ve tartışmak is tiyoruz.

Bolşevik Partizan'ın bu ve önümüzdeki sayılarında, yurtdışında geniş bir tartışma toplantısı şeklinde planladığımız 8 Mart 1988'in ha zırlığına yoğunlaşacağız. Klara Zetkin'in "Burjuva Kadın Hareketi", "Sosyal-Demokrat Kadın Hareketi" ve "Komünist Kadın Hareketi" üçlü makale dizisini hazırlık açısından temel programatik belgeler olarak görüyoruz. "Burjuva Kadın Hareketi" adlı ilk makaleyi kendimiz çevirdik. Diğer iki makale ise Türkçede vardı, bunların çevirilerini Almanca orijinalleri ile karşılaştırarak düzelttik.

*

Birinci makalede Klara Zetkin, burjuva kadın hareketinin tarihsel gelişimini değerlendiriyor ve bir yandan onun kazanımlarının hakkını verirken, diğer yandan da ilkesel zaaflarını altını çizerek orta ya koyuyor. Kadınların eşitsizliğinin, onların burjuva toplumundaki yasal eşitsizliğinden ve erkeğin imtiyazlılığından kaynaklandığı

şeklindeki temel bakış açısından hareket eden burjuva kadın hareketi, kadının kurtuluşu uğruna verdiği mücadelesini, formel (yasal) eşitlik için mücadeleyle ve erkeğin imtiyazlı konumuna karşı mücadeleyle sınırlandırıyor, buna indirgiyor.

Böylece burjuva toplumu sınırları içinde kalıyor. O, adı üstünde "burjuva kadın hareketi": yani siyaseti, ideolojisi, teori ve pratiğiyle burjuva sınıf toplumunun takipçisidir.

Klara Zetkin bu makalesinde, burjuva kadın hareketinin ezilen işçi ve emekçi kadınlar açısından önemini de ilkesel olarak karakterize etmektedir. O, bir taraftan bu sistem içinde elde edilen reformların yararlarına işaret etmekte, ama yine aynı zamanda bu reformların sınırlılığını, yetersizliğini ve onların herşeyden önce ve özellikle hakim sınıfların kadınlarına yaradığını göstermektedir.

Yine bu makalede, bugün bizim burjuva kadın hareketine yaklaşımımızda da tayin edici olması gereken önemli bir bakış açısına dikkat çekilmektedir: Bu hareket tarafından ileri sürülen talepler hangi ölçüde öncelikle burjuva sınıfından kadınların çıkarlarını temsil etmekte ve esas olarak onlar tarafından tam kullanılmaktadır, ve hangi ölçüde ezilen sınıflardan kadınların durumlarını iyileştirecektir?

Klara Zetkin, burjuva kadın hareketinin tarihi hakkını vererek ve uluslararası sınıf mücadelesinin gelişmesine bağlı kalarak, burjuva kadın hareketinin demokratik bir hareketten, nasıl bütün ülkelerde egemen burjuvazinin bir sıçrama tahtasına dönüştüğünü ikna edici bir biçimde sergiliyor. Emperyalizm, yarı-sömürgelik ve yarı-feodalizm şartlarında, Türkiye'de burjuva kadın hareketinin konumu ve anlamı açısından Klara Zetkin'in bu çözümlemesi tartışılmalı ve uygulanmalıdır.

Klara Zetkin çözümlemesini enerjik bir şekilde şuna dikkat çekerek sona erdiriyor:

> "Örgütlü kadın hakları savunuculuğunun karşı-devrimci gücü, burjuva bayanları toplamasından gelmiyor; bilakis istekleri ve eylemleri, devrim için sınıfa karşı sınıf mücadelesi yerine, burjuva düzeninin reforme edilmesi için cinsiyetin cinsiyete karşı mücadelesine yoğunlaştırılan geniş emekçi kadın kitleleri üzerindeki yanıltıcı, felç edici etkisinden geliyor." (Bkz. s. 25)

Bundan çıkan sonuç, bugün bizim açımızdan da ideolojik ayrılık çizgisini çekmek için hem bu akımın köklü bir eleştirisinin yapılması, hem de geniş işçi ve emekçi kadın kitleleri arasında olduğu gibi erkek ve kadın devrimciler arasında da bıkmadan ve yorulmadan burjuva kadın hareketinin karakteri, içeriği ve amacı konusunda aydınlatma çalışması yürütmenin gerekli olduğudur.

* * *
* *
*

Ayrıca, 12 Mart 1988 tarihinde, yurtdışında devrimci bir tartışma toplantısı yapmak amacıyla, Marksist-Leninist veya devrimci olarak değerlendirdiğimiz tüm örgütlere (Partizan, HK, DHB, Dev-Yol, Dev-Sol, GDS, WBK, MLPÖ(*), GUAfS(**), KKP/B(ÖK)(***) vd.) gönderdiğimiz eylembirliği toplantısına çağrıyı yayınlıyoruz. Bir ay öncesinden bildirilen bu toplantıya "Mücadele Bayrağı" dışında hiçbir ör-

(*) Dipnotlar s.21'dedir.

güt gelmedi. KKP/B(ÖK) ile önceden görüşülmüştü, ve onlar imkanları ölçüsünde katılacaklarını bildirdiler. Biz, bu eylembirliği toplantısına katılmayan tüm bu örgütlerin özellikle kadın üye ve sempatizanlarını, bunun sorumlularıyla konuşmaya, katılmamalarının gerekçelerini araştırmaya ve eleştirmeye çağırıyoruz. Çağrılan örgütlerin biri dışındakilerin katılmamaları, onların kadınların kurtuluşu sorununa ne kadar önem verdiklerini ve pratik politik çalışmalarında hangi değeri olduğunu gösteriyor. Bu grupların kayıtsızlıkları nedeniyle herşeyden önce bu 8 Mart'ta emperyalist ülkelerdeki tüm oportünist batağa, burjuva feminizmine karşı mücadele bayrağı açma niteliğindeki ortak devrimci bir yürüyüş yapma olanağı yitirilmiştir.

Biz yukarıda saydığımız örgütleri, bu şartlarda Bolşevik Partizan'ın bir toplantısı olarak yapacağımız, ve devrimci veya Marksist-Leninist olarak değerlendirdiğimiz örgütlerin temsilcilerine de söz hakkı vereceğimiz 8 Mart toplantısına katılmaya ve ortak tartışma toplantısı yapmaktan niçin yana olmadıkları sorusunu orada cevaplamaya çağırıyoruz. Bir tek örgütle —bu bağıntıda "Mücadele Bayrağı" ile— ortak tartışma toplantısı düzenlemenin, devrimci örgütlerle geniş bir tartışma ortamı yaratma amacına uygun olmadığını düşünüyor ve diğerlerinin de tartışma-söz hakkı olduğu bir Bolşevik Partizan toplantısını bu amaca daha uygun, daha yakın buluyoruz.

8 Mart 1988'de yapılacak geniş toplantının ideolojik-siyasi hazırlığı için Bolşevik Partizan önceden, Bolşevik Partizan çevresindeki kadın gruplarının, beraber çalıştığımız birkaç bağımsız kadın grubunun katılacağı ve KKP/B(ÖK)'nın davetli olduğu bir Kadınlar Konferansı düzenleyecektir. Bu konferansta, daha önceki konferansın raporu ve "Leninizm mi? Feminizm mi?" üzerine değerlendirme ve Konferansa sunulacak, "sol" adına konuşan çeşitli akımların kadınların kurtuluşu sorunundaki güncel tavırlarının değerlendirilmesi üzerine tartışılacaktır.

Somut olarak şu akımlar ele alınacaktır:

- YeniGündem, Nokta
- Zemin, Yeni Öncü, Feminist, vb.
- SBKP, TKP; Saçak
- Partizan, HK, PKK, Mücadele Bayrağı

Bunlar üzerine değerlendirmeler 8 Mart öncesinde özel bir BP sayısı olarak yayınlanacaktır.

*

Son olarak Londra'dan bir kadın grubunun bize yayınlanması ricasıyla gönderdiği bir çağrıyı yayınlıyoruz. Bu kadın grubunu yakından tanıma durumunda değiliz. Bu talebi yerine getiriyoruz, fakat katılmak istediğimiz bu konferans üzerine ileride daha fazla bilgimiz olduğunda, eleştirel tavır takınma hakkımızı saklı tutuyoruz.

Bolşevik Partizan Kadın Sorunu Sorumlusu.

(*) GDS (Akıma Karşı), WBK (Batı Berlinli Komünist) ve MLPÖ (Avusturya Marksist-Leninist Partisi: TKP/ML ve daha sonra TKP/ML(B)'nin eski kardeş örgütleri.

(**) GUAfS (Afganlı Öğrenciler Genel Birliği): Batı Almanya'daki Afganistanlı öğrencilerin tek devrimci-demokratik kitle örgütü.

(***) KKP/B(ÖK): Kıbrıs Komünist Partisi/Bolşevik(Örgütleme Komitesi).

CLARA ZETKİN

BURJUVA KADIN HAREKETİ

Burjuva kadın hareketi —bir bütün olarak modern kadın hareketi de— kapitalist üretim biçiminin çocuğudur. Kadın cinsiyetinin erkek cinsiyetiyle tam toplumsal eşitliğini sağlama çabasının ekonomik temelini yaratan, onun taşıyıcı ve itici gücü, kapitalist üretim biçimidir. Kapitalist üretim biçimi, bu biçim üzerine kurulu burjuva toplumunda, önceki toplumsal örgütlenmelere özgü olan, kadının yaşamını belirleyen ve onu erkeğin boyunduruğu altına iten, kadının ev içinde ve aile için üretici çalışmasının toplumsal koşullarını yıkar. Bu derinlemesine dönüşüm için belirleyici olan, mükemmelleştirilmiş üretim araçları, ağır iş- ve işleme makinaları, bilimsel bilgilerin uygulanması üzerinde yükselen iktisat tekniğine ilişkin diğer ilerlemelerdir; diğer taraftan, modern şehirlerin gelişmesi, kadının önceki çok-yönlü ev işletmesindeki çalışmasının, aile konutundaki işyerinin ve tarımsal hammaddelerin kendileri tarafından üretilmesinin ellerinden alınmasıdır. İşaret edilen burjuva toplumundaki bu iktisadi değişiklik, modern kadın hareketinin önkoşuludur. Onunla birlikte adım adım, geniş, gittikçe büyüyen kadın kitleleri ortaya çıkmakta, bunlar planlı, örgütlü bir şekilde, erkeğin yasal, toplumsal boyunduruğundan kadınların kurtulmasını ve kadın cinsiyetinin erkek cinsiyetiyle toplumsal ve insansal eşitliğini amaçlamaktadır.

Burjuva kadın hareketi, kadının erkek ile tam yasal ve toplumsal eşdeğerliği ve eşitliği ilkesel talebini yükseltmektedir. Bu hareketin kadın önderleri bu talebin gerçekleşmesinin, ayrımsız tüm kadınlar için aynı kurtarıcı önemi olduğunu iddia etmektedirler. Bu yanlıştır. Kadın hakları savunucuları tam toplumsal, insansal özgürlük veya kölelik için belirleyici olgu yu, yani kapitalist üretim biçimi üzerinde yükselen burjuva toplumunun burjuvazi ve proletarya arasındaki aşılmaz sınıf zıtlığıyla, bir yanda sömüren ve hükmeden, diğer yanda sömürülen ve hükmedilen şeklinde bölündüğünü görmüyorlar veya görmek istemiyorlar. Kadının durumu ve yaşam biçimi için son tahlilde belirleyici olan onun şu ya da bu sınıfa mensup olmasıdır, yoksa erkeğin üstünlüğü ve ayrıcalıklığı yararına şu ya da bu ölçüde haktan yoksun olan veya ezilenlerin cinsiyet birliği değildir. Kadın cinsiyetinin erkek cinsiyetiyle kanun metinlerinde formel eşitliği sonuç olarak, sömürülen ve ezilen sınıfın kadınları için —tıpkı bu sınıfa ait erkeklere, burjuvazinin erkekleri ile cinsiyet birliğine rağmen tam toplumsal ve insansal özgürlük vermemesi gibi— tam gerçek toplumsal ve insansal özgürlüğü sağlamaz.

Clara Zetkin, Friedrich Engels, Julie ve August Bebel 1893'teki Zürih Uluslararası Sosyalist Kongresinde.

Bunu ortaya çıkaran sınıf karşıtlığının esas nedeni, geçim ve kültürel yaşamın yükselmesi için gerekli mal üretim araçları üzerindeki burjuva toplumuna özgü özel mülkiyettir. Ezilen ve sömürülen sınıfın ve ona yakın katmanların kadınlarının —ve bunlar bütün kadın cinsiyetinin çok büyük çoğunluğunu oluşturmaktadır— gerçekte ve pratikte tam kurtuluşa ve eşitliğe kavuşmaları için, onların sınıf köleliğinin bu esas nedeni ortadan kaldırılmalıdır. Modern üretim araçlarının toplumsallaşmış karakterine uygun olarak, bu ancak, bunların tek tek veya küçük grupların özel mülkiyetinden toplumsal mülkiyete dönüşme-

siyle; mal üretiminin koşullarını ve maddi ve kültürel meyvelerinin dağıtımını toplumun üstlenmesiyle olabilir. Yalnızca böyle dönüştürülmüş iktisadi tabanın üzerinde, tüm kadınlara tam insanlığa gelişmenin ve bu yolda etkinlik göstermenin gerçek özgürlüğünü sağlayacak, yeni, daha yüksek toplumsal yaşam biçimleri gelişebilir. Yalnızca cinsiyet ayrımı yapılmaksızın tüm sömürülenlerin örgütlü devrimci sınıf mücadelesi bu hedefe götürür, yoksa sınıf ayrımı yapmaksızın kadınların erkeklerin imtiyazlı konumlarına karşı savaşımları değil.

Olgularla ve deneyimlerle onaylanan bu bilimsel bilginin tersine, burjuva kadın hareketi kadınların kurtuluşu için girişimini erkeğin aile, devlet ve toplumdaki imtiyaz ve hakimiyetine karşı mücadele ile sınırlamaktadır. Bu sınırlama burjuva kadın hareketinin uluslararası alandaki karakteristik belirtisidir. Bu, kadın hakları savunucularının, kadının kurtuluşu büyük ve karmaşık sorununu dallı budaklı toplumsal bağıntıları içinde kavramadıklarını, daha çok burjuva toplumunun çıkarlarının kurbağa perspektifinden baktıklarını göstermektedir. Tarihin öğrettiği gibi, kadınların cinsiyet köleliği özel mülkiyet temelinde ve onunla birlikte geliştiğinden, onların görüşleri ve pratikleri bir o kadar daha karakteristiktir.

Erkek cinsiyetinin kadın cinsiyeti üzerindeki egemenliğini ve iktidarını kırmak için burjuva kadın hareketinin talepleri şunlardır: evliliğin kurulması, biçimlendirilmesi ve sona erdirilmesinde eşit hak; kadın ve erkeğin çocuklar üzerinde söz hakkı; her iki cinsiyet için bir tek cinsel ahlak; kadının kendi mülkiyeti, geliri ve kazancı üzerinde özgür kullanma hakkı; meslek öğrenimi ve mesleki çalışma özgürlüğünün garantilenmesi; toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadına erkekle eşit hareket ve çalışma özgürlüğü hakkı; devlette ve onun organlarında tam politik eşitlik ve daha başkaları. Kadın hakları savunucularının taleplerinin kadın proleterler ve emekçi kadınlar için de değerli olduğu, ve özellikle onlar için de kadın cinsiyetinin eşit değer ve eşit haklılığının ilkesel kabulünün öneminin büyük olduğu yadsınamaz. Ne var ki, kadınların cinsiyet köleliğinin hafifletilmesi veya kaldırılması için reformların değeri ve anlamı, onların çoğunluğu için, burjuva toplumunda, sömürülenlerin vücudunu ve ruhunu zincire vuran sınıf köleliğinin sürmesiyle, küçültülmekte ve hatta yok edilmektedir. Burjuva kadın hareketinin başarıları esasta ağırlıklı olarak, mülk sahibi, egemen ve sömürücü sınıfların ekonomik bakımdan özgür kadınlarına yaramaktadır.

Kadın hakları savunucuları, kadınların ezici çoğunluğunun sınıf köleliğine karşı mücadelesini —o cinsiyet köleliğini ayakta tutmasına ve keskinleştirmesine rağmen — boşluyorlar. Bundan da öte onlar, sınıfa karşı sınıf, ayaklar altında tepelenenlerin efendilerine ve kendilerine azap çektirenlere karşı yürütülmesi gerekli bu savaşı ilkesel olarak reddetmektedirler. Burjuva kadın hareketi her iki ayağıyla burjuva toplumunun zemini üzerinde durmakta ve onu ileriye atılan proletaryaya karşı savunmaktadır. O sadece, kadın cinsiyetini erkeğin avantajına zincire vuran burjuva toplumunu yasal ve toplumsal bağların çözülmesiyle reformdan geçirmeyi amaçlamaktadır. Proletaryanın iktidarı ele geçirmesi ve sosyalizmin kurulması aracıyla kadınları kurtarıcı toplumsal devrim mücadelesi karşısında bugün kadın hakları savunucularının çok büyük çoğunluğu, bu hareketin başlangıcında kısmen olduğu gibi, artık belirli bir tarafsızlık görünümünde değil, bilakis apaçık katı bir düşmanlık konumunda durmaktadırlar.

Dolayısıyla burjuva kadın hareketi, kurtuluş özlemi çeken tüm kadınların çıkarlarının temsilcisi, onların öncüsü değildir. O bir burjuva sınıf hareketidir ve öyle kalacaktır. O, burjuvazinin feodal toplumun egemen ve yönetici tabakalarını alaşağı ettiği ve burjuvazinin egemen siyasi iktidara yükseldiği kurtuluş mücadelesinin son filizidir. Onun hedefi, burjuvazinin feodal iktidar gücü tarafından tepelenen ve soyulanların hepsini ona karşı uğrunda savaşa çektiği ilkelerin yasal bakımdan gerçekleşmesidir. Bunlar biçimsel burjuva demokrasisinin ilkeleriydi; evrensel insan haklarının ifadesi olarak burjuva toplumunun bütün üyelerinin eşitliğinin ve eşit haklarının yasal olarak tanınması.

İngiltere'de 17. yüzyılda burjuva iktidarının ideolojik olarak güçlü bir dinsel damga taşıyan öncü savaşçılarına göre, bu evrensel insan hakları yüce yaratanın bir armağanıdır. Bir yüzyıl sonra Fransa'da feodal güce karşı burjuvazinin iktidar dalaşının önderlerini öğretileriyle coşturan filozofların materyalist dünya anlayışına göre ise, evrensel insan hakları toplumun ayrımsız her üyesine doğumla birlikte gelen bir doğal haktır. Bu iki görüş tarafından yönlendirilen uluslararası burjuva kadın hareketi, kadın cinsiyetinin hak eşitliğini "evrensel insan hakkı", güçlü erkeklerin zayıf kadınların elinden aldığı bir tanrı vergisi ve doğal hak olarak talep etmiştir ve bugün de kısmen talep etmektedir. Taleplerini, kadınların değiş-

miş bulunan çalışma ve yaşam koşullarıyla gerekçelendirmeye ancak tedricen ve eksik bir şekilde —yani sosyalist öğretilerin ve sosyalist eleştirinin etkisi altında— geçmiştir. Burjuva toplumunda, üzerine yemin edilen "demokrasi ilkeleri"nin burjuvazinin diktatörlüğü olduğu, "evrensel insan hakları"nın mülk sahiplerinin ayrıcalığı olduğu gerçeğine gözlerini kapamaktadır.

Burjuva kadın hareketi kökenini, 18. yüzyıl sonundaki Fransız Devrimine dayandırmaktadır. Bu devasa olayın fırtına ve ateşi içinde, örgütlü olan, mücadele eden kadınlar, kadın cinsiyetinin aile, toplum ve devlette tam hak eşitliği talebini yükseltirler. Olympe de Gouges, ilan edilen evrensel insan haklarının sonucu olarak bunu şu ünlü cümlede vurguladı: "Eğer kadının giyotin altına gitme hakkı varsa, o halde onun konuşma kürsüsüne çıkma hakkı da olmalıdır." Kadınların, kadın kitlelerinin devrimin savunulması ve zaferi uğruna fedakarlıklarına ve çabalarına rağmen, insan hakları kadın hakları olmadı. Genç kapitalizm, burjuva toplumunu bu ileri adım için henüz yeterince derinlemesine altüst etmemişti. O, burjuvazi ve proletarya arasındaki sınıf karşıtlığını da, kadın haklarının evrensel insan hakları olarak yetersiz ve biçimsel niteliğini berrak bir şekilde ortaya koyacak keskinliğe ve olgunluğa henüz geliştirmemişti. Hala, olmadıkları [ve fakat olmak istedikleri —ÇN] şekilde görünebiliyorlardı: bir bütün olarak kadın cinsiyetinin kurtuluşu.

Ondokuzuncu yüzyılın birinci yarısında Fransa ve Almanya'daki devrimler ve İngiltere'deki siyasal ve toplumsal mücadeleler, ve Birleşik Amerika'da zenci köleliğinin ortadan kaldırılması için sanayileşmiş Kuzey'in feodal Güney'le büyük, ve son kertede savaşçı çatışmalarına, kadın cinsiyetinin hak eşitliğinin kadın ve erkek ilkesel temsilcilerinin ortaya çıkması eşlik etmiştir; bu talebi yükselten gevşek bağlantılı kadın grupları ortaya çıkmıştır. Fransa ve Almanya'da bunların bazı öncü savaşçıları, kadınların kurtuluşunun yanında işçi kadınların yaşam koşullarının düzeltilmesi için de taleplerde bulundular. Bu ama proleter sınıf bakış açısıyla olmadı, tersine dokunaklı bir hümanizm adına "zavallı kızkardeşlere" yukarıdan yardım etme şeklinde oldu, yoksa onları kendilerini kurtarma savaşına çağırmak istenmedi. Fransa ve Almanya'daki devrimlerde işçilerin birleşen ve mücadele eden bir sınıf olarak ortaya çıkışları —Paris'te 1848 Temmuz çarpışması!— burjuvaziyi, "namuslu burjuvaziyi" korkutmuştu. Kapitalizmin muzaffer bir şekilde ileri atıldığı tüm ülkelerde, ayrılmaz bir biçimde sömürenler ve sömürülenler arasındaki sınıf karşıtlığını keskinleştirdi, proletarya, talepler ileri süren, kendisini sendikal ve politik olarak örgütleyen devrimci güç olarak ilerlemeye başladı. Burjuvazi bu gücü önce kendi oltasına takmaya, daha sonra ise ezmeye çalıştı. Bir zamanlar devrimci bir sınıftan, gerici bir sınıfa, sonunda da tamamen karşı-devrimci bir sınıfa dönüştü.

Burjuva kadın hareketi de bu gelişmeden payını aldı. Onun sınıf karakteri gittikçe berrak bir şekilde, eski laf kalabalığı örtüsünden yoksun, ortaya çıktı. Bu kendisini özellikle, onun işçi kadınların yasal korunması ve kadınların seçim hakkının "bayanların seçim hakkı"na minikleşmesi tutumlarında gösterdi. Gerçi arkalarında orta burjuvazinin, aydınların geniş kadın kitlelerinin gereksinimleri ve talepleri duran ve büyük sermayenin hakimiyetini acı bulan "radikal" kadın hakları savunucuları öne atıldılar. Ama buna rağmen bir bütün olarak burjuva kadın hareketi teoride ve pratikte "daha ölçülü", "daha aklı başında" hale geldi. Eski önyargılarla uzlaştı, burjuva sınıf çıkarlarını kadın cinsiyetinin hak eşitliğinin üzerine çıkardı. Birleşik Devletler ve İngiltere'deki fedakar, anarşizan süfrajetlerin [Kadın hakları savunucuları —ÇN], kadınların seçim hakkı için mücadeledeki terörist taktikleri gerçi kadın hakları savunuculuğunun sınıf niteliğinin altını çizdi, ama onu değiştirmedi. Enternasyonal kızkardeşlik üzerine şenlik türkülerine ve yanıp tutuşan barış sevgilerine bakmayarak, bütün ülkelerin burjuva kadın örgütlerinin ezici çoğunluğu, "anavatan savunması" adı altında dört yıldan fazla emperyalist katliamın fanatik milliyetçi, katliamsever metanetli kadın sürdürücüleri olarak faaliyet gösterdiler.

1917'nin Kızıl Ekiminde Rus proletaryası proleter dünya devriminin hücum ve zafer çanlarını çalmaya başladığından beri, zamanımızın bu en büyük olayının etkisiyle henüz kapitalist devletlerin, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin ezilenleri ve sömürülenleri, zincirlerini parçalayarak, savaşarak ayaklanmaya başlamalarından beri, burjuva kadın hareketinin herşeyin ona tabi olduğu esas hedefi, kadınları ne sınıf köleliğinden, ne de cinsiyet köleliğinden kurtarmayan burjuva toplum düzenini korumak ve ayakta tutmaktır. Üstelik bu, Sosyalist Sovyet Cumhuriyetleri Birliği, Sovyet anayasasıyla ve sosyalist inşayla, proletarya devriminin, tüm kadınların tam toplumsal ve insansal eşdeğerliğini ve eşit hakkını kağıt üzerindeki bir haktan canlı

yaşama dönüştüren daha yüksek iktisadi ve toplumsal biçimler yarattığını pekiştirmesine rağmen. Burjuva kadın hareketinin karşı-devrimin bir gücü olarak faaliyet göstermesine yalnızca Barış ve Özgürlük için Uluslararası Kadınlar Ligası bir istisna oluşturmaktadır. Dürüst bir pasifizmle, sıcak özgürlük sevgisiyle ve Rus devriminin kadınları kurtarıcı eserini önyargısız bir şekilde tanımakla, bu Liga'nın en iyi kadın önderleri, burjuva toplum düzeninin devrimci bir şekilde mücadele eden proletarya ve onun diktatörlüğü vasıtasıyla yıkılmasının yaklaşmasından korkmuyorlar. Ne var ki, Liga, burjuva kadın hareketinin sadece küçük bir parçacığıdır.

Örgütlü kadın hakları savunuculuğunun karşı-devrimci gücü, onun burjuva bayanları toplamasından gelmiyor, bilakis istekleri ve eylemleri, devrim için sınıfa karşı sınıf mücadelesi yerine, burjuva düzeninin reforme edilmesi için, cinsiyetin cinsiyete karşı mücadelesine yoğunlaştırılan, geniş emekçi kadın kitleleri üzerindeki yanıltıcı, felç edici etkisinden geliyor. Burjuva kadın hareketi bu kitleleri karşı-devrimin güçlerine aşağılamaktadır. O faaliyetlerinde güçlü reformist sosyal-demokrat kadın hareketini kendi kuyruğuna takmaktadır. Bu olayın önemi küçümsenmemelidir. Kapitalizmle birlikte burjuva kadın hareketi de dünyanın tüm kıtalarına yayılmaktadır. O doğu dünyasında da gittikçe artan bir şekilde kadın kitlelerini kapsamaktadır. Boyunduruk altında tutulan, yağmalanan sınıfların ve halkların emperyalist kapitalizme karşı ayağa kalktıkları her yerde, o [burjuva kadın hareketi —ÇN] emekçi kadınları yanıltıcı hayallerle erkek kardeşleriyle birlikte devrimci mücadele vermekten alıkoyarak emperyalist kapitalizmin yardımına koşmaktadır. Burjuva kadın hareketi, sermayeye sadık bir alçakgönüllülükle eğiten eğitim kuruluşlarını, küçük avantajlar sağlayan kooperatifleri, sendikaları, meslek birliklerini; anti-burjuva zihniyetin ve çalışmanın zinciri ve ağız tıkacı olarak görev yapan hayır cemiyetlerini kapsamaktadır. Emrinde incelikle düşünülmüş propaganda-ajitasyon aygıtı ve onbinlerce aktif gücü bulunmaktadır. Kamusal ve özel kasalardan zengin maddi kaynaklarla desteklenmektedir. Burjuva kadın hareketinin karşı-devrimci özünün klasik ifadesi İtalya, Polonya, Almanya, ABD ve diğer ülkelerdeki faşist kadın örgütleridir. Kısacası, burjuva kadın hareketi karşı-devrimin ciddi, tehlikeli bir gücüdür. Onunla hiçbir uzlaşma, hiçbir ittifak olamaz, olmamalıdır; proleter dünya devriminin zafere ulaşması için onun yerle bir edilmesi gerekir. Tarihin objektif ve sübjektif güçleri onun [Proleter dünya devriminin —ÇN] zaferinin garantisidir.

Clara Zetkin,
"Almanya'da Proleter Kadın Hareketinin Tarihi Üzerine",
Kızıl Yıldız Yayınevi, s.202-210,
Almanca'dan çevrilmiştir.

*

PROLETER ENTERNASYONALİST BİR 8 MART İÇİN EYLEMBİRLİĞİ GÖRÜŞMELERİNE ÇAĞRI

Değerli arkadaşlar,

Bolşevik Partizan, 12 Mart'ta Batı Almanya'da Enternasyonal Kadınlar Günü'nün yıldönümü dolayısıyla bir toplantı düzenleyecektir. Tüm Marksist-Leninist, devrimci ve anti-emperyalist örgütleri böyle bir toplantıyı ortak tartışma toplantısı olarak birlikte örgütlemeye çağırıyoruz.

Biz böyle bir toplantıda 8 Mart'ın devrimci anlamı ve yüklediği sorumluluklar üzerine tartışmak istiyoruz.

Gündeme şunları öneriyoruz:

1. 8 Mart, baskılara karşı emekçi kadınların enternasyonal mücadele günü...

2. Ancak Demokratik Halk Devrimi Türkiye'de çeşitli milliyetlerden kadınların kurtuluşunun temellerini atar. Kadın sorununda tüm reform talepleri devrim mücadelesine, kadınların devrimle kurtulmasına hizmet etmeli, ona bağımlı kılınmalıdır.

3. Bolşevik parti inşasında ileri proleter ve devrimci kadınları kazanmak ve onları erkek şövenizmine karşı mücadele içinde eşit hak ve yükümlülüklere sahip kadın komünistler olarak eğitmek!

Diğer ülkelerden örgütlerin katılması durumunda açıktır ki, 2. gündem maddesi sözkonusu ülkelere göre genişletilir.

GUAfS gibi anti-emperyalist örgütlerin katılması durumunda 3. gündem maddesine bunların görevleri eklenmelidir.

Toplantı tarihi olarak 12 Mart'ı öneriyoruz.

Emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı devrimci mücadele kararlılığımızın bir göstergesi olarak ve sınıfsal, milli, cinsel olmak üzere

ikili ve üçlü baskı altında köleleştirilen milyonlarca emekçi ve devrimci kadının kahramanca direnişinin anısına, toplantıdan önce mücadeleci bir yürüyüş yapmayı öneriyoruz.

Böyle mücadeleci bir yürüyüş, Batı Almanya gibi emperyalist ülkelerde çeşitli feminist, revizyonist, burjuva parti ve grupların bu güne el koymalarına karşı bir başlangıçtır.

Eylembirliği görüşmeleri için

Yer: ....
Tarih: .... Devrimci Selamlar,
BP. 1 Kasım 1987

* * *

OKUYALIM!
TARTIŞALIM!

İÇİNDEKİLER

BÖLÜM I KADINLAR KONFERANSI ÖNCESİ TARTIŞMALAR

BAZI KADIN YOLDAŞLARIN 8 MART 1986'DA OKUMAK İÇİN HAZIRLADIĞI YAZI . . . . . s. 1
8 MART ULUSLARARASI KADINLAR GÜNÜNDE YAPILAN TOPLANTILAR ÜZERİNE . . . . . s. 5
KADINLAR TOPLANTILARINDA OKUNAN YAZININ İLK TASLAĞINA BİR ELEŞTİRİ VE YAZIYI KALEME ALAN YOLDAŞLARIN CEVABI . . s. 7
KADINLAR GÜNÜNDE OKUMAK İÇİN HAZIRLANAN YAZIYA NEDEN ELEŞTİRİSİ HAKKINDA . . . . . s. 8
BAZI KADIN YOLDAŞLARIN 8 MART 1986'DA OKUMAK İÇİN HAZIRLADIĞI YAZI ÜZERİNE . . . . . s. 12
ZEYNEP İNCALI "BAZI KADIN YOLDAŞLARIN 8 MART 1986'DA OKUMAK İÇİN HAZIRLADIKLARI YAZI ÜZERİNE" ELEŞTİRİSİ YAZISINA CEVAP . . . . . s. 15
KADIN SORUNU İLE İLGİLİ YÜRÜTÜLEN TARTIŞMA İLE İLGİLİ BİR İLK TAVIR . . . . . s. 2
"KADIN SORUNU İLE İLGİLİ YÜRÜTÜLEN TARTIŞMA İLE İLGİLİ BİR İLK TAVIR"A CEVAP . . . . . s. 2
KADINLAR KONFERANSI ÜZERİNE ÇAĞRI. . . . . s. 34
KADINLAR KONFERANSI ÇAĞRISI ÜZERİNE . . . . . s. 36
PINAR'IN "KADINLAR KONFERANSI ÇAĞRISI ÜZERİNE" YAZISI'NA TAVIR s. 40
KADINLAR KONFERANSI ÜZERİNE BİR KEZ DAHA . . . . s. 47
"KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ, DEVRİM OLMADAN KADINLARIN KURTULUŞU OLMAZ" SLOGANIYLA İLGİLİ KISA BİR YAZI VE BU SLOGANA BİZİM BAKIŞACIMIZ' . . . . . s. 52
"KADINLAR KONFERANSI" ÜZERİNE YÜRÜYEN TARTIŞMALAR KONUSUNDA BİR TAVIR . . . . . s. 54
KADINLAR KONFERANSI TARTIŞMALARI ÜZERİNE . . . . . s. 65
"BAZI KADIN ARKADAŞLAR" GRUBU İÇİNDE YER ALAN BORCU'NUN KADINLAR KONFERANSI ÜZERİNE" ADLI YAZISI İLE İLGİLİ BİZİM GÖRÜŞLERİMİZ . . . . . s. 75

BÖLÜM II. KADINLAR KONFERANSI ANLAYIŞ TUTANAĞI VE EKLER

1 GÜNDEM MADDESİ: SAYGI DURUŞU, MERKEZ KOMİTESİ'NİN MESAJI; GÜNDEMİN İLANI GİDİŞAT HAKKINDA AÇIKLAMA . . . . . s. 80
2. GÜNDEM MADDESİ- BÖLGELERDEN GELEN YOLDAŞLARIN, KENDİ BÖLGELERİNDE TEŞKİLAT İÇİNDE VE ÇEVRESİNDE KATINLARIN VE KADIN ÇALIŞMASININ DURUMU HAKKINDA RAPORLARI. . . . . s. 84
3. GÜNDEM MADDESİ- 1986 TARTIŞMA YAZISI; BU YAZIYA GETİRİLEN ELEŞTİRİLER ÜZERİNE TARTIŞMALAR . . . . . s. 102
4 GÜNDEM MADDESİ- KOMİNTERN BELGELERİ ÜZERİNE ÖN TARTIŞMA. . s. 113
5 GÜNDEM MADDESİ: PRATİK SONUÇ VE ÖNERİLER KONFERANSIN DEĞERLENDİRİLMESİ . . . . . s. 125
TÜLAY'IN YAZILI TAVRI . . . . . s. 132
SİNEM'İN YAZILI TAVRI . . . . . s. 137
BERRİN'İN YAZILI TAVRI. . . . . s. 139
ANKA'NIN YAZILI TAVRI . . . . . s. 141
MERKEZ KOMİTESİ AZINLIĞININ YAZILI TAVRI. . . . . s. 148
. PH ÇOĞUNLUĞUNUN MESAJI . . . . . s. 156
DEN BİR GRUP BOLŞEVİK PARTİZAN TARAFTARI'NIN MESAJI s. 158

BÖLÜM III KADINLAR KONFERANSI SONRASI YÜRÜTÜLEN TARTIŞMALAR

R BAHDİYAR'IN "FEMİNİZM Mİ/LENİNİZM Mİ" BAŞLIKLI BROŞÜRÜ, NE FEMİNİST / NE DE LENİNİST! YALNIZCA ERKEK ŞÖVENİST!'. . . s. 160
KADINLAR SORUNUNA DEVİRMECİ VE FAYDACI YAKLAŞIMIN BİR BELGESİ s. 176

TÜRKİYE KADIN GRUBU (LONDRA) NUN ÇAĞRISI

Biz İngiltere'de, Londra'da yaşayan bir grup Türkiyeli kadınız. Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki bir dizi benzer kadın grubunun, çevrelerinin, tek tek kadınların varlığından haberdarız. Kendi sınırlarımızın dışına çıkarak, kadınların özgürlüğünün çeşitli sorunlarını bu varlığından haberdar olduğumuzu söylediğimiz kadınlarla tartışmak istiyoruz. Oluşturulabileceğine inandığımız böyle bir platformun ilk toplantısı için ekteki konuları tartışmaktan yanayız.

Toplantı çağrısını yapanlar olarak, fiziksel engelleri ve pratik sorunları da gözönüne alarak konuları baştan tespit etmenin yararlı olacağını düşündük. Her konu bir konuşmacı tarafından özetlenerek sunulacak ve sonra tartışmaya açılacaktır. Konunun sunuluşunun olabildiğince kısa (bir saat civarında) tutulup asıl zamanın tartışmaya ayrılmasından yanayız. Böylece olabildiğince çok kadın, olabildiğince uzun konuşabilecektir.

Toplantının ilkbahardaki Paskalya tatilinde olmasının yararlı olacağını düşünüyoruz, bütün Avrupa ülkelerinde tatil günü olması bakımından. Katılmak isteyenler, lütfen en kısa zamanda aşağıdaki adrese başvursunlar.

Sevgilerle,
Türkiye Kadın Grubu

Yazışma Adresi:

Yazışma Adresi:
Turkey Women's Group,
52 Acre Lane,
London SW2 5SP
Great Britain.

TARTIŞMA KONULARI

Tartışma toplantısının 2 gün sürmesinin şimdilik en pratik olan tutum olduğunu düşünerek, her gün iki konu tartışılmak üzere aşağıdaki dört konuyu sunuyoruz:

A- Kadınlar Nasıl Kurtulur?
B- Kadın ve Aile
C- Kadınlar ve Türkiye'de Sol Hareket
D- Kadınlar Cinsiyetçiliğe Karşı Nasıl Mücadele Etmeli?

TKP/ML Menşevizmi III. Konferansını Yaptı:

RADİKAL SÜSLÜ LAFLAR MENŞEVİZMİN İFLASINI ÖRTEMEZ!

Dergimiz baskıya gireceği sırada TKP/ML Merkez Komitesinin, III. Konferansı yaptıklarını duyuran "TKP/ML III. Konferansı'nın Çeşitli Milliyetlerden Türkiye Halkına Duyurusu" başlıklı Ekim 1987 tarihli bildirisi ile, yine aynı örgütün Eylül 1987 tarihli "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" adına yapılmış olan "Dünya ve Çeşitli Milliyetlerden Türkiye İşçi Sınıfına, Emekçi Halkımıza ve Tüm Yoldaşlara!" başlıklı duyurusu elimize geçti.

Yurtdışında yapılacağı söylenen "Konferansı tanıtma toplantıları" ve yayınlanacağı belirtilen "Konferans Raporu" temelinde, TKP/ML III. Konferansı ile, öncesi ve sonrası gelişmelere ve alınan kararlara tarafımızdan olayın önemi ve ağırlığı ölçüsünde tavır takınılacaktır. Ancak yine de bir ilk tavır olarak elimizdeki ilk iki resmi belgeye ilişkin düşüncelerimizi burada kısaca da olsa ortaya koymayı gerekli görüyoruz.

Uzun zamandır süren "yapılacak-yapılıyor" söylentileri sonrasında yapıldığı resmen ilan edilen TKP/ML III. Konferansı sonrasında yayınlanan duyuru bildirisinin birinci bölümü hemen hemen bütünüyle, TKP/ML'in yediği bütün darbelere rağmen ayakta olduğu; ve evet bugün dünden çok daha güçlü olduğu ajitasyonu üzerine kuruludur.

Öyle ki, bildirinin iddiasına göre TKP/ML hiç ayrımsız "bugün halkımızın biricik umudu durumuna gelmiştir." (abç)

Bu 'somut durum tespiti'nin gerçek anlamda Marksist-Leninist bir ajitasyon değil; ajitasyon ile palavrayı birbirine karıştıran bir tavır olduğu açıktır.

TKP/ML'in hiç ayrımsız "halkımız"ın biricik umudu durumuna gelmiş olduğu bir durum; herhalde TKP/ML önderliğinde halk yığınlarının harekete geçtiği bir durumdur.

Bugün gerek ideolojik-siyasi bakımdan en buhranlı dönemlerinden birini yaşıyan; gerekse örgütsel açıdan da en zayıf dönemlerinden birini yaşıyan TKP/ML menşevizminin Konferans bildirisinde ileri sürdüğü "TKP/ML bugün halkımızın biricik umudu durumuna gelmiştir" biçimindeki olgu iddiası; harekete geçirebildikleri insan sayısı en iyi halde örgütlü ve en iyi halde yüzlerle ifade edilebilen bir büyüklükte olanların, hayal dünyalarını gerçeklerin yerine koyduklarını gösterir hastalıklı bir yaklaşımın; Don Kişot'vari bir tavrın ifadesidir. Marksist-Leninist ajitasyon; gerçeklerin yerine hayalindekileri geçirip palavra ile adam kazanmaya çalışmak değildir. Marksist-Leninist ajitasyon, gerçeklerin anlaşılır bir biçimde ifade edilmesine dayanır.

TKP/ML'in "yeni" menşevik Merkez Komitesinin Konferans bildirisinde ileri sürdüğü bu iddianın dayanakları, hakim sınıfların tüm saldırılarına rağmen TİKKO gerillalarını yok edememiş olması; "halkımız"ın da TİKKO gerillalarını desteklemekten vazgeçmediği; "100'e yakın gerillanın" çatışmada ölmüş olması vb.dir.

Bu bağıntıda esas sorun, yiğitçe savaşan ve şehit düşenlerin gerçekten de doğru bir Marksist-Leninist çizgiyi uygulama için mi savaşıp şehit düştüğü ve evet bu "şehit düşmelerin" en azından bir bölümünün yanlış bir mücadele ve örgütlenme anlayışının da ürünü olup olmadığı sorunudur.

Soruna böyle yaklaşılmaz da, zindanda olanlar, şehit düşenler hesapları ile yaklaşılırsa; o zaman mesela PKK'nın "en doğru", "en güçlü", "en desteklenen", "devrimi zafere götürecek" teşkilat olduğunu söyleme noktasına varılır. Çünkü zindanda en çok insanı olan da; en çok çatışan da, en çok şehit veren de PKK'dır!

Olgular nedir?

Bugün "TİKKO gerillalarının" yürüttüğü "savaş"; kesinlikle örgütlü öncü dar bir silahlı grubun, "halk adına" yürüttüğü, devlet ve onun örgütlediği milis güçleri ile çatışmalarıdır. Bunlar kesinlikle mevzii olan, ve kesinlikle halk yığınlarının kendi eylemliliği sonucu olmayan, onun yerine konan, yığınların en iyi halde sessiz onayını alan tek-tük ve esasta savunma eylemleridir.

Bu eylemlerde de bilanço gerçekte hiç içaçıcı değildir.

Çok adı anılan Mao'nun "Bire Karşı On, Ona Karşı Bir" şiarı hayata uygulanmamaktadır.

Bunu "gerilla savaşı", "halk savaşının başlangıcı" vb. olarak tanıtmaya kalkmak; Marksist gerilla savaşı stratejisi ve taktiklerinden hiçbir şey anlamamak; öncü savaşı ile halk savaşını birbirine karıştırmaktır.

*

Bildiride dile getirilen bir başka görüş ise, TKP/ML'in tüm olumsuzluklara karşın "faşist diktatörlüğü yıkarak Demokratik Halk Devrimini[!] kuracak ve sosyalizme götürecek biricik güç" olduğu ajitatif iddiasıdır.

Bu iddia ile ilgili olarak:

Önce "TKP/ML"nin "faşist diktatörlüğü yıkarak, demokratik halk devrimini kuracak [Herhalde "demokratik halk diktatörlüğünü kuracak" demek istiyorlar. Devrim kurulmaz! —BN] ve sosyalizme götürecek biricik güç" olduğu iddiası; bu iddiayı ileri sürenlerin Parti ile sınıfın hareketini eşitledikleri, ve demokratik devrimin öznesinin işçi sınıfı ve onun müttefiki olan köylülük olduğunu kavramayan, sosyalist devrimin öznesinin işçi sınıfı ve yoksul köylülük olduğunu kavramayan; devrimi bu sınıfların yapacağını kavramayan; Partiye tek başına devrim yaptıran; yığınları en iyi halde partiyi izleyen koyunlar olarak gören bir anlayışın sahibi olduğunu gösteren; Marksist-Leninist partinin öncü örgüt olduğunu kavramayan; kendiliğindenciliğin teorisini yapan bir konumda olan bir iddiadır! Bu konumun Marksizm-Leninizm ile bir ilgisi yoktur! Ajitasyon ateşi içinde de yapılmış olsa; yığınlara verdiği bilinç, "Devrimi yapacak biziz (Parti); sizin işiniz —en iyi halde— bizi desteklemektir" olan bir konumdur.

İkinci olarak bu ifadenin TKP/ML'in söz konusu işlere önderlik edeceği biçiminde anlaşılması halinde; TKP/ML'in "faşist diktatörlüğü yıkarak, demokratik halk diktatörlüğünü kuracak ve sosyalizme götürecek biricik güç" olduğu iddiası yine içi boş bir iddiadır. Çünkü ancak Marksist-Leninist çizgiye sahip Marksist-Leninist bir parti; ve gerçekten işçi sınıfının öncüsünü kendi saflarında birleştirmiş, emekçi yığınları kendi önderliğinde devrimci mevzilere yerleştirme yeteneğine sahip bir parti demokratik halk devrimine başarıyla önderlik edebilir; sosyalizmin yolunun açılmasına önderlik edebilir. Revizyonist çizgiye sahip TKP/ML'in belirlenen görevleri yerine getirmesi en iyi halde bu iddia sahiplerinin isteği, hayalidir.

Üçüncü olarak bu tespitler doğrudan doğruya "TKP/ML'in halkımızın yüreğine taht kurdu"ğu, "bugün halkımızın biricik umudu haline geldiği" iddialarının devamı olarak yapılmaktadır. Yeni "güçlenen" TKP/ML iddiasına dayanılarak da yapılmaktadır. Bu bağıntıda biz sözü, II. Merkez Komitesini revizyonist ilan eden ve III. konferanstan az önce ayrılanların çıkardığı "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" imzalı bildiride yapılan şu tespitlere bırakıyoruz:

> "Bugün partimizin içinde bulunduğu durum hiç de içaçıcı değildir. MK'nın izlediği parti düşmanı çizgi partimizi yok olma tehlikesiyle yüzyüze bırakmıştır, geniş parti kitlesi dağınık ve örgütsüzdür. Bu kitle günbegün yok olmaya doğru gitmektedir. Şehirlerdeki örgütlenme ya yok denecek kadar az, ya da hiç yoktur. Kırsal alandaki örgütleme her gün genişlemesi gerekirken durmadan daralıyor. Silahlı güçlerimizin sayısı artma yerine önemli oranda azalmıştır. Mücadele oldukça geri bir plandadır. Laçkalık, inançsızlık, hantallık, vurdumduymazlık vb. vb. hastalıklar alabildiğine yaygındır. İzlenen sağcı çizgiye paralel olarak bu hastalıklar günbegün gelişerek partimizi yiyip bitirmektedir. Dersim'de, Erzincan'da, Elazığ ve Diyarbakır'da alınan darbeler ve şehirlerdeki kayıplar gücümüzü büyük ölçüde azaltmış, savaşçıların, taraftarların ve halkımızın moralini bozmuştur."

Burada partinin durumu doğru tespit edilirken; bu durumun tüm sorumluluğu "sağcı" ilan edilen II. Merkez Komitesine yüklenerek yanlış bir konumda durulmaktadır. Yine de "halkımızın biricik umudu haline gelen Partimiz" ajitasyonunun içi boş ajitasyon olduğunu gösteren bir durum değerlendirmesi sözkonusudur.

*

"Duyuru"da tüm okuyucuların dikkatini çekecek en önemli noktalardan biri, hiç kuşkusuz köylülüğün işlevinin sadece ve sadece "gerillalara destek" derekesine indirgenmiş olmasıdır. Köylülükten sadece "Partimizi destekleyen köylülere... yoğun baskılar yaptılar", "gerillalarımıza her türlü desteği veren köylüleri göçe zorladılar" şeklinde bahsedilirken, görev belirledikleri cümlelerde köylülüğün esamesine raslanmamasının tesadüfi bir unutkanlık ürünü olmadığı çok açıktır.

TKP/ML'nin klasik hattı, Halk Savaşı stratejisi üzerine kuruludur ve bu strateji içinde köylülüğün, kızıl siyasi iktidarların, toprak devriminin ve feodalizm ile halk arasındaki çelişkinin baş çelişki olması vb.nin özel ve ilkesel bir yeri vardır.

Köylülüğün yalnızca Parti önderliğindeki gerillaları destekleme işlevinden öte, bu belirlemelerin hiçbirinin bildiride yer almaması, bize göre ilginç, ama o ölçüde de oportünist bir tavrın ifadesidir. Umarız, burada dikkat çektiğimiz noktaların içinin nasıl doldurulduğunu "Konferansı tanıtma toplantıları" sırasında ve daha sonraki polemik içinde izleme olanağı bulacağız.

*

Bildiride köylülükten sözedilmezken, "Mao Zedung Düşüncesi" formülasyonunun; TKP/ML I. Konferansında bu kavramın kullanılması reddedildikten 9 yıl sonra tekrar resmi görüş olarak aktarılması, TKP/ML'nin ulaştığı oportünist-revizyonist hattın nerelere vardığını belgelemesi bağıntısında ibret vericidir.

Bu konuda bugüne kadar TKP/ML menşeviklerine yönelik bir dizi eleştirimiz olduğu, bunlar kamuoyu önünde de yayınlandığı için, burada şu an için aynı eleştirileri yinelemeyi gereksiz görüyoruz. Ancak, resmen bu sonuca varmalarının gerekçesini belirteceklerini umduğumuz Rapor elimize geçtiğinde, hiç kuşkuları olmasın, gerekli yanıtı fazlasıyla alacaklardır.

*

Bu duyuruda dile getirilen "Partimiz TKP/ML, Uluslararası Komünist Hareket'in geliştirilip güçlendirilmesi, her türlü anti-ML akımlara karşı mücadeleye daha da önem verecektir. Partimiz TKP/ML kendine "sosyalist" "devrimci" diyen reformist, revizyonist, troçkist, modern revizyonist sahtekarlara karşı, ideolojik, siyasi mücadeleyi kesintisiz sürdürecek, halkımız önünde teşhir ve tecrit edecektir" sözleri ise, bize göre boş laflardan öte hiçbir anlam ifade etmemektedir. Örneğin sözü edilen sahtekarlardan TKP(B) gibi karşı-devrimci, modern revizyonist bir örgütle son dönemde yaşama geçirdikleri kalıcı eylem-birliklerini görmek, tespitimizi haklı çıkartan en çarpıcı somut kanıttır.

Devrimci saflara bir yılan gibi başını uzatıp, özellikle TKP/ML menşevikleri desteğinde itibar(!) kazanan TKP(B) karşı-devrimcilerinin elini bırakmayan bir örgütün, Marksist-Leninistlerin görevlerini kendi göreviymiş gibi sunması, en hafif bir ifadeyle boş ajitasyondur.

*

III. Konferansın bu bildiriye yansıyan bir diğer "yeniliği" ise, yeniden ABD emperyalizminin ve Rus sosyal-emperyalizminin "dünya halklarının baş düşmanı" ilan edilmesidir. 1978'de yapılan, bizlerin de katıldığı TKP/ML I. Konferansında, "Mao Zedung Düşüncesi" gibi, "dünya halklarının baş düşmanı" anlayışının da reddedilmesinden sonra, 1987'de aynı anti-Marksist-Leninist tahlillerin Marksist-Leninist siyasetmiş gibi ısıtılıp bir kez daha piyasaya sürülmesi, Menşeviklerin "Üç Dünya Teorisi"nden de kopamadıklarının en belirgin kanıtıdır. Bu konuda da kendilerine gerekli tavır bir kez daha takınılarak anti-Marksist-Leninist anlayışları mahkum edilecektir.

o Bir bütün olarak bildiri ele alındığında, TKP/ML III. Konferansı, II. Konferansın da gerisinde, revizyonist hattın daha da sistemleştirilip geliştirildiği bir noktaya gelmiştir.

*

Konferansın tanıtma bildirisinde yansıyan hattının temel noktaları olarak görülen şunlardır:

TKP/ML III. Konferansı:

* Birinci Konferansta bilinçli olarak red edilmiş olan "Mao Zedung Düşüncesi" kavramını, ve o anlayışı yeniden parti çizgisinin temel unsurlarından biri haline getirerek LENİNİZMİN, EMPERYALİZM ÇAĞININ MARKSİZMİ olduğu; içinde yaşadığımız çağın Emperyalizm ve Proleter Devrimleri çağı olduğu Leninist öğretisine karşı tavır takınmıştır.

"Mao Zedung Düşüncesi" kavramının içeriğinde savunulan bir dizi anti-Leninist görüş, "Leninizme katkı", onun "ilerletilmesi" olarak görülür konuma düşülmüş, bu noktada çok açık bir biçimde revizyonizm yönünde bilinçli bir tercih yapılmıştır.

* Birinci Konferansta bilinçli olarak red edilen "ABD emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmi dünya halklarının baş düşmanıdır" tezi yeniden parti çizgisine sokularak, Üç Dünya Teorisinin bu en temel tezlerinden biri, yani revizyonizm yönünde bilinçli tavır takınılmıştır.

* Halk Savaşı adına izlenen öncü savaşı çizgisinden uzaklaşma konusunda adım atılacak yerde, tersine öncü savaşının daha bilinçli savunulmasına yönelinmiştir.

* İbrahim Kaypakkaya'nın resmi basılan, ve İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisinin savunulduğu üzerine yeminler edilen bildiride, İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisinin en temel unsurları olan feodalizmle halk yığınları arasındaki çelişme baş çelişmedir; demokratik devrimin özü

toprak devrimidir gibi tezler unutularak sahtekarca bir İbrahim Kaypakkaya savunuculuğu yapılmıştır.

* Partinin içinde bulunduğu durum doğru bir biçimde yansıtılacak yerde, içi boş palavralarla kitlelerin kandırılması yolu tutulmuştur.

Konferans belgeleri çıktığında daha hangi noktalarda revizyonizmin nasıl yansıdığı çok daha iyi görülecektir.

o Başarılı olduğu söylenen TKP/ML III. Konferansı, TKP/ML'in yozlaşmış, revizyonist çizgiye sahip, batak içinde debelenen revizyonist bir örgüt olduğunu; bu örgüt içinde ve çevresinde harcanacak devrimci enerji ve çabaların Marksizm-Leninizm açısından "heba" olan çaba ve enerji olduğunu kesin bir şekilde ortaya koymuştur.

o TKP/ML III. Konferansının revizyonist çizgisine karşı amansız bir mücadele, ve bu revizyonist örgütle her türlü bağını koparark, Marksist-Leninist saflarda yerini almak, TKP/ML içinde ve çevresinde bugüne dek çeşitli nedenlerle ve umutlarla kalan her Marksist-Leninistin kesin ve vazgeçilmez görevidir.

*

İlginç olan, devrimci kamuoyuna yapılan Parti Konferansı hakkında ilk defa doğrudan ve resmen bilgi verme durumunda olan TKP/ML Merkez Komitesi imzalı bildirinin, parti içindeki çelişmelerden, ve Konferans öncesi birtakım örgütsel kopmalardan ve bunun ideolojik, siyasi nedenlerinden tek kelime ile sözetmemesidir!

Öyle bir Marksist-Leninist parti düşünün ki, konferansını yapıyor. Ve bu konferansın kısa süre öncesinde partinin bir bölge komitesi —çok övünülen silahlı mücadelenin yürütülmesi işini yüklenen bölge komitesi— adına çıkan bildiri var. Ve bu bildiride sözkonusu bölge komitesi, Bölge Parti Konferansını topladığını ilan ediyor ve şöyle diyor:

"Olağanüstü bölge parti konferansımız, partimizin yönetici organlarının başına çöreklenen, TKP/ML'nin çizgisine muhalefet olan parti tasfiyecisi kavga kaçkını revizyonistleri ve iflah olmaz oportünistleri parti saflarından attı.

TKP/ML'nin ML çizgisini her türden burjuva düşüncesine karşı hayatın her alanında tavizsiz olarak savunma ve pratiğe uygulamak biz komünistlerin başta gelen görevidir. TKP/ML'ye ancak canı ve kanıyla bağlı olanlar, bunun pratik gereklerini yerine getirenler sahip çıkabilirler.

Yoldaşlar!

TKP/ML'ye, TKP/ML'nin düşmanı olan revizyonistler asla sahip çıkamaz. Kendilerini TKP/ML konferansının üstüne çıkaranlar partimize sahip çıkamaz. Parti konferansına katılmamak için korkuya kapılıp delegelikten istifa edenler, fırsat buldukça da komünistleri maceracı, dogmatikler olarak değerlendirenler TKP/ML'ye sahip çıkamazlar. Partimizin ML çizgisini, dogmatik ve "solcu" olarak teşhir edenler TKP/ML'ye sahip çıkamazlar. Ve sahip çıkabilecekleri bir komünist partisi de olamaz. İzledikleri revizyonist çizgi ile partimizi halktan koparmaya çalışanların, içinde bulunduğumuz duruma sanki kendi eserleri değilmiş gibi katıla katıla gülen şiş göbekli çömezlerinin sahip çıkabilecekleri türden bir parti, olsa olsa Doğu Perinçeklerle, Aybarlarla birlikte kurulacak bir "sosyalist parti" olabilir. Onlar ancak böyle bir partiye ve onun ideolojik-siyasi hattına sahip çıkabilirler.

Bütün yoldaşlar! Ülkemizin bütün komünist devrimcileri; TKP/ML'nin düşmanı revizyonistlerle her türlü bağları koparalım!

TKP/ML saflarında yıkılmaz bir birlik kuralım!"

Ve konferans doğal olarak, kendini TKP/ML'in tek meşru savunucusu ilan eden ve "partinin başına çöreklenmiş revizyonistleri partiden attığını" ilan eden bu grupsuz yapılıyor.

Somut olarak ortada bir şimdiki TKP/ML Merkez Komitesi önderliğinde bir TKP/ML, bir de "Doğu Anadolu Bölge Komitesi"nin komünistleri saflarında birleşmeye çağırdığı TKP/ML var. İki ayrı merkez, iki ayrı örgüt sözkonusu.

Ama Konferans üzerine çıkan bildiride bu gelişmeden tek sözcük yok! Partimiz güçleniyor, savaşıyor vb. ajitasyonu. Ama övünülen savaşı öncelikle yürütenler geçmiş Merkez Komitesini revizyonist ilan etmişler vb., farketmez! Kol kırılır yen içinde! Konferans sonrası kapalı kapılar ardında yürütülecek pazarlıklarla belki bir çaresi bulunur! İşte bildirinin tavrı budur. Niyeti tartışmıyoruz; objektif olarak durum budur. Gelişmeler konusunda tek sözcük etmemek, onun yerine parti güçlüdür edebiyatı yapmak başka hiçbir anlama gelmez.

Kaldı ki, tek kopma DABK kopması da değildir. Daha önce de hiç de önemsiz olmayan bir başka grup daha kopmuştur. (Bkz. "Öncü mü Olunacak, Artçılığa mı Düşülecek" yazısı, Tartışma Yazıları No:7)

Böyle bir durumda Marksist-Leninist tavır kuşkusuz, Konferans üzerine ilk kez resmen bilgi verilen bir belgede, Konferans duyurusunda, bu gelişmeler üzerine de bilgi vermektir. Ama kendi içindeki ideolojik mücadele bağıntısında TKP/ML menşevizminin çizgisi, bizim karşısında mücadele ettiğimiz revizyonist; görüş ayrılıklarını devrimci kamuoyundan gizleme çizgisi olmuştur. Kamuoyu önünde —ilkesel konularda— açık ideolojik mücadele, TKP/ML menşeviklerinin korkulu rüyasıdır. Bu yüzden de ilginç olan suskunluk tavrı, aslında hiç de yeni ve şaşırtıcı olmayan revizyonist bir tavırdır.

Hala TKP/ML saflarında kalarak, onun içinde yürüteceği ideolojik mücadele ile Marksist-Leninist çizgiyi hakim kılma hayalinde olanlar varsa, onlar bu mücadele yöntemleri ile tasfiye olacaklarını bilmeli, bu boş hayalleri bir kenara koymalıdır.

- TKP/ML daha çok revizyonist tekkecikler doğurur, ama onun örgüt olarak yeniden Marksist-Leninist bir yörüngeye oturtulması boş bir hayal, boşa çabadır.

- TKP/ML içinde hala olması olası Marksist-Leninistlerin önündeki tek doğru yol, TKP/ML çizgisi ile hesaplaşma, ve onunla her türlü bağını koparark TKP/ML(Bolşevik) saflarında yerini almaktır.

*

Bugün TKP/ML adına konuşan iki ayrı merkez, iki ayrı TKP/ML vardır dedik. Birinci TKP/ML'in Konferans bildirisi üzerinde yukarıda kısaca durduk. Şimdi bir de kısaca ikinci TKP/ML'in, merkezinde "Doğu Anadolu Bölge Komitesi"nin bulunduğu TKP/ML'in elimizdeki tek belgesi üzerinde duralım. Sözkonusu belge Eylül 1987 tarihli, "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" imzalı bir bildiridir.

Bu bildirinin ideolojik-siyasi hattı, TKP/ML Merkez Komitesi imzalı Üçüncü Konferans duyurusu ile karşılaştırıldığında görülenler şunlardır:

* "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" de aynı III. Konferans duyurusu gibi "Mao Zedung Düşüncesi"ni parti çizgisi haline getirerek savunmaktadır.

* İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisini savunma iddiası bağıntısında, "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" de TKP/ML III. Konferansı ile aynı iddiadadır.

Bunun ötesinde "Doğu Anadolu Bölge Komitesi"nin bildirisinde, III. Konferansta hakim olan genel çizgi ile çelişme olduğunu gösterir herhangi bir işaret yoktur.

Ama her halde görülen şu çelişme vardır:

"Doğu Anadolu Bölge Komitesi", TKP/ML II. Konferansı ile III. Konferansı arasında izlenilen çizgiyi "sağ", "revizyonist" olarak değerlendirmekte;

(Bu noktada Merkez Komitesi imzalı bildiride hiçbir tavır yok.)

Ve ondan da önemlisi "Partinin yönetici organları başına çöreklenenler" diye adlandırdığı kişileri "kavga kaçkını revizyonistler ve iflah olmaz oportünistler" ilan ederek; ve partinin "hiç de içaçıcı" olmayan durumunun sorumlusu göstererek, bunları parti saflarından attığını ilan etmektedir.

Yani "Doğu Anadolu Bölge Komitesi"ne göre, Parti Konferansını hazırlayan ve Merkez Komitesi görevini yerine getiren kişiler aslında partiden atılmış kişilerdir. Bunlarla örgütsel birlik (iddiaya göre ideolojik birlik zaten yok) yoktur, olamaz, olmamalıdır!

Ama şimdi "anlı-şanlı" III. Parti Konferansı tam da "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" tarafından partiden atıldığı ilan edilen bu "revizyonist ve iflah olmaz oportünistler" önderliğinde onlarla birlikte yapılmıştır! Ve şimdi başa gelen Merkez Komitesi kişi olarak kimlerden oluşursa oluşsun; "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" "kavga kaçkını revizyonist ve iflah olmaz oportünist" ilan edip "partiden attığını" açıkladığı bu kişilerle birlikte aynı güya "Komünist Partisi/Marksist-Leninist" içinde yer almaktadır.

Ya "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" haklıdır. O zaman sözkonusu kişilerin bir Komünist Partisi içinde yeri yoktur. Ya da "Doğu Anadolu Bölge Komitesi"nin bu değerlendirmeleri yanlış değerlendirmelerdir. O zaman da böyle yanlış değerlendirmeler temelinde, kolayca yeni bir örgüt olarak ortaya çıkanların bir Komünist Partisinde yeri olamaz.

Öyle ya da böyle, eğer söylenenler ve takınılan tavırlar ciddiye alınırsa; bugünkü TKP/ML Merkez Komitesini oluşturanlar ya "Doğu Anadolu Bölge Komitesi"nin "revizyonist ve iflah olmaz oportünist" dediklerini tasfiye edecek, "DABK"a karşı özeleştiri yapacak, onlarla birleşecek; ya da "DABK" tükürdüğünü yalayacak, "özeleştiri" yapacak vb.dir. Her halde, şu anda varolan durum, ister yeni ilkesiz uzlaşmalarla aşıldı gibi görülüp-gösterilip, hizipler konfederasyonu oluşturulsun, ister başka türlü "çözümler" bulunsun, bölünme olgudur.

Biz yukarıda, "Doğu Anadolu Bölge Komitesi"nin savunduğunu söylediği çizgi bağıntısında, bunun TKP/ML'in yeni Merkez Komitesi adına savunulan çizgiden —belli kişilere karşı tavır dışta tutulursa— fazla bir farkı olmadığını söyledik.

Sözkonusu çizgi hakkında ise bu çizginin Marksizm-Leninizm adına, bir dizi noktada Leninizme saldıran konumda duran, revizyonist bir çizgi olduğu tespitini yapmıştık. Bu tespitimiz bu anlamda aynen "Doğu Anadolu Bölge Komitesi"nin çizgisi için de geçerlidir.

Tek tek kişilerin değerlendirilmesi konusundaki ayrılıklar aslında ilke ayrılıkları değil; yanlış bir çizginin UYGULANMA denemeleri içinde görülen çaresizlik ve çözümsüzlüğün yansımalarıdır.

"Doğu Anadolu Bölge Komitesi" işin kolayını bulmuştur: Aslında TKP/ML çizgisi taş gibidir. Ama uygulanmamıştır. Ve bunun uygulanmamasının nedeni de hep şimdiye kadar başa gelen yönetimlerdir! Onlar süreç içinde hep revizyonist olmuşlardır! Parti çizgisine ihanet etmişlerdir vb. vb.

İlginç olan odur ki, şimdi revizyonist, kavga kaçkını, iflah olmaz oportünist ilan edilenler de; yani II. Merkez Komitesi ve onun çizgisini savunanlar da; kendinden önceki Merkez Komitesi ve özellikle de biz Bolşevikler hakkında böyle bir "mücadele" yürütmüşler, şimdi kendilerine revizyonist diyenlerin başında Marksist-Leninistlere saldırmışlardı. Şimdi bize karşı kullandıkları paslı silahlar kendilerine dönmüştür.

Aradaki fark odur ki, sözkonusu kişiler hakkında yapılan revizyonist-oportünist değerlendirmeleri doğrudur. Ama bu değerlendirmeleri yapanların kendileri de aynı değerlendirmeye layıktır. Çatışan, özü aynı, şekilde ve ikincil noktalarda ayrılıkları olan değişik oportünist-revizyonist çizgilerdir.

"Doğu Anadolu Bölge Komitesi"nin görmediği, görmek istemediği şudur:

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın kurduğu TKP/ML'in çizgisinde, o dönemde uluslararası planda Marksizm-Leninizm adına savunulan ve bazı noktalarda Leninizme karşı olan bir dizi sapma vardı.

Türkiye toplumunun yapısı ve Türkiye devriminin yolu konusunda ise önemli ölçüde "Mao Zedung Düşüncesi" adına, Çin' de devrimin somut gelişmesini tam kavramayan aktarmalara dayanarak bir çizgi yaratılmıştı.

TKP/ML'in Marksist-Leninist özüne sahip çıkılmak; ve onun çizgisinden yanlışlar, sapmalar temizlenmek zorunda idi. Ve bu TKP/ML'in sürdürücüsü Marksist-Leninistlerin görevi idi.

Bu yapılmadıkça, çizginin yanlış ve sapmalarından sağlam, tutarlı bir özeleştiri ile —çizginin doğru Marksist-Leninist özüne sahip çıkıp bunlar geliştirilerek— köklü bir kopuş gerçekleştirilmedikçe; çizgi olduğu gibi uygulanmaya kalkıldıkça; onu UYGULAMAYA ÖNDERLİK EDENLER bir süre sonra çizgiden uzaklaşacaktır. Çünkü bu çizgi gerçek hayatta uygulanabilir bir çizgi değildir.

Sonuç olarak TKP/ML'de yöneticilik yapanların önünde iki yol vardır: Ya Marksizm-Leninizme sahip çıkacaklar, ve çizginin yanlışlarından cesaretle kopma yönünde adımlar atacaklardır (ki biz bunu yapmaya çalıştık), ya da eğer bunu yapmıyorlarsa, çizgiyi uygulama süreci içinde idare-i maslahatçılıkla, çizgiyi —onun yanlışlarına karşı açıkça tavır almadan— tedricen değiştirme yönünde adımlar atacaklar, ama bu arada çizgiyi aynen uyguladıkları yeminlerine devam ederek sahtekarlık yapacaklardır. Tabanı kandıracaklardır. II. Merkez Komitesi bunu yapmaya çalışmıştır. Ve çizgiye olduğu gibi bağlı olan ve bağlı olduğunu söyleyen birtakım kişiler, onları kendi bakış açılarından haklı olarak "çizgiye ihanet" ile suçlamışlardır. Ve şimdiki "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" adına sözkonusu bildiriyi çıkaranların önündeki gelişme; ve şimdiki TKP/ML Merkez Komitesinin önündeki gelişme de budur. Bunlar da bir süre sonra, diğer bazıları tarafından "taş gibi" çizgiyi uygulamamakla suçlanacaktır. Bu, çizgideki yanlışları görmeyen ve bunu açıkça ortaya koymayanların kaderidir, kaderi olacaktır.

Tabii TKP/ML yöneticileri önünde bir başka yol daha vardır: En ileri kadroları belli kırlık bölgelere çekip, gerekirse kısa bir ajitasyon sonrasında silahlı mücadeleyi derhal başlatmak... toprak devrimi yönünde silahlı mücadele yürütmek... Bu ise kıra çekilen öncü kadroların bugünkü şartlarda devlet güçleri ile tek başına silahlı düellosu; öncünün artçısız savaşa sürülmesi, ve evet Lenin'in deyimiyle yalnızca aptallık değil, aynı zamanda cinayet olacaktır. Bu noktada "inançla" bu dava uğrunda silahla vuruşanlar ve ölenler saygıya layıktır. Ama küçükburjuvazinin ihtilalci ruhunun ifadesi olan intihar eylemleri komandoları olarak saygıya layıktır. Teslimiyet rüzgarının hüküm sürdüğü bir ortamda, herşeye rağmen silahlı mücadeleye sahip çıkma anlamında,

çokça halk savaşı çığlıkları atıp da, iş ciddiye bindi mi yokolan "Kampüs Maocuları" ndan kendilerini ayırma anlamında saygıya layıktır. Ama o kadar. Yaptıklarının Marksizm-Leninizm ile ilgisi yoktur. Bu çizginin —"kitle, kitle!" demesine rağmen kitlelere en iyi halde seyirci ve destekçi rolü tanıyan— bir yanı ile kitle düşmanı, bir yanı ile de "halkımız" teraneleri ve en geri önyargılarla birleşen kitle kuyrukçusu tavrı; "işçi sınıfı" demesine rağmen, işçi sınıfı öncülüğünü ideolojik önderliğe indirgeyen tavrı Marksizm-Leninizmden fersah fersah uzaktır. Bu çizginin Leninizmi eskimiş ilan edip, "Mao Zedung Düşüncesi" adına "yeni çağın Marksizm-Leninizmi"ni yaratan tavrının; temelsiz Stalin eleştirileri ve Stalin düşmanlığının Marksizm-Leninizm ile ilgisi yoktur. Bu çizginin devrimci durum anlayışının, silahlı mücadele anlayışının Marksizm-Leninizm ile ilgisi yoktur. Bu çizginin reform/devrim bağıntısındaki tavrının Marksizm-Leninizm ile ilgisi yoktur. Vs. vs.

Bunun ötesinde, bugün bu çizgiyi uygulamak adına ortaya çıkan "Doğu Anadolu Bölge Komitesi"nin parti-içi mücadele yöntemlerinin de, aynen revizyonist-oportünist ilan ettiklerinin bu konudaki tavrı gibi, Marksizm-Leninizm ile ilgisi en iyi halde Marksizm-Leninizm isminde, Marksist-Leninist "olma" iddiasındadır!

Daha düne kadar, şimdi "kavga kaçkını revizyonist, iflah olmaz oportünist" ilan edilenlerle "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" aynı saflarda aynı ağızlarla biz Bolşeviklere saldırıyordu.

"Doğu Anadolu Bölge Komitesi"nin, bu kişileri iflah olmaz oportünist, kavga kaçkını vb. ilan etmeden önce, bu kişilerin siyasi hattına karşı yürüttüğü bir mücadelenin belgeleri, en azından devrimci kamuoyu açısından yoktur! Devrimci kamuoyu açısından böyle bir mücadele sözkonusu değildir. Devrimci kamuoyunun bildiği odur ki, TKP/ML menşevik kanadı yekpare bir bütün olarak "halk savaşı" —biraz alçakgönüllü(!) olanlar da "gerilla savaşı" diyordu— yürütüyor, gelişiyordu!!! Ve II. Merkez Komitesi Marksist-Leninist bir Merkez Komitesi idi. II. Konferans "tasfiyeciliğe, Troçkizme vb. karşı Marksizm-Leninizmin zaferi" idi vb. vb.

Şimdi hiçbir mücadeleden haber yok, ideolojik bir mücadelenin bir sızıntısı yok dışta. "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" bir bildiri çıkartıyor. Damgayı basıyor: İflah olmaz revizyonistler, oportünistler vb.vb.

Bu tavrın Marksizm-Leninizm ile ilgisi olmadığını yüzlerce kez tekrarladık. Bir daha söylüyoruz: Bu tavır bırakın Marksist-Leninist olmayı, ciddiye alınacak bir tavır bile değildir.

Onun ötesinde, "Doğu Anadolu Bölge Komitesi"nin bildirisinin —3,5 sayfalık bildirinin— hemen hemen bir sayfası, kavga kaçkını revizyonist, iflah olmaz oportünist ilan edilenlerin "korkaklıkları", Türkiye'de yapılacak bir konferansa gelmekten "kaçtıkları" vb. üzerine imalarla, sözlerle dolu. Siyasi hasım siyasi-ideolojik hattı ile değil, öncelikle "korkaklık"-"cesaret" vb., nasıl ölçüldüğü de belli olmayan, birtakım kişisel özellikler temel alınarak teşhir edilmeye çalışılıyor.

Biz bu gibi teşhir yöntemlerinin siyasi-ideolojik aczin ifadesi olduğunu daha önce de ortaya koyduk. Bu, ideolojik mücadele adına, dedikodu, illegal bir örgütte, dışta olanların denetlemesi mümkün olmayan şeyler üzerine siyaset inşa etme yöntemidir, Marksizm-Leninizm ile ilgisi yoktur.

"Doğu Anadolu Bölge Komitesi" eğer eski Merkez Komitesini "revizyonist" görüyorsa; "kavga kaçkınlığı" vb. beylik suçlamaları bir yana bırakıp; ideolojik-siyasi eleştirilerini, belgelere dayalı getirmelidir. Marksist-Leninist tavır budur. Bunun ötesi, geri bilinçleri okşar, ama aynı silah yarın, bugün onu kullananlara da döner.

*

Kısacası, "Doğu Anadolu Bölge Komitesi" adına çıkarılan bildiride de savunulan —laflar radikal olsa da— revizyonizmdir. Kullanılan yöntem de revizyonisttir.

Hem bugünkü Merkez Komitesinin, hem de "Doğu Anadolu Bölge Komitesi"nin İbrahim Kaypakkaya'yı savunma gösterileri de boş laftır. Her ikisinin de tavrı, Rosa Lüksemburg'un hatalarına sarılıp onları Leninizme karşı bir sistem: "Lüksemburgizm" haline getirmeye çalışanların tavrına benzemektedir. Ve Lenin'in bunlarla Rosa Lüksemburg'u karşılaştırırken yaptığı benzetme, İbrahim Kaypakkaya ile bunlar arasındaki benzetmede de geçerlidir:

O "KARTALLAR DA BAZEN TAVUKLARIN
O SEVİYESİNE İNEBİLİR. AMA TAVUK-
O LAR HİÇBİR ZAMAN KARTALLARIN
O SEVİYESİNE YÜKSELEMEZ. ROSA LÜK-
O SEMBURG BİR KARTALDI. ONUN HA-
O TALARINI SİSTEMLEŞTİRENLER İSE
O TAVUKLARA BENZEMEKTEDİR."

*

Şimdi en azından "Doğu Anadolu Bölge

Komitesi" tarafından "kavga kaçkını revizyonist, iflah olmaz oportünist" ilan edilen II. Merkez Komitesine ve onun çizgisini savunanlara gelince: Bunların da Marksizm-Leninizm ile ilgisi, en fazla kendilerini revizyonist ilan edenlerinki kadardır.

Bunların da İbrahim Kaypakkaya'nın kurduğu TKP/ML'in Marksist-Leninist özü ile bağı kopmuştur. Bunlar Bolşevizmin eleştirilerine rağmen, menşevik uzlaşmacı bir çizginin mimarları ve savunucuları olmuştur. Kullandıkları yöntemler, bugün kendilerine karşı kullanılan yöntemler olmuştur.

O TKP/ML İÇİNDEKİ VE ÇEVRESİNDEKİ
O MARKSİST-LENİNİSTLER, ÖNYARGI-
O DAN UZAK OLARAK, BOLŞEVİKLERİN
O MENŞEVİZME KARŞI YÜRÜTTÜKLERİ
O MÜCADELENİN BELGELERİNİ İNCELE-
O ME; BOLŞEVİZMİ KAVRAMA; BOLŞEVİK
O SAFLARDA BİRLEŞME YÖNÜNDE İLER-
O LEME YÜKÜMLÜLÜĞÜNE SAHİPTİR.

O BUNUN DIŞINDA HER TAVIR, REVİZ-
O YONİZME HİZMETTİR.

O III. KONFERANS BİR KEZ DAHA BOL-
O ŞEVİZMİN HAKLI OLDUĞUNU, TKP/ML'
O NİN YOZLAŞMIŞ, KURTARILAMAZ BİR
O ÖRGÜT HALİNE GELDİĞİNİ GÖSTER-
O MİŞTİR.

– KAHROLSUN REVİZYONİZM VE HER TÜRDEN OPORTÜNİZM!

– YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

– BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

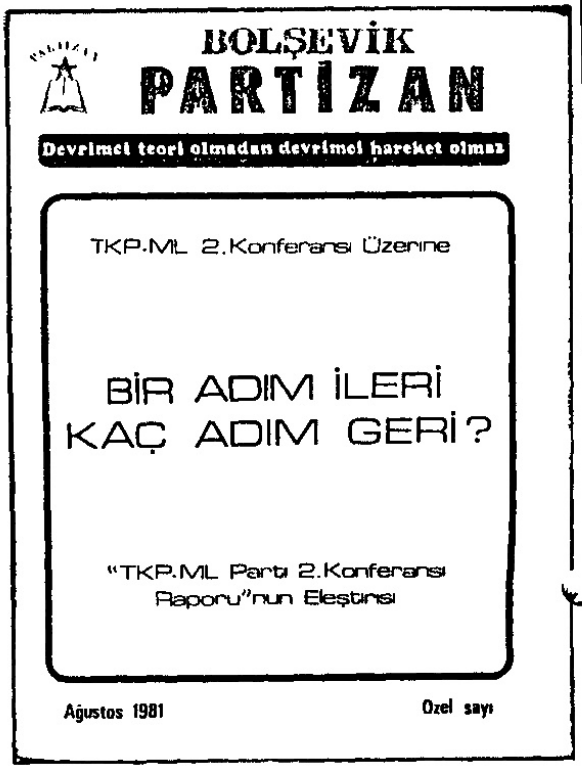

TKP/ML İÇİNDEKİ İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİNİN BAZI BELGELERİ

I

FÜ'lerle İ arasındaki polemik
ve
İ'nin "İçinde bulunduğumuz durum ve önümüzdeki görevler üzerine„ adlı yazısı

Bolşevik Partizan belgesel yayınları 1

TKP/ML İÇİNDEKİ İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİNİN BAZI BELGELERİ

II

YDBK'nin
"Mao Zedung Üzerine" ve
"1957/1960 Deklarasyonlarının Değerlendirilmesi"
adlı incelemeleri

Bolşevik Partizan belgesel yayınları 2

TKP/ML İÇİNDEKİ İKİ ÇİZGİ MÜCADELESİN BAZI BELGELERİ

III

- Merkez Komitesi Siyasi Raporu
- Yurtdışı Konferansı Sonuçları
- YDBK'nin II. Konferansa Sunduğu Faaliyet Raporu

Bolşevik Partizan belgesel yayınları

"Sosyalist İşçi" mi? "İşçi Kuyrukçusu" mu?

Bu yazımızda, son zamanlarda Marksizm-Leninizm adına konuşan örgütlerin bir çoğunda "moda" olan "işçicilik", daha doğrusu "işçi kuyrukçuluğu" yönünde öne çıkan örgütlerden biri olan "Sosyalist İşçi"nin birçok Marksist-Leninist öğretiyi nasıl revizyondan geçirdiğini, "düzelttiğini"(!) göstereceğiz. Eleştirimizin doğrudan muhatabı "Sosyalist İşçi"nin yazarlarından R. Gökırmak'ın "Sosyalist İşçi" yayınlarından "Sosyalist Tartışma" sayı 1'de "Örgütlenme Sorunu Üzerine Notlar" başlıklı yazısıdır. Biz bu yazıda gördüğümüz her yanlışı, yer yer saçmalık düzeyindeki her düşünceyi eleştirmeyeceğiz. Bunları bu yazımızda eleştirmememizin nedeni; hem okuyucunun dikkatini ilkesel önemdeki noktalara çekmek, hem de okuyucuyu R. Gökırmak'ın tüm saçmalıkları ile sıkmamak isteğimizdir.

1- Komünistlerin Proletaryaya Yaklaşımı

Üretici güçler gelişmelerinin belli bir aşamasında kapitalist üretim ilişkilerini, aynı zamanda proletaryayı dünya tarih sahnesine çıkarmışlardır. Proletarya kapitalizmin esas ve temel ürünüdür. Üretim araçları üzerindeki her türlü mülkiyet bağlarından özgür kılınmış, varlığını sürdürebilmek için işgücünden başka bir araca sahip olmayan proletaryanın özgürlüğü, ücret köleliğinin zincirlerine sıkı sıkıya bağlanmıştır. Onun yaşama özgürlüğü, sermayenin işgücüne olan talebi ile sınırlıdır. Ama proletarya bu sınırlar içinde kalamaz. Onun bu sınırları parçalamak için

> "daha doğuşuyla burjuvaziye karşı mücadelesi başlar." (Komünist Manifesto, s.53)

Yalnızca proletaryanın mücadelesi, modern toplumun temellerine, bu temeller üzerinde yükselen kurumlara karşı sonuna kadar tutarlıdır. Bu nedenle

> "Bugün burjuvazinin karşısında duran sınıflardan yalnız proletarya gerçekten devrimci bir sınıftır. Öteki sınıflar modern sanayi karşısında çürümekte, sonunda da ortadan kaybolmaktadır; modern sanayinin özel ürünü ve asıl ürünü proletaryadır." (Komünist Manifesto, s.56)

Modern toplumda "burjuvazi karşısında duran", "burjuvaziye karşı savaşan" tek sınıf proletarya değildir. Proletarya, burjuvaziye karşı savaşan, savaşımında sonuna kadar tutarlı GERÇEKTEN devrimci bir sınıftır. Çünkü o, kapitalizmin en temel ürünüdür, çünkü onun bu savaşımda "zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yoktur."

Burjuvaziye karşı orta katmanlar da savaşım yürütürler. Fakat bunların savaşımı proletaryanın savaşımına bağlanmadığı zaman, "varlıklarını yok olmaktan kurtarmak" içindir. Bu savaşımları "varlıklarını kurtarmak" için mücadele olduğu sürece ve ölçüde, "tutucu, hatta gericidirler". Bunlar "gelecekteki çıkarlarını savundukları", "kendi görüş açılarını terk" ettikleri sürece ve ölçüde devrimcidirler.

> "Orta halliler, küçük sanayiciler, küçük tüccarlar, zanaatkar, köylü, bütün bunlar ortahalliler olarak kendi varlıklarını yokolmaktan kurtarmak için burjuvaziye karşı mücadele ederler. O halde bunlar devrimci değil, tutucudurlar. Hatta gericidirler de, tarihin tekerleğini geriye döndürmeye çalışırlar. Devrimci olurlarsa, bu ancak proletaryanın saflarına kaçınılmaz geçişlerini gözönünde tutmaları yüzündendir, andaki çıkarlarını değil, gelecekteki çıkarlarını savunurlar, kendilerini proletaryanın görüş açısına yerleştirebilmek için, kendi görüş açılarını terkederler." (age, s.56)

Bundan dolayı kapitalist toplumun hiç sınırlamasız t e k devrimci sınıfı proletarya değildir. Komünist Manifesto'nun diliyle bir kez daha söyleyecek olursak, o sonuna dek tutarlı olma anlamında GERÇEKTEN devrimci bir sınıftır.

"Sosyalist İşçi" yazarı R. Gökırmak, Marksizmin bu temel düşüncesini tahrif etmekte; Marx'ın, Engels'in "proletarya gerçekten devrimci bir sınıftır" düşüncesini, "proletarya TEK devrimci sınıftır" şeklinde şöyle "düzeltmekte"dir:

"Proletaryanın dinamikliğinin, bir başka

deyişle toplumun tek devrimci sınıfı olmasının..." ("Sosyalist Tartışma" sayı 1, s.54)

"Çağımızda proletarya tek devrimci sınıf" (agy, s.58)

Bu "düzeltme"nin mantığını açıklayacak olursak: Eğer proletarya tek devrimci sınıf ise, bundan çıkan sonuç, proletarya dışındaki bütün sınıfların devrimci olanaklarının hiç olmadığı, devrimci barutlarını tamamen tükettikleri; bu nedenle bütün diğer sınıfların proletarya karşısında gerici bir blok oluşturduklarıdır.

Marksizmi bu noktada revizyondan geçirmeye çalışan yalnızca "Sosyalist İşçi" değildir, değildi de. Bundan 112 yıl önce, (22-27 Mayıs 1875) Gotha'da toplanan Eisenach'çılarla Lasalle'cıların birleşme kongresinde, Alman Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin programına: "Emeğin kurtuluşu, işçi sınıfının işi olmalıdır. İşçi sınıfının karşısında tüm öteki sınıflar yalnızca gerici bir yığındır" şeklinde bir düşünce sokulur. Marx bu düşünceye şiddetle karşı çıkar. Burada Marx'ı kızdıran, özellikle de daha önceden Komünist Manifesto'da doğru bir şekilde açıklanan bir düşüncenin çarpıtılmasıdır.

"Birinci tümcecik, diyor Marx,Enternasyonal Tüzüğü önsözünden alınmadır. Ama burada 'düzeltilmiştir'. Bu önsözde şöyle yazar: 'İşçi sınıfının kurtuluşu, işçi sınıfının kendi eseri olmalıdır.' Burada ise, tersine, işçi sınıfı neyi kurtarmaktadır? 'Emeği'. Anlayabilen anlasın.

Bu yetmiyormuş gibi, arkadan gelen tümcecik, su katılmamış Lasalcı bir aktarmadır. 'İşçi sınıfı karşısında tüm öteki sınıflar yalnızca gerici bir yığındır.'

Komünist Manifesto'da şöyle yazılıdır: 'Bugün burjuvazi ile karşı karşıya gelen bütün sınıflar içerisinde yalnızca proletarya gerçekten devrimci bir sınıftır. Öteki sınıflar modern sanayi karşısında erirler ve en sonu yok olurlar; proletarya ise onun özel ve temel ürünüdür.'

Burjuvazi, burada, eskimiş üretim biçiminin ürünü olan toplumsal durumlarını korumaya azimli feodaller ve orta sınıflara göre devrimci bir sınıf olarak —büyük sanayiin taşıyıcısı olarak— değerlendirilmektedir. Demek ki feodaller ve orta sınıflar, burjuvazi ile birlikte yalnızca gerici bir yığın oluşturmuyorlar.

Öte yandan proletarya, kendisi de büyük sanayiden doğmuş bir sınıf olarak, üretimi, burjuvazinin ölümsüzleştirmeye çalıştığı kapitalist nitelikten arındırmaya uğraştığı için, burjuvazi karşısında devrimci bir sınıftır. Ama Manifesto 'alt orta sınıf'ın, 'proletaryaya katılmak üzere olduklarından ötürü' devrimcileşmekte olduklarını da buna ekler.

Bu bakımdan, orta sınıfların burjuvaziyle birlikte ve hele feodalleri de bunlara katarak, işçi sınıfının karşısında 'yalnızca gerici bir yığın oluşturduğu'nu söylemek de saçmalıktır." (K. Marx, F. Engels, Seçme Eserler, cilt 3, s.24-25)

Bu satırlarda Marx'ın sorunlara diyalektik yaklaşımını bir kez daha görebiliriz. Marx, işçi sınıfı dışındaki sınıfları bir bütün olarak görmüyor, her birinin diğerinden farklı özelliklerini atlamıyor, hepsini birden gerici bir yığın olarak görmüyor. O, her sınıfın somut tarihsel bir aşamada diğer sınıflara karşı durumlarını ayrı ayrı inceliyor, orta sınıfın alt katmanlarının bütün sınırlılığına rağmen feodallere ve burjuvaziye karşı devrimci olanaklarını da tespit ediyor.

Marx'ın görüşlerinin sadık bir öğrencisi olan Lenin, aynı düşünceleri şöyle ortaya koyuyor:

"Kapitalist düzende proletarya, ezilen bir sınıftır, her türlü mülkten, üretim araçlarından yoksun olan bir sınıftır; bu sınıf burjuvaziye doğrudan doğruya ve tamamen karşı olan biricik sınıftır, ve dolayısıyla sonuna kadar devrimci olmaya yetenekli biricik sınıftır." (İşçi-Köylü İttifakı, s.192-193, Sol Yayınları)

Lenin, kapitalist düzende proletaryanın her türlü mülkten, üretim araçlarından yoksun olmasından, bu nedenle burjuvaziye karşı doğrudan doğruya ve tamamen karşı olan biricik sınıf olmasından, proletaryanın dışındaki diğer emekçi tabakaların bütün sınırlılığına rağmen devrimci yeteneklerini yadsıyarak bir sonuç; "proletarya tek devrimci sınıftır" sonucunu çıkarmıyor. Hayır, Lenin Marksizm tabanına basıyor. O bundan, proletaryanın "sonuna kadar devrimci olmaya yetenekli biricik sınıf" olduğu sonucunu çıkartıyor.

"Sosyalist İşçi" (yazarı) diyalektik olarak değil, herşeyi yalnızca kendi başına ele alan mekanik tarzda; her sınıfın durumunu somut zaman ve şartlara göre değerlendiren materyalist tarzda değil, sınıfları ve ilişkilerini istediği gibi ayarlayan iradeci tarzda, yaşamın zengin ve çok yönlü olaylarına yaklaşıyor. Bu işin teorik yönü.

Pratik siyaset açısından, ne kadar işçici olduğunu göstermek için, işçi sınıfına yağ çeken; geçmişte proleterleri örgütleme yeteneğinden yoksun bir aydının günah çıkarmak için ibadethaneye gider gibi işçi sınıfına olağanüstü özellikler vaaz eden bir diğer yönü var. Ama işçi sınıfının palavraya değil, gerçeğe ihtiyacı var.

2- Komünistlerin Köylülüğe Yaklaşımı

Köylülük esasta toprak köleliği üzerine kurulu olan feodal toplumun bir sınıfıdır. Modern toplumda köylülük kendi başına bir sınıf oluşturmaz. Piyasa ekonomisi, köylülüğün büyük bir bölümünün yoksullaşarak proleterleşmesine, içlerinden çok azının palazlanarak burjuvalaşmasına yolaçar. Bu anlamda köylülük bir ara sınıftır.

"Aslında köylülük, diyor Lenin, kendi başına bir sınıf meydana getirmez (köylülüğün tek başına bir sınıf meydana getirdiği şeklindeki yanılsamayı da, serfliğin yıkılmasından önceki dönemde geçerli görüşlerin günümüzde de süregiden bir kalıntısıyla açıklayabiliriz; gerçekten de o dönemde köylülük kendi başına bir sınıf olarak belirmekteydi; ama sadece toprak köleliği üzerine kurulu olan toplumun bir sınıfı olarak), çünkü köylülüğün bağrında bugün proletarya ve burjuvazi sınıfları oluşmaktadır." (Lenin, "Halkın Dostları Kimlerdir?", s.174-174)

Köylülük, modern kapitalist toplumda kendi başına bir sınıf olmadığı gibi, kendi içinde çeşitli katmanlara da ayrılır. Marksist-Leninistlerin köylülüğe yaklaşımı, köylülüğün katmanlarına ve yaşanılan devrim aşamasına göre değişir. Marksist-Leninist öğreti, yaşanılan devrim aşamasında köylülüğün çeşitli katmanlarının devrimci olanaklarından yararlanmayı öngörür.

Köylülük, daha dar anlamda küçük köylülük; özel mülkiyet bağları nedeniyle tutucu, hatta gericidir. Varlıklarının burjuvazi tarafından ortadan kaldırılması ve proleterleşmeye itilmeleri yüzünden, gelecekteki çıkarları itibarı ile devrimcidirler. Marksist-Leninist öğreti, köylülüğün bu ikili yönünü görmeyi; gerici yönlerine karşı mücadele etmeyi, devrimci yönlerini geliştirmeyi talep eder.

Burada yine tanığımız Lenin'e başvuralım:

"Proletarya, köylülüğe karşı politikasında şaşmadan şu temel çizgiyi izlemelidir: Emekçi köylüyü mülk sahibi köylüden ayırmalıdır, çalışan köylüyü tüccar köylüden, çalışkan köylüyü spekülasyona başvuran köylüden ayırdetmelidir.

Sosyalizmin bütün esası işte bu ayrımda yatmaktadır.

Lafta sosyalist, eylemde küçük-burjuva demokratların (Martovların, Çernovların, Kautsky ve şürekasının) sosyalizmin bu esasını anlayamamaları şaşılacak birşey değildir." ("İşçi-Köylü İttifakı", s.190)

Bu ilkeyi temel alan Lenin, Komünist Enternasyonal II. Kongresine sunduğu "Tarım Sorunuyla İlgili Tezlerin İlk Taslağı" başlıklı yazısında köylülüğü şu şekilde tabakalara ayırır:

- Tarım proletaryası
- Yarı-proleterler ya da yarı-köylüler
- Küçük köylüler

(Burada bir parantez açalım. Küçük köylü kategorisi için Lenin, "bir bütün olarak, proletaryanın zaferinden hiç şüphesiz ki kazançlı çıkar" (age, s.211) diyor, ve yanlış anlamaya yer vermemek için ekliyor:

"Aynı zamanda Komünist Partisi gözönünde tutmalıdır ki, kapitalizmden komünizme geçiş aşamasında, yani proletarya iktidarı döneminde, köy halkının bu bölümü kaçınılmaz olarak —hiç olmazsa bir ölçüde— tam ticaret özgürlüğü ve özel mülkiyet haklarından serbestçe yararlanma yönünde bir eğilim gösterecektir; çünkü bu toplumsal tabaka, (sınırlı bir ölçüde bile olsa) tüketim maddeleri sattığından, spekülasyonla, mülkiyet alışkanlıklarıyla şimdiden yozlaşmış durumdadır. Ama, eğer proletaryanın sağlam bir politikası olursa, eğer mücadeleden zaferle çıkan proletarya, büyük toprak sahipleriyle zengin çiftçiler karşısında kesin bir tavır takınırsa, küçük çiftçilerin duraksamaları vahim bir hal almaz ve bu duraksamalar küçük köylünün bütünü ile proleter devrimden yana olmasını değiştirmez." (age, s.211-212)

Lenin, küçük köylülerin mülkiyet alışkanlıkları ve tüketim maddeleri sattıklarından, spekülasyon eğilimlerinden dolayı, proletarya ile ittifakta sallantılı tavırlarını, proletarya devrimindeki duraksamalarını vurguluyor; onları burjuvaziye yaklaştıran bu yönlerini gösteriyor ve fakat onların asıl yönünü, onları proletaryaya yaklaştıran yönünü öne çıkartıyor, küçük köylülüğün BÜTÜNÜYLE proleter

devrimden yana olduğunu tespit ediyor. Burada parantezi kapatalım.)

Her üç emekçi köylü tabakasını inceledikten sonra, sonuç olarak şöyle diyor:

"Bütünüyle ele alındığında bu üç köylü tabakası kapitalist ülkelerde köy nüfusunun çoğunluğunu meydana getirmektedir. Bu nedenlerle, kentlerde olduğu gibi köylerde de, proletarya devriminin başarısı tamamıyla sağlama alınmıştır." (age, s. 212)

Daha sonra orta köylülüğü inceliyor ve bu köylü tabakasının proleter devrimin başlangıcında kazanılması değil, tarafsızlaştırılmasını savunuyor.

Bunun ardından Lenin, kırda proletarya iktidarının baş düşmanları kır kapitalistlerini sayıyor. Bunlara karşı amansız bir sınıf savaşımı siyasetini öne sürüyor.

Lenin, sosyalizmin kırda kapitalist girişimleri tasfiye ederek, yerlerine sosyalist işletmeleri koyarak, emekçi köylüleri bu işletmeler içerisinde yeniden örgütleyerek gerçekleştirilebileceğini getiriyor. Bu düşüncesini çok açık olarak, proletaryanın

"küçük çiftçilere örnekler göstererek onları çıkarları gereği, makineleşmiş ve kollektifleştirilmiş büyük tarıma çekmeye doğru iter" (age, s.220)

diye ifade ediyor.

Bu bölümün başında, proletaryanın köylülüğün çeşitli katmanlarına yaklaşımının, yaşanılan devrimin niteliğine göre değişiklik gösterdiğini söyledik. Bu ne demektir? Bu, proletaryanın köylülüğün çeşitli katmanlarına yaklaşımının, köylülüğün çeşitli katmanları ile ittifakının genişliğinin demokratik devrim ile sosyalist devrim aşamasında bir ve aynı olamayacağı anlamına gelir. Bu, sosyalist devrim aşamasında proletaryanın, köylülüğün yalnızca emekçi kitleleri ile ittifakının mümkün ve gerekli olduğu; demokratik devrim aşamasında ise bütün köylülükle, yani kır burjuvazisi ile de, ekonomideki feodal kalıntılara, toplumdaki feodal baskılara karşı birlikte mücadelenin, ittifakın mümkün ve gerekli olduğu anlamına gelir.

İşte tam da bu nedenden dolayı Lenin, Rusya'da devrimin birinci aşaması için tüm köylülükle ittifak siyasetini ileri sürmüş ve Bolşevikler bu siyaseti başarıyla uygulamışlardır.

"O halde, diyor Lenin, yoksul köylüler, köleleştirmelere, tüm angaryalara, tüm iş yükümlülüklerine karşı zengin köylülerle ittifak halinde mücadele etmelidirler. Bütün bu köleleştirmelerden, bütün bu yoksulluktan, ancak tüm burjuvaziye (ve zengin köylülere) karşı mücadeleyi kazandığımız zaman kurtulacağız. Ama daha önce kurtulacağımız köleleştirme biçimleri var, çünkü zengin köylünün de bunlarla arası iyi değil." (age, s.59)

Yine Lenin Ekim 1918'de yazdığı "Proleter Devrimi ve Dönek Kautsky" adlı eserinde, tartıştığımız sorun üzerine şunları söylüyor:

"Herşey tastamam dediğimiz gibi olup bitti. Devrimin gelişmesi düşüncemizin doğruluğunu gösterdi. İlkin, çarlığa karşı, büyük toprak sahiplerine karşı, 'tüm' köylülük ile birlikte (ve devrim o evrede burjuva, burjuva-demokratik kalır). Sonra, yoksul köylülük ile, yarı-proletarya ile, bütün sömürülenler ile, zengin köylüler, kulaklar, vurgunculer da içinde, kapitalizme karşı; devrim bu evrede sosyalist duruma gelir." (age, s.103, Bilim ve Sosyalizm Yayınları)

Şimdi R. Gökırmak'ın tezlerine dönebiliriz:

"Çıkarı özel mülkiyetin devamında ve tekelleşmesinde olan büyük burjuvazi ile özel mülkiyetin ortadan kalkmasından yana olan proletarya arasında yer alan emekçi sınıf ve tabakalar modern toplumun bu iki temel sınıfı arasında sürekli olarak yalpalarlar. Onlar mülk sahibi olarak —ki bu onların belirleyici yanıdır, burjuvaziye yakındırlar, kendi üretim araçları üzerinde bizzat çalışan emekçiler olarak ise proletaryaya yakındırlar. İki temel sınıfın çatışmasından doğan dengelere ve iki temel sınıfın kendisine sunduklarına göre siyasal tutum alırlar....

Çeşitli ara tabakaları ile köylüler de benzer bir güce [önemli toplumsal bir güce —BN], etkinliğe sahip gibi görünürler. Hatta, insanlık için proletaryanın ürettiklerinden daha da önemli olan tarımsal ürünleri ürettikleri için daha da güçlü gibi görünürler.

Ancak köylülerin üretim tarzları onların sahip olabilecekleri gücü yok etmektedir. Küçük işletmelerde çalışan köylüler birbirleri ile tam bir rekabet içindedirler....

Ayrıca yeniye, gelişmeye karşıdırlar. Tutuculukları esas olarak büyük burjuvazinin tekelci eğilimine karşı durumu, yani, eskiyi savunmaktan gelir. Üretim araçlarının özel mülkiyetinin tekelleşmesi doğrultusunda yürüyen

büyük burjuvaziye karşı tutucu olan köylüler, üretim araçlarının en geniş, sınırsız tekelleşmesi demek olan üretim araçlarının toplumsallaşması doğrultusunda yürüyen komünistlere karşı ise daha da tutucudurlar." ("Sosyalist Tartışma" sayı 1, s.54-55)

"Ancak daima en büyük korkuları kendi küçük üretim araçlarını kaybetmektir. Büyük burjuvazinin onları mülksüzleştirmesine karşı dirençleri de proletaryanın nihai hedefine düşmanlıkları da buradan doğar." (age, s.54)

Bu alıntılarda ilk göze çarpan nokta, R. Gökırmak'ın "çeşitli ara tabakaları ile köylüler" deyip orada durması, bu ara tabakaların neler olduğunu, aralarındaki farklılıkların nelerden oluştuğunu ortaya koymamasıdır. Somut konuştuğu bir yerde yalnızca "küçük işletmelerde çalışan köylüler"den bahsediyor. Tek kelime ile zengin köylülükten bahsetmiyor. Böylece köylülüğün içindeki sınıfsal farklılığı, emekçi köylünün, küçük işletmeci köylünün, zengin kapitalist köylüye olan düşmanlığını gizliyor. Lenin sosyalizmin bütün esası yoksul köylüyü zengin köylüden, çalışan köylüyü tüccar köylüden ayırmakta yatar diyor. R. Gökırmak ise "çeşitli ara tabakaları ile köylüler" demek yeter diyor; köylülük içindeki sınıfsal farklılıklar konusunda ise tıpkı II. Enternasyonal'in "sosyalist" hainleri gibi susuyor.

Köylülük içindeki sınıfsal farklılıkların üzerini örten, köylülükten yalnızca küçük işletmelerde çalışan köylüleri anlayan R. Gökırmak, ikinci olarak bu köylü tabakasını da gerçekte proletaryanın karşısına çıkartıyor. Söyledikleri bütünlük içinde ele alındığında, aslında emekçi köylüyü proletaryanın düşmanı olarak gösteriyor.

Lenin, küçük köylünün sallantılı, duraksamacı tavırlarını vurgularken, her zaman, eğer proletarya doğru bir politika izlerse, "küçük çiftçilerin duraksamaları vahim bir hal almaz ve bu duraksamalar küçük köylünün bütünü ile proleter devrimden yana olduğunu" değiştirmez diyor. R. Gökırmak ise küçük köylülerin "en büyük korkuları" olarak kendi üretim araçlarını kaybetmelerinden, bu nedenle küçük köylülerin "proletaryanın nihai hedefine düşmanlıkları"ndan, komünistlere karşı "daha da tutucu" olmalarından bahsediyor.

Bayımız Leninizm düşmanlığında oldukça kararlı.

Lenin'in A dediğine B, doğru dediğine yanlış diyor bizim "sosyalist" yazarımız!

Yazarımızın Leninizmi anlayamaması bir dereceye kadar anlayışla karşılanabilir, ama Leninist öğretinin yanlış yorumlanmasına dayanak olarak, Marx'ın bir alıntısını bağıntısından koparark, alıntıyı revizyonistlere yaraşır bir biçimde tahrif etmesine anlayış gösterilemez.

R. Gökırmak'ın Marx'tan yaptığı alıntı şu:

"Mülkiyet sözü köylü için bir tılsımdır, sermaye şimdiye kadar bu tılsımla köylüyü büyülemiş ve bunu köylülüğü sanayi proletaryasına karşı kışkırtmak için kullanmıştır."

"Sosyalist İşçi" yazarı, Marx'ın bu alıntısını köylünün proletaryadan çok burjuvaziye yakın olduğunu göstermek için kullanıyor. Marx ise alıntının hemen devamında tam tersi bir sonuç çıkarıyor:

"Mülkiyet sözü köylü için bir tılsımdır, sermaye şimdiye kadar bu tılsımla köylüyü büyülemiş ve bunu köylülüğü sanayi proletaryasına karşı kışkırtmak için kullanmıştır. Ancak sermayenin yıkılması, köylüyü kalkındırabilir; ancak sermayeye karşı bir hükümet, bir proleter hükümet, onun ekonomik sefaletine, sosyal zilletine son verebilir. Anayasal cumhuriyet onun birleşik sömürücülerinin diktatörlüğüdür; sosyaldemokratik, kızıl cumhuriyet onun müttefiklerinin diktatörlüğüdür." (Marx-Engels, Seçme Eserler, c.2, s.136-7)

Marx, sermayenin köylüyü mülkiyet tılsımı ile büyüleme çabalarının karşısına, köylülüğün proletarya ile ittifakını, sermayeye karşı ortak mücadelesini çıkartıyor. Marx, köylülerin sefaletine son verecek biricik iktidarın kızıl cumhuriyet olacağını söylüyor.

Tam da köylülükle proletaryanın sermayeye karşı ortak mücadelesinin gerekliliğinin anlatıldığı bir alıntıyı bağıntısından koparark alıp, köylülüğün burjuvaziyle birlikte proletaryaya karşı mücadelesini öne çıkartmak için kullanacak kadar yetenekli(!) olabilmek, ancak iflah olmaz revizyonistlerin özelliklerindendir.

Devrim aşamalarına göre ittifaklar konusunda R. Gökırmak'ın söyledikleri şunlar:

"Çağımızda proletarya tek devrimci sınıf olmasına karşın komünist topluma doğru mücadelesinde bir dizi ittifaklara girer. Bu ittifaklar, ülkedeki devrimin karakterine paralel olarak çeşitli emekçi sınıf ve tabakaları içerecektir.

İttifaklar sorunu açısından, Türkiye

ve Kürdistan gibi ülkelerde köylülükle proletarya arasındaki ilişkiler önem kazanır. Türkiye'de köylülük nüfusun yüzde 50'sinin biraz altındadır, bu oran Kuzey Kürdistan'da ise köylülük lehine daha da yüksektir. Dolayısıyla proletarya attığı her adımda çeşitli tabakaları ile köylülüğü burjuvazi ile kendisi arasındaki en önemli sosyal güç olarak hesaba katmak zorundadır. Kuzey Kürdistan'da devrimin anti-feodal, anti-sömürgeci karakteri nedeniyle köylülüğün önemi daha da öne çıkmaktadır." (agy, s.58-59)

Bir yandan proletarya tek devrimci sınıf olacak, diğer emekçi sınıf ve tabakalar devrimci olmayacak, diğer yandan ama proletarya devrimci olmayan çeşitli emekçi sınıf ve tabakalarla devrim için ittifaklar kuracak! Mantıksızlığın, kafa karışıklığının da bir sınırı olsa gerek! Bu kadar kaba yanlış bir görüş savunabilmesi için insanın ya düşünmeden bu satırları karalamış olması, ya da Troçkizmin kötü bir kopyacısı olması gerekmektedir.

Soyut bir devrimcilik kavramı yoktur. Devrimcilik her zaman somuttur. Devrimin somut aşamalarına göre devrimci olmanın (sınıfsal anlamda) kıstasları ile, buna uygun olarak devrimci sınıfların, tabakaların oranı değişir. Bir sınıfın devrimciliğinin kıstası, toplumsal ve siyasal ilerleme için değiştirilmesi gereken düzene karşı olup olmadığı, değiştirilmesi gereken düzenin bekçisi siyasal iktidara karşı mücadele etme yeteneğine sahip olup olmadığıdır. Değiştirilmesi gereken düzen ile, yıkılması gereken iktidarın karakteri her tarihsel aşamada ve her ülkede aynı olmadığından, devrimci sınıfların sayısal oranı da bir olamaz. Devrimin demokratik aşamasında kır burjuvazisi, Çin'de olduğu gibi milli burjuvazinin kanatları bile devrimci olanaklara sahipken, devrimin sosyalist aşamasında ise burjuvazinin hiçbir tabakasının devrimciliği sözkonusu olamaz.

"Sosyalist İşçi" yazarı için devrimcilik, içinde bulunulan ülkenin, yaşanılan devrim aşamasına göre değil, kâh özel mülkiyet ile ilişkilerine, kâh dinamikliğine, kâh nihai hedefe olan tavrına göre tespit edilmektedir. Ama her devrim aşamasında da tek devrimci sınıf var: proletarya. Bu "pek" devrimci(!) teorisyenimizin teorisinde devrimci olan bir tek şey yoktur. Çünkü devrimin demokratik aşamasında proletaryanın tüm köylülüğün devrimci olanaklarından yararlanmasını reddeden, köylülüğün emekçi tabakaları ile ittifakı kabul eder gibi görünüp, bu ittifakın gerekliliğinin temeline barut döşeyen; iktidar savaşımında proletaryayı en yakın müttefiklerinden yoksun bırakan bir teori, devrimci değil gerici bir teoridir; proletarya devrimi ve diktatörlüğü öğretisine ihanetin teorisidir.

Türkiye ve Kürdistan üzerine konuştuğu yerde ise R. Gökırmak, proletaryanın köylülükle açıkça ittifakından değil, proletaryanın köylülüğü "önemli sosyal bir güç olarak hesaba katma"sından, Kuzey Kürdistan'da köylülüğün öneminin "daha da öne çıkma"sından bahsediyor. (Gerçi açıkça ittifaktan bahsetse ne değeri var ki!)

3- Komünistlerin Parti Konusundaki Tavrı

Marksizm-Leninizmin en fazla çarpıtılmaya maruz kalan alanlarından birisi de Leninist Parti Öğretisidir. Komünizm düşmanları, Leninist parti öğretisinin işine gelen yanlarını alıp, onu kağıttan bir kaleye çevirip "bombardımana" tutarlar. Burjuva liberalleri, onun merkezci; disiplinli, profesyonel kadrocu, hizip özgürlüğü tanımayan yanlarını gösterip, onu despotik ve anti-demokratik ilan ederler. Küçük-burjuva devrimcileri de aynı yönleri alıp, bulunduğu örgüt içinde tartışma özgürlüğünü tanımamanın, parti-içi demokrasiyi iğdiş etmenin dayanağı yaparlar. Yine bazı küçük-burjuva liberalleri ise onun demokrasi, fikir mücadelesini gerektiren yönlerini alıp, merkezciliğe, disipline karşı çıkıp, hizipler özgürlüğünü ve proletarya partisinin proletaryanın diğer sınıf örgütlerine göre üstün olmadığını savunurlar vs. vs.

"Sosyalist İşçi" de Leninist Parti Öğretisini bir dizi noktada çarpıtmaktadır. "Sosyalist İşçi" yazarı R. Gökırmak'a göre, "Leninist örgüte ait kesin çizgileri olan bir model yok"tur (agy, s.68). Leninist örgütün yapısal bir özelliği vardır, o da: "fabrika temelinde yükselme"sidir (aynı yer). Bütün ülkelerde aynı biçimi ile uygulanmak zorunda olan, hiçbir biçimsel değişikliğe uğramayacak olan, bu anlamda kesin çizgileri olmayan Leninist bir parti modeli yoksa da, yapısal özellikleri itibarı ile bütün ülkeler için geçerli kesin çizgileri olan bir parti modeli vardır:

"Genel olarak örgütlenme derecesine ve özel olarak da örgütün gizliliğine ilişkin olarak ana çizgileriyle şu kate-

goriler düşünülebilir: 1) Devrimcilerin örgütleri; 2) olabildiği ölçüde yaygın ve çeşitli işçi örgütleri (belli koşullarda, öteki sınıfların belli ögelerini de kapsamına alacağını düşünerek, kendimi işçi sınıfıyla sınırlıyorum). Partiyi bu iki kategori meydana getirir." (Lenin, "bir Adım İleri...", s.84-85)

Görüldüğü gibi Lenin, parti örgütünü "fabrikalar temelinde yükselme" ile sınırlamaz. Lenin partiyi iki kategoriden oluşan bir bütün olarak değerlendirir. Birinci kategoride saydığı devrimciler örgütleri o kadar önemlidir ki,

"bu önderler örgütü olmadan hiçbir devrimci hareket varlığını sürdüremez." (Lenin, "Ne Yapmalı?", s.153)

Lenin, "Ne Yapmalı?" adlı eserinde böyle bir örgütün gerekliliğini ve kimlerden oluşturulması gerektiğini, görevlerini en ince ayrıntılarına kadar açıklar. Lenin'in bu eserinde açıkladığı bu görüşler bugün de Marksist-Leninistlerin eylem kılavuzu olması gerekirken, "Sosyalist İşçi" yazarı için hiç de öyle değildir. Çünkü yazarımıza göre zaten "koşulların ve ihtiyaçların değişmesi ile birlikte Lenin'in örgütlenme üzerine söyledikleri de değişmiştir." (agy, s.81)

Bu değişikliğin tanığı olarak aynı sayfada Lenin'in "Oniki Yıl" derlemesine yazdığı ve "Sosyalist Tartışma" sayı 1'de de basılan "Önsöz" verilmektedir. Bakalım ne söylüyor burada Lenin:

""Ne Yapmalı?"yı şimdi eleştirenlerin yaptığı temel hata, broşürü Partimizin belirli ve çoktan gelip gitmiş bir gelişim evresinin somut tarihi koşulları ile ilişkisinin dışında ele almak. Bu hata, örneğin profesyonel devrimciler örgütü konusunda, broşürün çıkışından yıllar sonra, yanlış ve büyütülmüş diye yazan Parvus (ve sayısız Menşevik) tarafından açık bir şekilde sergilendi.

Bugün bu sözler gülünçtür, sanki böyle yazanlar Partimizin gelişimindeki bütün bir dönemi unutuyorlar, sanki o zaman savaşarak elde edilen, fakat zaman içinde pekiştirilmiş ve görevini doldurmuş kazanımları unutuyorlar.

Bugün, profesyonel devrimciler örgütü konusunu Iskra büyütüyordu (1901 ve 1902'de!) diye iddia etmek, Rus-Japon savaşının ardından Japonları, Rus askeri gücünü büyüttüler, bu güçlerle savaşmak üzere savaş öncesi hazırlığın gereğini büyüttüler diye ayıplamak gibidir. Zafer için Japonlar tüm güçlerini olası en büyük Rus gücüne karşı hazırladılar. Ne yazık ki Partimizi yargılayanlar konuyu bilmeyen, profesyonel devrimciler örgütü olgusunun bugün zaten tam bir zafer sağlamış olduğunu anlamayan dışımızdakilerdir. Bu olgu o zaman en öndeki yerini almış olmasaydı, onun gerçekleşmesini önlemeye çalışan kimselerin kavramaları için o zaman "büyütmüş" olmasaydık, zafer imkansız olurdu." ("Sosyalist Tartışma" sayı 1, s.100)

Lenin hiç de profesyonel devrimciler örgütü üzerine söylediklerini değiştirmiyor. O, devrimciler örgütünü çok büyütüyorsunuz suçlamasını getirenlere; biz şimdi bunun önemini büyütmüyoruz, çünkü böyle bir örgüt yaratılmış durumdadır, diyor. Daha önce devrimciler örgütünün önemi üzerinde durmalarına ise, temel görevin onu yaratmak olduğu dönemde zorunlu ve doğruydu diye cevap veriyor.

R. Gökırmak, Leninist örgütün yapısal bir özelliği olan, devrimciler, önderler örgütüne sahip olmasını yadsımakla kalmıyor. Aynı zamanda Leninist örgütün bir başka yapısal özelliğine de, hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan irade birliği olarak parti olmasına da karşı çıkıyor. R. Gökırmak şöyle diyor:

"Eğer tartışmayı demokratik merkeziyetçiliğin kopmaz bir ögesi olarak görüyorsak, o taktirde üyelerin gruplar etrafındaki saflaşmalarını, gruplaşmalarını da kabul etmek zorundayız." (agy, s. 76)

R. Gökırmak'ın mantığı şöyle çalışıyor: Eğer tartışma özgürlüğü olması gerekiyorsa, o zaman hizip, pardon! "grup" özgürlüğü de olmalıdır. Ya da tersten: hizip, gruplaşma özgürlüğü yoksa, tartışma özgürlüğü yok demektir.

Rusya Komünist Partisi/Bolşevik'in hiziplerin yasaklanması üzerine ünlü kararı bilinmeyen birşey değildir. Bu karar RKP/B'nin 10. Kongresinde resmen alınır. Bu kararla ilgili olarak Lenin şunları söylüyor:

"Partinin genel çizgisinin her türlü tahlili ya da pratik deneyiminin değerlendirilmesi, kararlarının uygulanmasının denetimi, yanlışların düzeltilmesine ilişkin yöntemlerin incelenmesi vb., herhangi bir "platform" vb. üzerinde oluşan gruplarda önceden asla tartışılamaz; tersine bunlar yalnızca tüm parti üyelerinin doğrudan işlemine iletilir. Bu amaçla Kongre, "Diskussioni Listok"un

ve özel kitapların daha düzenli olarak çıkarılmasını, bununla ilgili olarak, eleştirinin salt nesnel biçimde yürütülmesini ve hiçbir zaman proletaryanın sınıf düşmanlarına yardımcı olabilecek biçimlere bürünmemesine yorulmadan çalışılmasını buyurur." (Lenin, "İşçi Sınıfı Partisi Üzerine" adlı derleme, s.412, Sol Yayınları)

Lenin bu kararda hiçbir yanlış anlamaya yer vermeyecek bir biçimde herhangi bir "platform vb. üzerinde oluşan gruplarda önceden" tartışmayı reddediyor, hiziplerin yasaklanmasını savunuyor, partinin irade ve eylem birliğini öne sürüyor. Ama Lenin platformlar temelinde önceden tartışmayı reddetmeyi, hiziplerin varlığının yasaklanmasını talep etmeyi, genel olarak tartışmanın ve tartışma özgürlüğünün reddedilmesi olarak kavramıyor. Tam tersine Lenin, ayrı platformlar oluşturmadan, ayrı grup örgütlenmesine gitmeden bütün parti üyelerine açık bir tartışmayı, bu tartışmayı örgütleyecek bir tartışma yayın organının: "Diskussioni Listok"un ve özel kitapların yayınlanmasını savunuyor. Çünkü hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan irade birliği olarak partide fikir mücadelesine yer olmadığı yanlıştır.

O "Tam tersine, bu, eleştiriye ve fikir mü-
O cadelesine engel olmak şöyle dursun,
O partinin bağrında eleştiriyi ve fikir mü-
O cadelesini gerektirir." (Stalin, "Leninizm-
O min Temelleri", s.106)

Aynı konu ile ilgili olarak R. Gökırmak, Menşeviklerle Bolşeviklerin şekilsel olarak bir parti içerisinde uzun süre birlikte kalmış olmalarını, Bolşeviklerin menşevik hizibe ne kadar "tahammül ettiğinin" (agy, s. 77) kanıtı olarak ileri sürüyor. Ne var ki iki "ufak" noktayı unutuyor: 1- Bolşevik-Menşevik grupları ortaya çıktıktan sonra aslında tek bir parti, tek bir parti iradesi yoktur. Bu nedenle gerçek anlamda BİR partiden bahsedilemez. 2- Gerçekte iki ayrı parti olmasına rağmen, Lenin ve Bolşevikler resmi bir parti içerisindeki menşevik hizibin dağıtılması, partinin irade birliğinin yaratılması için mücadele yürütmüşlerdir. Bunları bayımız unutmuş olabilir ama, unutmayanlar da var.

Azınlığın parti içerisinde hakları bağıntısında da R. Gökırmak, "Ayrılma hakkı azınlığa aittir" (aynı yer) diyerek, ve çoğunluğun azınlığı atma hakkını, sadece azınlık eylembirliğini zedelediğinde tanıyarak, çoğunluğun azınlığı (ister grup, isterse de tek tek kişiler olsun) başka sebeplerle atma hakkını reddediyor.

"Saflarında reformistler, menşevikler bulundukça —der Lenin—, proleter devrimi muzaffer kılmak, bu devrimi korumak olanaksızdır. Bu, aslında apaçıktır, ve Rusya ve Macaristan'ın deneyimi ile açıkça doğrulanmıştır.... Rusya'da birçok kez, öyle güç durumlar ortaya çıktı ki, eğer menşevikler, reformcular, küçükburjuva demokratlar Partimizde kalsaydı, sovyet rejimi kesinkes devrilirdi... Herkesin kabul ettiği gibi, İtalya'da, devlet iktidarını ele geçirmek için proletarya ile burjuvazi arasında kesin savaşlar yakındır. Böyle bir anda yalnızca, partiden ihraç edilmeleri kesinkes zorunlu olan menşevikleri, reformcuları, Turaticileri kovmak yetmez; duraksamaya eğilimli olan ve reformcularla 'birliği' bozmamak için bunları bütün önemli mevkilerden uzaklaştırmakta duraksama eğilimi gösteren kusursuz komünistleri de partiden çıkarmak yararlı olabilir... Devrimin arifesinde, devrimin zaferi için en çetin savaşlar sırasında, parti içinde en ufak duraksama herşeyi kaybettirebilir, devrimi başarısızlığa sürükleyebilir, proletarya iktidarı henüz sağlamlaşmadığına, yediği darbeler henüz pek güçlü olduğuna göre, bu iktidarı proletaryanın elinden koparıp alabilir. Eğer böyle bir anda duraksayan önderler çekilirlerse, bu, partiyi, işçi hareketini ve devrimi zayıflatmaz, tersine güçlendirir." (Lenin, "Özgürlük Üzerine İkiyüzlü Söylevler", aktaran Stalin, Leninizmin Temelleri, s.109-110)

Lenin eylembirliğini tanısa da tanımasa da, oportünist olarak tanınan kişilerin partiden atılmalarını "zorunlu" görüyor. Yalnızca oportünistlerin değil, oportünistleri partiden atma konusunda duraksama gösteren "kusursuz komünistlerin" de atılmaları gerektiğini savunuyor.

"Sosyalist İşçi" yazarı, Leninist parti öğretisini her noktasında kökten düzeltmeye kararlı görünüyor. Düzeltmek için el attığı konulardan birisi de, Leninist örgütün askeri bir kanada sahip olup olamayacağıdır. R. Gökırmak şöyle diyor:

"Kuşkusuz proletarya örgütünün savaş örgütü olmasıyla onun askeri bir kanada sahip olması arasında hiçbir ilişki yoktur." (agy, s.66)

Bakalım durum bu mudur?

"Bizi ilgilendiren olay silahlı mücadeledir. Bu mücadele bireyler ya da küçük gruplar tarafından yürütülür. Bunların bir kısmı devrimci örgütlere bağlıdır (abç), diğer kısmıysa (büyük çoğun-

luğuyla, Rusya'nın bazı bölgelerinde) hiç bir devrimci örgüte ait değildirler. Silahlı mücadelenin iki farklı amacı vardır, bunları kesinlikle birbirinden ayırmak gereklidir; önce bu mücadelenin bireyleri, örneğin askeri ve polis hizmetindeki şefleri ve yardımcılarını öldürmektir. Sonra, hükümetten olsun özel kişilerden olsun para fonlarına el koymaktır. El konulan bu paraların bir kısmı partinin ihtiyaçları için, bir kısmı silah ve ayaklanma hazırlıkları için gerekli malzemelerin satın alınmasına, bir kısmı da bu mücadeleyi yürüten militanların ihtiyaçlarına kullanılır." (Lenin, "Partizan Savaşı", s.81-82)

Demek ki, "proletarya örgütünün savaş örgütü olması" ile, "onun askeri bir kanada sahip olması" arasında epeyce ilişki varmış. Lenin, devrimci örgütlere bağlı silahlı gruplardan bahsediyor. Bu ne anlama gelir? Bu, proletarya partisinin askeri bir kanada, diyelim ki silahlı mücadele yürüten küçük gruplara sahip olabileceği, olması gerektiği anlamına gelir. Bu, askeri ve polis hizmetindeki şeflerin temizlenmesinin, devletin ya da tek tek zenginlerin paralarının kamulaştırılmasının partinin silahlı bir kanada sahip olduğunda hakkıyla bu görevi çözebileceği anlamına gelir.

"Teorisyen"(!) sosyalistimizin Leninist parti öğretisi konusunda "düzelttikleri"nin yanısıra, herşeyden önce unuttuğu Leninist partinin ilkesel bir özelliği var. O da şu:

"Proleterlerin sınıf birliğinin en yüksek biçimi, proletaryanın devrimci partisidir." (Lenin, "'Sol' Komünizm", s.48, Sol Ya.)

Bu ilkeyi unutması tesadüfi değildir. İşçi kuyrukçusu teorinin doğrudan bir sonucu, bunun kopmaz bir parçasıdır. Proletaryanın devrimci partisinin "proleterlerin sınıf birliğinin en yüksek biçimi" olması gerektiği ilkesi, proletaryanın devrimci partisinin rolünü, yalnızca proletaryaya yol göstermekle, ona yardımcı olmakla sınırlayan kuyrukçuluğun panzehiridir; bu ilke, proletaryanın devrimci partisinin proletaryaya yalnızca yol göstermekle, ona yardımcı olmakla yetinemeyeceğini, bütün proleterleri ve proleterlerin diğer örgütlerini yönetmesi gerektiğini, yönetimi başka hiçbir örgüt ile paylaşamayacağını öğretmektedir.

4- Komünistlerin Teoriye,

Teorik Çalışmaya Yaklaşımı

"Sosyalist İşçi" yazarı R. Gökırmak'ın bu konulara yaklaşımı da anti-Marksist-Leninisttir.

"Bilimsel sosyalizm bize proletarya hareketinin, (var olan pratik) kavranmasının yöntemini veriyor. Bu yöntemle hareketi kavrayabilen, gelişmesinin yönünü görebilen öncü hareketi devrimci bir biçimde yönlendirme olanağına sahip." (agy, s. 63)

diyor R. Gökırmak. O da tüm kaşarlanmış revizyonistler gibi, bilimsel sosyalizmi yalnızca "yöntem" derekesine düşürüyor. Bilimsel sosyalizmin bize "yöntemi" verdiğini söyleyen R. Gökırmak, bilimsel sosyalizmin diğer alanlardaki, ekonomi-politik, sınıf mücadelesi alanlarındaki muazzam kazanımlarını kendisi için lüzumsuz ilan ediyor.

Lenin ise bilimsel sosyalizmi üç kaynak üzerinde, "klasik Alman felsefesi, klasik İngiliz ekonomi-politiği ve genellikle Fransız devrimci öğretilerine bağlı bulunan Fransız sosyalizmi"ne dayanan Marksist felsefe; Marksist ekonomi-politik ve sınıf mücadelesi-sosyalizm biliminden oluşan bir bütün olarak görüyor. Bu parçalardan hiçbirini, tek başına "Marksizm budur" biçiminde göstermiyor, görmüyor.

"Marx'ın fikirlerinin (muazırlarınca bile kabul edilen) son derece dikkat çekici tutarlılığı ve birliği, ki bunların tümü, bütün uygar ülkelerdeki işçi hareketinin teorisi ve programı olarak materyalizmin ve bilimsel sosyalizmin esasını oluşturur." (Lenin, "Karl Marx ve Doktrini", "Marx-Engels-Marksizm"de, s. 14-15, Bilim ve Sosyalizm Yayınları) (abç)

Teori "yönteme" indirgendiğinde, teorik çalışma da yöntemin öğretilerinin öğrenilmesi ve uygulanması çalışması oluyor.

*

Burada "Sosyalist İşçi" yazarının polemik yaptığımız yazısında yalnızca bellibaşlı birkaç tahrifata, anti-Marksist-Leninist görüşlere değindik. R. Gökırmak'ın bırakalım her yanlışına, her önemli yanlışına değinse idik, en az onun yazısı uzunluğunda bir yazı ile cevap vermemiz gerekliydi. Fakat bu kısa biçimiyle de eleştiri yazımız, işçi sınıfının tutarlı savunuculuğu adına hareket edenlerin gerçekte ona zarar verdiğini proletaryanın bilincini kararttığını göstermektedir. Önemli olan da bunun gösterilmiş olmasıdır.

Aşağıda Paris'teki Bolşevik Partizan taraftarlarının, oportünist-revizyonist örgütlerin karşı-devrimci modern revizyonistlerle birlikte düzenlediği "Cezaevleriyle dayanışma ve 12 Eylül saldırısını protesto" için eylembirliğini ve yürüyüşünü protesto eden bildirisini olduğu gibi yayınlıyoruz.

KRUŞÇEV MODERN REVİZYONİZMİNE, SOSYAL EMPERYALİZME VE SOSYAL FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDE KARARLI OLAN MARKSİZM-LENİNİZM SEMPATİZANI DEVRİMCİ ARKADAŞ!

Saflarında yer alıp iradesini tanıdığın örgütün önderleri, işçi sınıfının ideolojik baş düşmanı Kruşçev modern revizyonizmine ve onun lanetli ürünü Sosyal-Emperyalizme ve Sosyal-Faşizme karşı mücadeleyi tatil ettiler!

Faşist Türk devletinin zindanlarında yükselen direniş ile dayanışma ve Kemalist faşistlerin 12 Eylül saldırısını protestoya yönelik faaliyetler için, T"K"P ve T"K" P(B) gibi modern-revizyonist teşkilatlarla senin adına eylembirlikleri yapanlar, senin en temel devrimci ilkelerini ayaklar altında çiğnediler!

Önderlerinin üç kuruşluk reformist kazançlar uğruna modern revizyonizmin değirmenine su taşıyarak, senin devrimci hareketinin geleceğini ipotek altına sokuyorlar... Bu işçi sınıfı ve emekçi yığınlara karşı işlenmiş ağır bir suçtur. Bu suça ortak olma! Hareketini Modern Revizyonizmin ipoteği altından kurtar! Modern revizyonistlerle kolkola, devrimci ilkeler üzerinde horon tepenler (bunda ısrar edenler) son devrimci siyasal soluklarını Kruşçev modern revizyonizminin siyasal morgunda vermek zorunda kalacaklardır...

Devrimciler elbette ki reformlar uğruna da mücadele ederler. Hem de en küçük kırıntısına dek. Fakat modern revizyonistlerle ve onların belirlediği reformist platformlarda değil! Sosyalizm ve demokrasi mücadelesinin gerçek unsurlarıyla birlikte hazırlanmış devrimci platformda! Devrimciler için reform, ulaşılması gereken bir amaç değil, sürekli merkezi görev olarak belirledikleri DEVRİMİ daha sağlıklı ve kısa sürede gerçekleştirmek için kullanılan bir araçtır. Devrime tabi kılınmayan, devrimci ilkeler pahasına verilen reform mücadelesi, sonuçta başarıya ulaşsa bile, özü gereği kalıcı hiçbir değer ifade etmez. Mücadelenin böylesi, yığınları reformizmin pasifist bataklığına sürükler, onların doğal devrimci dinamizmini iğdiş eder.

Senin adına imzalanan 12 Eylül platformu ve cezaevleri ile dayanışma eylemlerinin işlevi budur.

Hakim sınıflar kaşıkla verdiklerini kepçeyle geri almaya kalkıştıklarında (sınıf mücadelesinde bu kaçınılmazdır), reformcu anlayışlarla uyuşturulmuş olan yığınlar, karşı-devrimin saldırısı karşısında (12 Eylül saldırısında olduğu gibi) içe kapanıp sinerek "kaderlerine" boyun eğeceklerdir. Bu kaderi yaratanlar kimlerdir?

Modern revizyonistlerin düne kadar yaptıkları ve bugün seni de alet ederek yapmak istedikleri bu değil midir?

Paris'te cezaevleriyle dayanışma ve 12 Eylül saldırısını protesto için yapılan eylembirliği toplantılarında, yaptığımız sözlü uyarıları, sunduğumuz devrimci eylem platformunu çok "sekter" bulan ve bizi "pişmiş aşa su katmakla" suçlayan senin yerel önderlerin, şimdi modern revizyonistlerin tarifine göre pişirdikleri iğrenç reformist lapayı sana ve yığınlara yutturmaya çalışıyorlar...

Cezaevleriyle dayanışma eylemlerinde modern revizyonistlerle birlikte senin adına "iyiniyetli insanlar", "demokratlar" zindanlardaki direnişçilerle dayanışmaya çağrıldı...

"Terör eylemlerine katılanlar cezasını çekmeli" diyerek Kemalist faşistlerin şom ağzıyla şimdi zindanlarda direnen Devrimcileri "terörist" ilan eden T"K"P ile birlikte direnişçilerle dayanışmaya kalkışmak, onlara yapılabilecek hakaretlerin en

büyüklerinden biridir.

! "Cuntanın 'sol' terörizme ve Maoculuğa karşı tutumu: Cuntanın bu çevre-
! lere yönelttiği saldırıyı demokrasi güçlerine, ya da Kürt ulusal hareketine
! karşı saldırılar gibi görmek yanlıştır." ("Polit-Büro Platformu", H. Erdal,
! "TKP'mizi Yüceltelim", s.78)

Seni böyle değerlendiren T"K"P ile birlikte direnişçilerle dayanışmaya girip, bu aşağılık güruhla eylembirliği yapabilir misin?

! T"K"P(B): "Halkın çıkarlarının ve geleceğinin düşmanı olan anti-sovyetizmin
! her biçimine karşı amansız bir mücadele yürütür." (TKP(B) Programı, s.5)

Senin önderlerin de anti-revizyonist mücadeleyi tatil ederek, sosyal-emperyalizmin bu sadık uşaklarıyla 12 Eylül saldırısını üstelik bu uşakların anlayışına uygun reformist platformda protesto eder(!!!).

MARKSİZM-LENİNİZM SEMPATİZANI DEVRİMCİ ARKADAŞ!

Kruşçev modern revizyonizmi dünya proletaryasının ideolojik baş düşmanıdır!

Sahte T"K"P Kruşçev modern revizyonizmi ve sosyal-emperyalizmin baş temsilcisidir (ülkemizde).

T"K"P(B) ve "İşçinin Sesi"nin kopardıkları "devrimci" yaygaraya aldanma. Bunlar devrimci harekete, senin saflarına sızmaya çalışan modern revizyonist köstebeklerdir!

Modern revizyonistlerle yapılacak her eylembirliği, onları Marksizm-Leninizm adına aklamak, cüzzamlı suratlarına takacakları yeni bir maske vererek işçi sınıfını ve emekçi yığınları daha kolay ve daha uzun süre aldatmalarına hizmet etmek demektir.

Bu modern-revizyonist/sosyal-faşist teşkilatların bugün örgütüne (Sana) uzattığı o namert el; dün sana tetik çeken, yoldaşlarını şehit eden aynı namert eldir! Onlar namert ellerini "Maocu Bozkurt", "Goşist" kanında buladıklarını unutmuş görünüyorlar... Ya sen? Sen de mi unuttun bu namert ellerin devrimci kanına bandığını?

Eğer Marksizm-Leninizmden yana isen, eğer devrim isteğinde içtenlikli isen, öyle ise görevin modern-revizyonist/sosyal-faşistlerle eylembirliği değil, onlarla kıyasıya kavgadır! Bu kavga bugün asıl olarak ideolojikse bile, yarın mutlaka pratik olacaktır. Çünkü unutma, onlarla arandaki çelişki uzlaşmaz sınıf çelişkisidir!

Kemalist faşistlerin 12 Eylül saldırısı bu çelişkiyi uzlaştırmaz. Tersine daha çok şiddetlendirir! Çünkü 12 Eylül saldırısı karşısında yenik düşmemizin başta gelen nedenlerinden biri de bu modern-revizyonist/sosyal-faşist teşkilatların işçi sınıfı üzerindeki kahrolası etkinliğidir. Bu etkinlik yıkılmadan devrim hayaldir.

Sahte T"K"P'nin bir eli şeriatçı ve DYP'li faşistlerde, öteki eli her fırsatta örgütüne uzanıyor...

T"K"P(B)'nin bir eli sosyal-emperyalistlerin elinde, öteki eli senin örgütünün elinde...

Devrimci arkadaş! Bu namert ellerle elele nereye? Marksizm-Leninizm adına yapılan bu rezilliklere başkaldır. Kemalist faşistlere karşı sosyal-faşistlerle eylembirliğini reddet! Devrimci bozgunculuk görevini yerine getir!

Bunlar engerekler ve çıyanlardır!

Bunlar (işçi sınıfının, emekçi yığınların nihai kurtuluşuna) aşına, ekmeğine göz koyanlardır! Tanımıyor musun bunları!!!

- KAHROLSUN İŞÇİ SINIFININ İDEOLOJİK BAŞ DÜŞMANI KRUŞÇEV MODERN REVİZYONİZMİ!
- SOSYAL-EMPERYALİZME VE SOSYAL-FAŞİZME ÖLÜM!
- YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZMİN YÜCE İDEOLOJİSİ!
- BOLŞEVİZM MODERN REVİZYONİZMİ DE YENECEKTİR!

BOLŞEVİK PARTİZAN
Paris Taraftarları

OKUYUCU MEKTUPLARI

Bolşevik Partizan Yazı Kuruluna;

Yoldaşlar, Arkadaşlar;

38'inci sayınızda, "Okuyuculara Çağrı" bölümünde, Türkiye'de Bolşevik bir Partinin yaratılması yönünde, tüm okuyucularınızdan, Eleştiri, Yorum, Haber gibi destekler istiyorsunuz. Burada birşey dikkatimi çekti.

Sizin bu isteğiniz doğrudur, şahsen destekliyorum. Okuyucuların iki daktilo sayfası kadar, düşüncelerini içeren yazılarını göndermeleri ve bunun yayınlanarak üzerine tartışma açılması olumlu bir tavırdır. Gerçekten de Türkiye proletaryasının ve ezilen halkının ihtiyaç duyduğu, gerçek Marksist-Leninist partinin yaratılması, özellikle ileri bilinçli kesimin gereksinimidir.

Bu yazı ile dikkatinizi çekmek istediğim konu, birkaç senedir kitlelere seslenmede kullanılan, "Türkiye ve Kuzey Kürdistan" terimini kullanıyordunuz. En azından bu yazınızda böyle bir terime değinmiyorsunuz. Bu durum, birkaç soruyu doğurmaktadır: Siz Kuzey Kürdistanı, Türkiye'nin bir parçası olarak mı yoksa ayrı birşey olarak mı görüyordunuz, onu bilmiyorum, ama en azından "Türkiye-Kuzey Kürdistan" terimini kullanıyordunuz. Ve yazınızda böyle birşeye değinmemeniz, Türkiye ve Kuzey Kürdistanı, ayrı ayrı iki ülke gibi değerlendirerek, Kürdistan'da ayrı bir Bolşevik Partinin yaratılmasını mı savunuyorsunuz? Eğer tavrınız böyle bir girişimin sonucu ise bu doğru birşeydir. Yanlış olan, kamuoyunu eleştiri ve özeleştiri ile aydınlatmamaktaki yönteminizdir.

Yok, siz yeniden Kuzey Kürdistan'ı Türkiye'nin bir parçası, bu anlamda da Kuzey Kürdistan isminin yazılmasını, söylenmesini gereksiz görüyorsanız, bu da yanlıştır, yine eleştiri-özeleştiri diye birşey görmedik ve duymadık. Bu, unutkanlığın bir sonucu ise, bu da geçmişte olduğu gibi, inceltilmiş Türk şövenistliğinizin kendini açığa vurmasıdır.

Bu konudaki tavrınızı, bu yazımla birlikte yayınlamanızı talep ediyorum.

Yaşasın, Türkiye'de ve Kürdistan'da, Bolşevik Partilerin Yaratılması!

Yaşasın Bolşevizm!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

Devrimci selamlar, Bedirxan. 28.20.87.

BOLŞEVİK PARTİZAN YAZI KURULUNUN YANITI:

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu olarak, "Türkiye" kavramını, yalnızca Türklerin, ya da Türklerin çoğunlukta olarak yaşadığı alanı belirten bir kavram olarak değil; "Türkiye Cumhuriyeti devleti"ni ifade eden bir kavram olarak, yani Kürdistan'ın T.C. devleti içinde kalan kesimini, Kuzey Kürdistan'ı ya da Türkiye Kürdistanı'nı da içeren bir kavram olarak kullanıyoruz.

Nasıl ki "Rusya" kavramı klasiklerimiz tarafından genel kullanımında yalnızca Rus milletinin ya da çoğunlukla Rus milletinin yaşadığı alanlar için kullanılan bir kavram değil; bir bütün olarak Çarlık Rusyası (daha sonra 1917 Şubat sonrası burjuva diktatörlüğü Rusyası)'nın tümü için (ezilen, sömürge millet ve milliyetlerin Çarlık Rusyası devleti sınırları içinde kalanlarını da içerir biçimde) kullanıldı ise, Türkiye kavramını da biz öyle kullanıyoruz.

Ama kullandığımız tek kavram bu değil. Türkiye'nin bir "uluslar hapishanesi" olduğunu, T.C. toprakları içinde ezilen uluslar, milliyetler olduğunu vurgulamak istediğimizde, Türkiye-Türkiye Kürdistanı/Türkiye-Kuzey Kürdistan kavramlarını da birlikte kullanıyoruz.

Bu konuda geçmişte bu kavramları kullanmamış, Kürdistan yerine "Doğu Anadolu" kavramını kullanmış olmayı yanlış, sonuçta ezen ulus şövenizmine yardımcı olan ya da ondan kopmayan bir tavır olarak değerlendiriyoruz.

Kürdistan'da parti inşası bağıntısında, Kürdistan bölgesinde partinin bölgenin milli özelliklerini dikkate alan bir seksiyonunu oluşturma biçiminde bir örgütlenmenin doğru olduğunu düşünüyoruz.

Bu bağıntıda sorun bütün yönleri ile çözüme kavuşmamış olmasına rağmen, genel eğilim ve düşüncemiz ve uygulamaya çalıştığımız budur.

Özeleştiri meselesine gelince: Bu bağıntıda geçmiş tavrımızın bir değerlendirilmesi III. Konferansımız tarafından yapılmış, hem alınan kararlar, hem de yürütülen tartışmalar belgeli olarak devrimci kamuoyuna sunulmuştur.

Bu belgelerde yaptığımız özeleştiri ve değerlendirmeler, geleceğe yönelik görev tespitleri yanlış bulunuyorsa, bunların belgelere dayanılarak eleştirilmesi kuşkusuz tartışmayı ilerletici olacaktır.

BP YAZI KURULU

"SOSYALİST İŞÇİ" VE "SOSYALİST BİRLİK"İN BATI BERLİN'DEKİ ORTAK TARTIŞMA TOPLANTISI ÜZERİNE

(OKUYUCU MEKTUBU)

Ekim 1987'de Batı Berlin'de, TD"K"P'den ayrıldıktan sonra kendisini "Sosyalist Birlik" olarak adlandıran grup ile "Sosyalist İşçi" birlikte merkezi bir tartışma toplantısı düzenledi. Toplantının konusu geçmişin değerlendirilmesi ve bugünün perspektifleri olarak tespit edilmiş olmakla beraber bir dizi temel konunun ele alındığı bu toplantıya yaklaşık 100 civarında bir kitle katıldı. Bizler de Batı Berlin Bolşevik Partizan taraftarları olarak bu toplantıya katıldık. Tartışma bölümünde söz alarak, orada dile getirilen anti-Marksist-Leninist anlayışları eleştirerek, Marksist-Leninist pozisyonları ortaya koyduk.

Toplantının hazırlanışından, sürdürülüşüne; içeriği ve takınılan tavırlara kadar bizler açısından çok ilginç ve ders çıkartılması gereken yanlar içerdiği için burada Bolşevik Partizan okuyucusu arkadaşlarımıza gözlemlerimizi ve tartışılan pozisyonları aktararak adı geçen iki grup hakkında daha fazla bilgi sahibi olmalarına yardımcı olmak istiyoruz.

Toplantının gidişatı, iki grup tarafından oluşturulan divana göre şöyle idi: Önce her iki grup sözcüsü birer saat konuşacak. Sonra söz alanların sayısına göre tartışma süresi bölünecek ve daha sonra da yine her iki grup sözcüsü 20'şer dakikalık kapanış konuşması yapıp toplantı bitirilecek.

Toplantı başlamadan önce biz BP taraftarları olarak yazılı bir başvuru ile divandan örgütümüz adına ve daha uzunca bir zaman süresi için talepte bulunduk. Divandaki iki kişi kısa bir görüşme sonrasında bize 20 dakika siyaset olarak söz hakkı vereceklerini, tek tek bireylere de ortalama 10 dakika kadar süre tanınacağını belirttiler.

Bizim dışımızda Kurtuluş, DHB, TDKP-Merkez, Mücadele Bayrağı, Halkevi taraftarları da toplantıya katılmasına karşın, divanın "Başka örgüt adına söz isteyen var mı?" sorusuna yanıt gelmeyince, bu kez divandakiler bize de böyle söz vermekle hata ettiklerini, ama bir kez kabul ettikleri için zorunlu olarak sözlerinde duracaklarını belirtme gereği duydular.

"Sosyalist İşçi" adına "Doğan" ve "Sosyalist Birlik" adına "Mehmet" konuşmacı olarak katılmalarına karşın, ilk ilginç tavır sergilenerek; her iki konuşmacının da "bireyler" olarak konuşma yapacakları, örgüt adına konuşmadıkları açıklaması yapıldı. Her ikisi de kendi grupları içinde çizgiyi belirleyen unsurlardan olmasına, çağrının iki grup adına yapılmış olmasına karşın, böyle "taktik" açıklamaların dinleyicileri tatmin etmeyip bu tavrı eleştirmesi; onların örgütleri bağlayan kişiler olduğunu belirtmesi, ortaya çıkan ilk çelişkilerden biriydi.

İlk bir saatlik söz hakkını kullanan "Sosyalist İşçi"den ünlü "İdeolog" "Doğan"(!), özetle şu tezleri ortaya koydu:

– İşçi sınıfı 60'lı yıllara kadar nicelik olarak az ve çok gençti. İlk kez sınıf haline gelmesi 60'lardan sonradır. 63'te yapılan Kale grevi grev hakkının olmadığı koşullarda yapıldı ve sınıfın mücadelesinde sıçrama yapan olaydı. 63-67 arası gelişme sürdü. 67'de DİSK'in kuruluşunu hazırlayan olay Paşabahçe grevidir.

– DİSK, Türkiye işçi sınıfının öncü kesimini toplamıştı. Bu dönem sosyalistlerin (*) gelişimi ise yürekler acısıdır.

– TİP dönemi gibi Dev-Genç dönemi de Marksizmden bihaber olunan dönemdir. Çünkü Dev-Genç işçi sınıfından kopuktu.

– 70-80 arası da sosyalist hareketin durumunda önemli bir değişim olmadı.

– 15-16 Haziran, kendine sosyalist diyenlerin işçi sınıfının varlığı ve öncülüğü-

(*) Burada sözü edilen sosyalistler ve daha ilerde de sık sık geçen "sosyalist hareket" denirken T"K"P'den PDA'ya kadar, kendine sosyalist diyen herkesin kastedildiği, özellikle sorulan bir soru üzerine vurgulanmıştır. Okuyucu bu ilginç ama anti-Marksist-Leninist tanımlamaya dikkat etmelidir.

nü tartıştığı anlardan üç ay kadar sonra vuku buldu. Bu da onların seviyesini göstermektedir.

– 1980, işçi sınıfının tarihinde en yüksek boyutta grev ve direniş yaptığı yıldı. Ancak nicelik artsa da nitelik düşüyordu. Çünkü sendika bürokratları grevleri denetliyordu. Coşkulu grev yerine çadır grevi hakim olmaya başladı.

– MESS ve DGM direnişleri birer yenilgi ve bozgundur. Çünkü kara listeye alınan çok sayıda işçi işten atıldı. Sosyalistler ise bir kanat dışında, sınıfın dışındadır. Bu kanadı da TİP ve TKP oluşturmaktadır. (abç)

Uluslararası komünist hareket bağıntısında:

– III. Enternasyonal IV. Kongresi sonrası resmi sosyalizm (abç) hakim oldu.

– Küba, Vietnam, Kamboçya vb.de yapılanlar bana göre sözde devrimlerdir (tırnak içinde). Bunlar ve diğerleri işçi sınıfı adına bir partinin iktidara gelmesidir.

– Resmi sosyalizmin tayrı ise işçi sınıfı hareketine karşı yarı-gönüllü bir yaklaşımdır.(*)

– Uluslararası alanda 1940'lardaki tezler:
- Sovyetler olmadan sosyalizm olmaz.
- Sınıf yerine halk cephesinin geçmesi.

– Bir diğer sapma ise ikameciliktir.

1980-87 arası dönem:

– 80-84 arası örgütler darbe yedi ama varlığını koruyor eğilimi hakimdi. Ama '84 Anayasa oylaması bu tezleri iflas ettirdi. Hezimete uğrandığını gösterdi. Her türlü baskı da olsa %92,5 evet çıkması bunun hezimet olduğunun kanıtıdır.

– "Geçmişin değerlendirmesi"ne 1984'le birlikte başlandı. Bu bir gecikmedir. Ama 84'le birlikte sınıfın eylem biçimleri de tekrar ortaya çıkmıştı.

– Yurtdışında sosyalistler telef oldu. Bu tüm gruplar için sözkonusu. Aynı şey Türkiye'de de oldu. Çünkü önemli bir bölümü içeri düştü. Bu telef oluş hem yurtdışında hem de Türkiye'de hala sürüyor.

– 1980'de darbe yiyen kadrolar derli toplu bir Geçmiş Değerlendirmesi bekliyor.

– Bu kadrolar önünde duran perspektifler:

1) Teorik faaliyeti geliştirmek. Bunun içi doldurulursa:

- Geçmişin değerlendirmesi belirleyici. Türkiye'de herkesin benzer özellikler taşıması, ona resmi sosyalizmin verdiği verilerdir. Bunu aşmak için öncelikle uluslararası sosyalizmin sorunlarıyla ilgilenilmelidir.

- Sınıf bundan sonra örgüt biçimleri arayışı içine girecektir. Artık önünde eski belaların etkisi yoktur.

- Geçmişin popülizm-ikamecilik-resmi sosyalizm hattıyla hesaplaşmadan ileriye doğru adım atmak mümkün değil.

2) Pratik görevler:

- Gelişmekte olan sınıf hareketi içinde yeralmak gereklidir.

- Birliği zorlamak.

- Sınıfın hareketine katılmak demek; öncelikle bugünkü düzeydeki hareketine katılmaktır. Buna ekonomizm dense de, bu böyle değildir.

- Birlik sorunu üzerine: Ne üzerine birlik/nasıl bir birlik, önce bu belirlenmelidir. Bunun birinci koşulu: Geçmişin değerlendirmesinde anlaşmaya başlamaktır. Diğer yandan işçi sınıfı içinde örgütlenme sorununda anlaşmaya başlamaktır.

- 2-3 yıl önceye kadar resmi sosyalizm karşısında kendimizi daha yalnız hissederken, bugün bizim dışımızda da benzer yaklaşımlar var. Bu da bizi memnun etmektedir.

*

İşte "Sosyalist İşçi"nin temel anlayışı bu başlıklar altında ortaya kondu. Daha sonra söz alan eski TDKP'li, yeni "Sosyalist Birlik"çi "Mehmet"(!) ise özetle şu anlayışı sergiledi:

– Yapılan kronolojik açıklamaya esasta katılıyorum. Yalnız eklemek istediklerim var:

- TİP geleneksel partilerden farklı bir örgüttü.

- Sosyalist hareket ya da topluluk gelişmesi, birikim noksanlığı nedeniyle olumsuzdur.

- TİP içindeki tartışma sınıfsal yanı olmayan bir tartışmaydı.

– Buharin'in çizdiği Komintern programı bizim gibi ülkelere dayatılmıştır. Bu konuda "Sosyalist İşçi" sözcüsü gibi düşünüyorum.

Bu programın özet tanımı yapılacak olursa: Her ülkenin kendi devrimini yapma görevini sınırlayan programdı. TKP de bu bağıntıda ele alınıp değerlendirilmelidir.

(*) Burada sözü edilen "resmi sosyalizm", Lenin'in ölümü sonrasında Stalin önderliğinde varlığını sürdüren Dünya Komünist Hareketi ve onun hattıdır. Ve bugünkü Sovyetler Birliği ve onun hattıdır aynı zamanda.

– Kruşçev'e karşı çıkan ve kendine Marksist-Leninist diyen partiler de yukarıdaki çerçeveyi geçemedi.

- Çin, Arnavutluk devrim yaptı ama, ÇKP için söylenirse, onlarda sınıfla kurulan bağ sınırlıydı. (Kaynak: Tony Cliff!!)

– Komünistlerin gözlerini dikmesi gereken tek devrimci sınıf işçi sınıfıdır. Bu devrimin öznesidir.

– Geçmişte ihtilalcilik var ama bütünün ortak özelliği —TKP dahil— popülizmdir.

– 1980 sonrası için "Sosyalist İşçi" sözcüsünün yaptığı tanımlamaya katılıyorum.

– TDKP'nin 80-87 gelişimi bütün için tipiktir. Örneğin:

- TDKP kitleseldi
- Kendi içinde bütünlüklü çizgisi vardı
- Teori-pratik uyumu vardı ama o da POPÜLİST'ti.

– Gelinen yerde gördük ki, tespit ettiğimiz sorunlar sadece TDKP'ye özgü değil. Bu Türkiye'nin, uluslararası hareketin sorunları.

– Türkiye'deki olumsuz gelişmeler: Yeşiller, Marksizmi yeniden gözden geçirmek isteyenler, libertaryenler, radikal partiler vb. ortaya çıkmıştır. Bu da teşvik edilmektedir. Bu işleri yürütenler ise 70-80 arası kendine sosyalistim diyenlerdir. Bunu aşmak için; kendi Marksizmimizi gözden geçirmeliyiz. Uluslararası komünist hareketi incelemeliyiz. Bu arada 1930'larla başlayan ve tartışmaları donduran anti-Marksist, anti-bilimsel anlayışları inceleyip mahkum etmeliyiz.

– Görev: Marksizme karşı gelişen akımlara karşı mücadeledir.

– 70-80 arası mücadele günlük hayattan kopuktu.

– Bugün Türkiye'de devrimcilerdeki genel eğilim, grupların üyeleri olmayan kişilerin ağırlıkta olduğudur.

– Hiçbir örgüt bugün Türkiye'de 60 tane adamı birarada hareket ettirecek durumda değildir. Ve geçmişte ileri işçiler bu örgütlere hiçbir zaman büyük boyutlarda katılmadılar.

– Bugün, örgüt dışında duran devrimcilere hitap edilerek bunlar toparlanmalıdır.

– Birliği getirecek olan öncü işçidir. Aydın ayrılık bulup üretir. Birlik, teorik bir çerçevede olmalıdır. Örneğin, fabrikada işçiler ortak eylem yapar ama dışarda MK'lar kelime farklılıklarından dolayı(!) ayrı eylem yapar.

– Birileri bir birlik planını ilerde ortaya koyacaktır. Bizim de "Nereden Başlamalı?" ve "Ne Yapmalı?"mız mutlaka yazılacaktır.

Bu tezlerin ortaya konmasından sonra, önce bir yoldaş BP adına 20 dakikalık söz hakkını kullanarak, başta "Sosyalist İşçi" olmak üzere her iki akım sözcüsünün anlayışlarına karşı tavır koydu.

Daha sonra ise 17 kişi 10'ar dakika söz alarak çeşitli tezlere eleştirilerini yöneltip kendi anlayışlarını aktardılar.

Bu 17 kişi arasında bizim yoldaşlarımız da vardı ve bir dizi temel noktada iki oportünist ekibi mahkum ederek, toplantının canlı ve gerçekten ideolojik-siyasi mücadele alanına dönüşmesine öncülük ettiler.

Bolşevik Partizan adına konuşan yoldaş, konuşmasına "Sosyalist Tartışma" sayı 1' de R. Gökırmak'ın "Örgütlenme Sorunu Üzerine Notlar" başlıklı yazısının eleştirisiyle başladı. Şunlar üzerinde durdu:

= Bu yazıda Komünist Manifesto tahrif edilmekte ve Marx ve Engels'in "gerçekten devrimci bir sınıf" olarak nitelendirdikleri işçi sınıfı, "Sosyalist İşçi" tarafından "tek devrimci sınıf" şeklinde çarpıtılarak, işçi sınıfının en yakın müttefiki emekçi köylülük, burjuvaziyle birlikte "gerici bir yığın" olarak değerlendirilmektedir.

= İşçi sınıfının kapitalist toplumdaki yeri, onu en yakın müttefiklerinden izole edecek şekilde ortaya konmakta; işçi sınıfına olmayan değerler verilerek güya ne kadar çok "işçi dostu" olunduğu görüntüsü yaratılmaya çalışılmaktadır. Bu yalnızca görünüşte böyle olabilir. Fakat gerçekte, iktidar mücadelesinde proletaryayı en yakın müttefiklerinden koparmanın teorisini yaparak, işçilerin büyük davasına ihanet etmektir.

= "Sosyalist İşçi"nin işçi düşmanı teorilerinin tersine, Lenin en gelişmiş kapitalist ülkeler için bile, işçi sınıfının yoksul ve küçük köylülerle ittifakının mutlak gerekliliğini ortaya koymaktadır. (Bkz. Lenin, "Tarım Sorunları Üzerine Tezlerin İlk Taslağı", Komintern II. Kongresine sunulan tezler)

= "Sosyalist İşçi", 1984 öncesi Marksizm-Leninizm adına konuşan tüm hareketler için, hiçbir ciddi araştırması olmadığı halde, "Marksist değildi", "popülistti", "ikameci idi" değerlendirmesi yapmaktadır. Böylece geçmişten radikal olarak koptuğu, ne kadar tutarlı olduğu imajını yaratmaya çalışmaktadır. Aslında bu yaklaşım geçmişin ciddi olarak değerlendirilmesi büyük görevinden kaçma yoludur. Tutarlılık değil, en berbat tutarsızlık örneklerinden biri olan inkarcılıktır.

= "Sosyalist İşçi"den konuşmacı, sos-

yalist propagandanın dar gruplar içinde, güncel talepler (sınırsız grev hakkı vb.) için ajitasyonun işçi kitleleri içinde yapılması politikasını savunarak, işçi sınıfının bilincinin nasıl geliştirilemeyeceğini, tersine nasıl köreltileceğini açıklamaktadır. Çünkü tam da işçi yığınlarının eğitimi, yığınların günlük taleplerinden yola çıkarak devrimci, komünist düşünceleri işçi hareketi içine taşımayı, işçilere propaganda ve ajitasyon yapmayı gerektirir. "Sosyalist İşçi" işçi sınıfını günlük arpalıklarla oyalama teorisini savunuyor.

= "Sosyalist İşçi"nin "Marksist-Leninist" olarak adlandırdığı teori, işçi sınıfını kurtuluşa götürmenin değil ama, proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü mücadelesine ihanetin teorisidir.

= TD"K"P-Sosyalist Birlik üzerine çok söz söylememize gerek yoktur. "Sosyalist Birlik" adına konuşan kişi, kendi görüşünden daha çok, "Sosyalist İşçi"den konuşmacının görüşlerine katıldığı noktaları anlatmıştır. Ama bu olgu, "Sosyalist Birlik"in Halkın Kurtuluşu'nun geçmişte 4'lü, 3'lü bloklar kurarak, görüş ayrılıklarının üzerini örten oportünist yöntemlerle "sosyalistlerin birliği" siyasetine sahip çıktığını gösteriyor.

Bu yöntem, Leninizmin: "Birleşmeden önce ve birleşebilmek için, ayrım çizgileri kesin ve berrak olarak çizilmelidir" talebine taban tabana zıt, oportünist bir yöntemdir.

Ne "Sosyalist İşçi"den konuşmacı, ne de "Sosyalist Birlik"ten konuşmacı, tek kelime ile ayrı düşündükleri bir noktayı ortaya koymamışlardır. Bu yöntemle de "tartışma" yapılacak!

*

Konuşmacılardan bir başka BP taraftarı yoldaş ise şunları savundu:

= Her iki konuşmacının da konuşmalarında ele aldıkları tüm konularda burada tavır takınmak mümkün değildir. Ancak ben önemli gördüğüm ve benden önceki konuşmacıların tavır takınmadıkları bazı noktalarda görüşlerimi belirtmek istiyorum.

Bu noktalara geçmeden önce, konuşmacıların epeyce demagoji yaptıklarını vurgulamakta yarar var. Lenin'in demagoglar ile ilgili olarak söylediği sözler, bu arkadaşların burada takındıkları tavırlarıyla doğrudan ilişkilidir ve bu arkadaşlar için de geçerlidir. (Bkz. "Ne Yapmalı?", s. 152, Sol Yayınları)

Arkadaşlar bir taraftan bugüne kadar savunduklarının ve kendileri dışında savunulanların Marksist-Leninist olmadığını, Marksizm-Leninizmi kavramak gerektiğini söyleyerek oldukça alçak(!)gönüllü(!) yaklaşırken sorunlara, diğer taraftan "Sosyalist İşçi"den konuşmacı gayet burnu havalarda Lenin'den sonrasını, "Sosyalist Birlik"ten konuşmacı ise 1930'lardan sonrasını bir çırpıda işe yaramaz ilan edip bir kenata atıvermektedir.

Ve bu insanlar bizzat bu toplantıda bir de ciddiyetten; sorunlara ciddi yaklaşma gereğinden demvuruyorlar. Elbette ki sorunlar önemlidir. Ve sorunların önemine uygun olarak da çözümüne ciddi yaklaşmak gerekir. Ama şunu tespit edelim:

Ortada bir ciddiyetsizlik var ise, ki vardır, bunun en iyi örneğini bizzat her iki konuşmacı kendi ciddiyetsizlikleri ile ortaya koydular.

Bir tarafta bugüne kadar Marksizm-Leninizmi hiç kimse savunmamış, kendileri de buna dahil; diğer taraftan da uluslararası Marksist-Leninist hareketin geçmişini çok Marksist-Leninist pozlarda inkar etme hakkını kendilerine veriyorlar. İşte bu insanlar bu kadar ciddi!!!

= "Sosyalist İşçi"den kişi, işçi sınıfının ekonomik-demokratik ve sendikal mücadelesinde ona yardım etmekten demvuruyor. O bunu söylerken de hemen bunu söylediği için ekonomistlikle suçlanacağını bildiğini söylüyor. Eğer arkadaş bunu bir suç olarak kabul ediyorsa, evet, gerçekten de yaptığı su katılmamış ekonomizmdir. İşçi kuyrukçuluğudur.

Komünistlerin sınıfa yönelik görevleri bağıntısında Lenin'in bir işçinin ağzından söylediği şu sözler bizim için de öğretici olmalıdır:

"Bizim kendi başımıza pekâlâ üstesinden geleceğimiz bir işe böyle aşırı gayretkeşlikle karışmakla, kendinizi boş yere meşgul ediyorsunuz ve asıl görevlerinizden kaçıyorsunuz baylar. Sosyal-demokratların görevinin iktisadi mücadelenin kendisine siyasal bir nitelik kazandırmak olduğu yolundaki iddianızda zekice hiç bir şey yoktur; bu, sadece bir başlangıçtır ve sosyal-demokratların temel görevi değildir; çünkü, Rusya dahil, bütün dünyada, iktisadi mücadeleye siyasal nitelik kazandırmaya ilk kalkışan, çok kez, bizzat polis olmuştur; hükümetin kimi desteklediğini kavramayı işçiler kendileri öğreniyorlar. Yeni bir Amerika keşfetmiş gibi bu kadar övgüsünü yaptığınız "işçilerin işverenlere ve hükümete karşı iktisadi mücadelesi", bugün Rusya'nın her tarafında, en ücra köşelerinde bile, grevlerden sözedildi-

ğini işitmiş, ama sosyalizm konusunda hiç bir şey duymamış işçilerin kendileri tarafından yürütülmektedir. Elle tutulur sonuçlar vaadeden somut istemler ileri sürerek biz işçiler arasında harekete geçirmek istediğiniz "eylemi" biz zaten ortaya koyuyoruz ve günlük, sınırlı sendikal çalışmalarımızda, bu somut istemleri çoğu kez aydınlardan hiç bir yardım görmeksizin biz kendimiz ileri sürüyoruz. Ama bu eylem bize yetmiyor; biz sadece "iktisadi" siyaset lapasıyla beslenecek çocuklar değiliz. Biz ötekilerin bütün bildiklerini bilmek istiyoruz. Siyasal yaşamın bütün yönlerini ayrıntılı olarak öğrenmek ve tek tek her siyasal olaya etkin olarak katılmak istiyoruz. Bunu yapabilmemiz için, aydınların, bizzat bizim pek iyi bildiğimiz şeyleri biraz daha az yinelemeleri, ve henüz bilmediğimiz şeyleri, fabrikalardaki "iktisadi" deneyimin bize hiç bir zaman öğretmeyeceği şeyleri, yani siyasal bilgileri biraz daha fazla vermeleri gerekir. Bu bilgileri, siz aydınların edinmesi kolaydır, ve bunları şimdiye kadar sunduğunuz miktarlardan yüz kez ve bin kez daha büyük miktarlar halinde bize sunmanız görevinizdir; bu bilgileri bize sadece tartışmalar, broşürler ve makaleler biçiminde değil (açık sözlülüğümüzü bize bağışlayın; bunlar çok kez bir hayli cansıkıcı olmaktadırlar), hükümetimizin ve yönetici sınıflarımızın yaşamın bütün alanlarında şu anda ne yaptıklarını canlı teşhirler biçiminde iletiniz. Bu görevinizi yerine getirmek için daha çok çaba gösteriniz ve "çalışan yığınların eylemini yükseltmek" konusunda biraz daha az konuşunuz. Biz sizin sandığınızdan çok daha aktifiz, ve hiçbir "elle tutulur sonuç" vaadetmeyen istemleri bile açık sokak savaşlarıyla pekâlâ destekleyecek durumdayız. Bizim eylemimizi "yükseltmek" size düşmez, çünkü eylemden asıl yoksun olan sizlersiniz. Kendiliğindenliğe daha az boyun eğin ve kendi eyleminizi yükseltmeyi biraz daha çok düşünün baylar!" (Lenin, "Ne Yapmalı?", s.93-95, Sol Yayınları)

Bu sözler tüm ekonomistlerimiz gibi "Sosyalist İşçi" gibi işçi kuyrukçularının da kulağına küpe olmalıdır!

*

Söz alanlar arasında herhangi bir örgüt ile örgütsel bağı olmayan devrimci arkadaşlar da her iki akıma eleştiriler getirdiler. Örneğin bunlardan biri; bizim getirdiğimiz eleştirilere katıldığını vurguladıktan sonra, özellikle "Sosyalist İşçi"nin konuşmacısının burada belirttikleri dışında, R. Gökırmak adlı yazarın yazdıkları üzerinde de durulmasının zorunluluğunu belirtti.

R. Gökırmak'ın maddeler halindeki tezlerinden birinde, küçük-burjuvaziyi bir bütün olarak aydınlar olarak tanımlayıp, aydınları da sadece laf üreten olarak nitelemesini; köylülüğün inkarının yanısıra şehir küçük-burjuvazisinin de devrimci işlevini inkar ettiğini, "saf proletarya" tezleri ardına gizlenerek aslında devrim yapmamanın teorisinin üretildiğini açıkladı.

Yine bu arkadaş, "Sosyalist İşçi"nin "anti-Stalinizm" lafını kendine bayrak edinip, Troçkizmin cephaneliğinden alınan ve bilinen paslı silahlarla Stalin yoldaş şahsında Dünya Komünist Hareketine saldırdığını, bu gidişin ise "Sosyalist İşçi"yi objektif olarak karşı-devrimin bir parçası yapacağını vurguladı. Sonuç olarak Gorbaçov ne kadar komünizm istiyor ve tezleri ona hizmet ediyorsa, "Sosyalist İşçi" nin de ancak o kadar komünizmi hedefleyip ona hizmet ettiğini vurguladı.

Diğer yandan "Sosyalist Birlik" konuşmacısının "1930'larda Buharin'in hattının Dünya Komünist Hareketine dayatıldığı" iddiası ile aslında "Sosyalist İşçi"nin "resmi sosyalizm" safsatası arasında bir ilişki olduğunu ve "Sosyalist Birlik"in kısa sürede nerelere geldiğinin görülmesi anlamında önemli olduğunu dile getirdi.

DHB taraftarı bir arkadaş da Stalin şahsında Marksizm-Leninizme yapılan saldırıları lanetlediğini belirterek hem "Sosyalist İşçi"nin tavrını eleştirdi, hem de gelinen yerde "Sosyalist Birlik" taraftarıyım diyenlerin ulaştığı çizgiyi, inkarcılıklarını mahkum ettiğini vurguladı.

Söz alanlardan TD"K"P-Merkez taraftarı bir arkadaş ise, dinleyicilerin yönelttikleri eleştiriler ve ortaya koydukları tezlerle aslında her iki akımdan devrim kaçaklarının maskesini indirdiğini, kendisinin de özellikle "Sosyalist Birlik denen inkarcıların" maskesinin indirilmesine katkıda bulunmak istediğini dile getirdi.

*

Bu tartışmalar sonrasında, inisiyatifin ellerinden kaçtığını gören iki grup sözcüsü de 20'şer dakikalık toparlayıcı konuşmalarında ilk turdaki "kibarlıklarını" bir yana iterek daha saldırgan bir tavır içine giriverdiler.

Özellikle "Sosyalist İşçi" sözcüsü, 10 dakikalık arada buradaki bir "Sosyalist İşçi" taraftarından aldığı "bilgi" temelin-

de, bizi hiç tanımadığını gösteren, çok bilgiç ama karacahil bir tavırla, "eleştiri" görünümlü saldırılarını esas olarak bize yöneltti.

Örneğin ona göre; "Sosyalist İşçi" %90'ı Türkiye'de işçi sınıfı içinde çalışan ileri işçilerden oluşan bir örgüttü. "Bolşevik Partizan gibi yurtdışında bir-iki şehirde oturan unsurlardan" oluşmuyordu, vb.

Ona göre; evet Stalinizm anti-Marksist-Leninist, karşı-devrimci bir akımdı. Stalin ve "resmi sosyalizm"den kopmayanlar ile bir birliği olamazdı. Bunun somut örneklerinden biri BP idi. (T"K"P ile de birleşemezmiş. Nedenini koymadı.) Ama "Sosyalist Birlik" ve eski yoldaşları Kurtuluş taraftarları ile birleşme olabilirdi. Yeter ki, geçmişi "Sosyalist İşçi" gibi görüp, "resmi sosyalizme" daha tutarlı tavır alsınlar vb.

"Troçkist değiliz" diyen "Doğan"(!) efendi, "Troçkist olsak bunu da söyleriz, kimseden korkumuz yok" diyerek kahramanlığını ilan ederken, yeldeğirmenlerine saldıran Don Kişot'a çok benziyordu.

"Sosyalist Birlik" sözcüsü ise, oturduğu sandalyeden ayağa kalkıp, "Ayakta ve bağırarak konuşma daha etkili oluyor sanılıyor. Ben de öyle konuşayım" dedikten sonra, çok açık sözlü(!) bir tavır sergileyerek: "Sizlere demagoji yapmayı, yanlışı doğru gibi savunmayı biz öğrettik. Bunu sizlerden iyi bilirim" diyerek, görevin dogmatik olmadan araştırıp incelemek olduğunu, boş sözler ve ajitasyonu terketmek gerektiğini dile getirdi.

Örneğin ona göre; TDKP ile DHB ve Halkın Yolu arasında geçmişte esasta bir fark olmamasına karşın, kendi ürettikleri tezlere dayanarak bu iki örgütten ayrı kaldıklarını, bunun yapay bir ayrılık olduğunu çok "özeleştirel"(!) bir tarzda ortaya koyarken, ne hikmetse yıllardır bu gerçeği dile getirip aralarında fark olmadığını ortaya sermiş olan komünistlerin eleştirilerine atıfta bulunmayı aklına bile getirmeyen bir davranış sergiledi.

Sonuçta; eğitici bir dizi dersi içeren böyle bir toplantıda sözde iki "önder"in bir dizi devrimci unsuru yukarıdaki tezlerle nasıl etkilediğini düşünüp, önümüzdeki en önemli görevlerden birinin de bu tatlısu balıklarını mahkum edip, ipliklerini pazara çıkartmak olduğunu bilince çıkarmak, bunun küçümsenmemesi gereken bir görev olduğunu tüm yoldaşlara göstermek olduğunu pratik içinde bir kez daha yaşayarak tespit ettik.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

OKUYALIM!
İNCELEYELİM!
TARTIŞALIM!

****
****

FİYATI:

400 TL
4.- DM
12 FF
£ 1.25
30 ÖS

****

V.i.S.d.P.: M. Korkmaz, 11 Stanley Rd.
Leeds LH8, England

****

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN ~ JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

1ê Befirbarê 1987
400 TL
HEJMAR 39

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbın!

MARŞ

DENGÊ PÊRİŞANÊ

Lo lo pısmamo çıma dey naki?
Serê xwe carek bılınd ranaki

Leşkerê dıjmın lı çıyayê jorin
Weke xweşmêran jı hev bela naki

Lo lo pısmamo zanım xwêşmer i
Pısmamê Rustem yan Ezdin Şêr i

Roja halanê roja lêdanê
Mêr û gernas i dotmam bı gori

Lo lo pısmamo haya tej te bi
Çaroka mın res lı serê te bi

Roja lêdanê bêr be lı meydane
Kuştın tım hebi reva te nebi

Dotmama te me, mın çav kılda ye
Derefşa Kawe, bo te helda ye

Rojek lêdanê, rojek razanê
İro lêdan e roja Kurda ye

Dengê mın ziz e hewar û gazi
Serqot û pêxwas, bırçi û tazi

Êrişe lêxe pısmamo lêxe
Şerm û fehêt e iro tu razi

Şalê xerzani rabe lı xwe ke
Lı pışta xwe gırêde rext û fişeke

Pısmamê mın i, dotmama te me
Mıj ter kıldane çavê belek e.

CEGERXWİN

N A V T Ê D A N

Ey kurên Guhderz û Rıstem, wek pılınga herne ceng;
Zengılê cenga welêt, wa lêdıxi qêrin û deng.

Serxwebûn doza me ye,
Lê
Pêşveçûn bo me dıvê.
Herne pêş, herne pêş,
Herne pêş ey xortê kurdan,
Nûcıwan.

Ala rengi ta bı kengi dê lıser singa me bi,
Lê dıvê ew serbılınd bi, ser serayê berze bi.

Serxwebûn doza me ye,
Lê
Pêşveçûn bo me dıvê.
Herne pêş, herne pêş
Herne pêş ey xortê kurdan,
Nûciwan.

Kurd şıyar bûye jı xew, êdi dıji qet namiri;
Ma ne bes taca Keyan ta kengi dıjmın wergıri.

Serxwebûn doza me ye,
Lê
Pêşveçûn bo me dıvê,
Herne pêş, herne pêş,
Herne pêş ey xortê kurdan,
Nûcıwan.

Ev çı jin e ko dı bın destê neyara jar û dil;
Lê berê em serfıraz bûn şêr û ejder mêr û fil.

Serxwebûn doza me ye,
Lê
Pêşveçûn bo me dıvê.
Herne pêş, herne pêş,
Herne pêş ey xortê kurdan,
Nûcıwan.

CEGERXWİN